

Fosses comunes
Recuperant la memòria soterrada
A FONS PÀGINES 1 a 3

Nina Pakari
“La diversitat és un principi universal”
MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N209

15 de desembre de 2010
www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

El 97% de la inversió ferroviària a Girona s'ha destinat al TAV

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

L'arribada del tren d'alta velocitat a Figueres ha provocat l'empitjorament del servei dels combois convencionals i la reducció del nombre d'estacions en ús

ORIOL CLAVERA

La fiscalia demana la condemna d'un mosso per coaccions continuades contra un fotògraf

Jordi S.S., agent de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra, respon les preguntes de l'acusació i de la fiscalia per haver coaccionat el fotoperiodista de la DIRECTA Albert Garcia

‘Operació Macedònia’: mossos, guàrdies civils i periodistes

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2-5

La setmana passada, la DIRECTA L'va destapar una extensa xarxa de narcotràfic que funcionava gràcies a la cobertura d'agents dels Mossos d'Esquadra, la Guàrdia Urbana i la Guàrdia Civil, se-

gons es desprèn de les investigacions judicials. En aquesta edició, donem detalls dels vincles indirectes amb periodistes. També hi trobareu una extensa infografia que intenta resumir les connexions explicades als 13.000 fulls del sumari.

Denunciar els maltractaments accelera les deportacions

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

Primera protesta conjunta de les entitats vallesanes anticapitalistes

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

Amuntegament a les presons xilenes

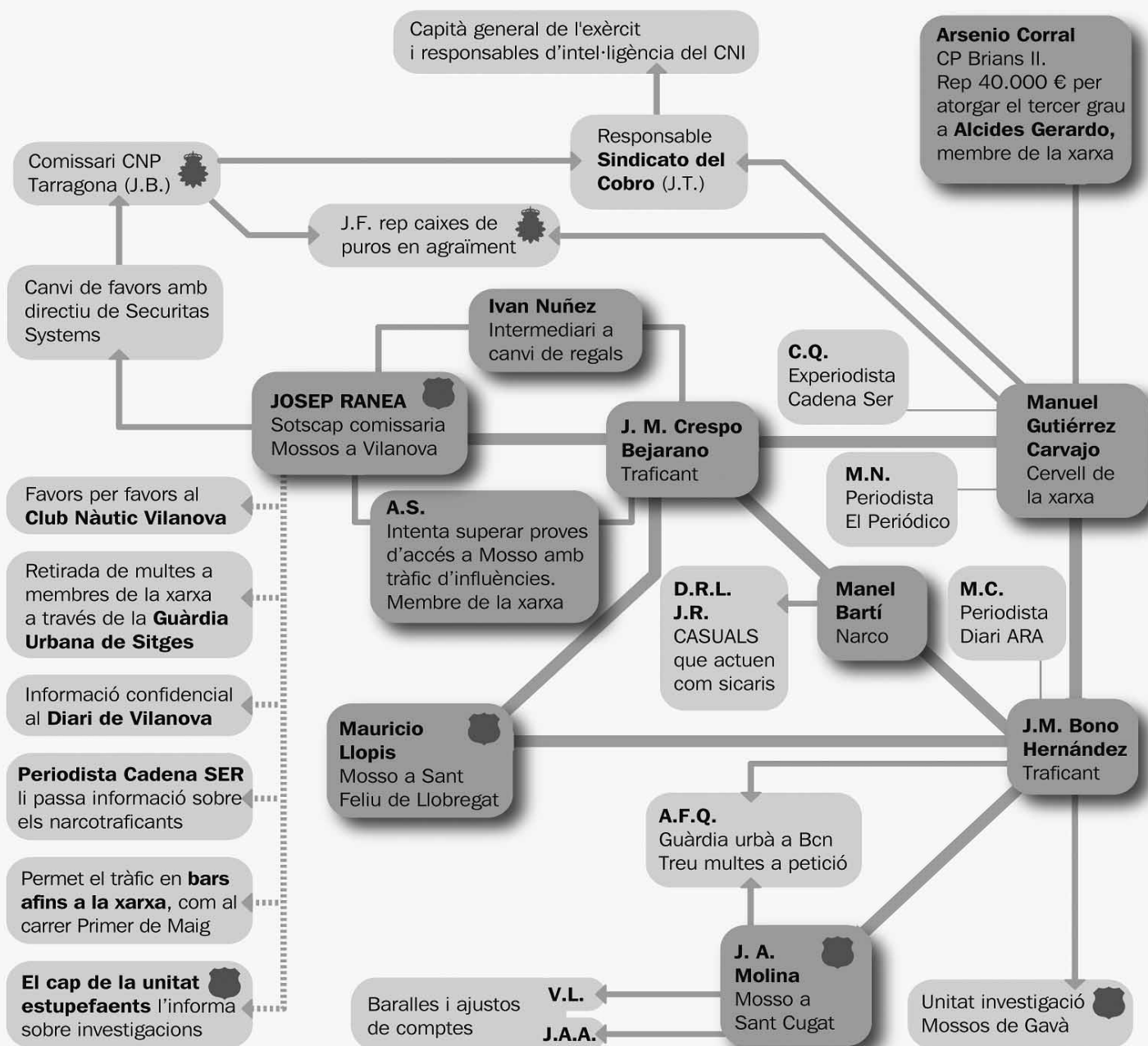
RODA EL MÓN · PÀGINA 15

Quinze anys de Circ d'Hivern a Nou Barris

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

, estirant del fil

Així funcionava la xarxa...

LES CLAUS

Actors

- Persones inculpades
- Persones citades al sumari

Tipus de vincle

- Vincles principals de la xarxa
- Estreta col·laboració
- Tractes de favor
- Contacte telefònic

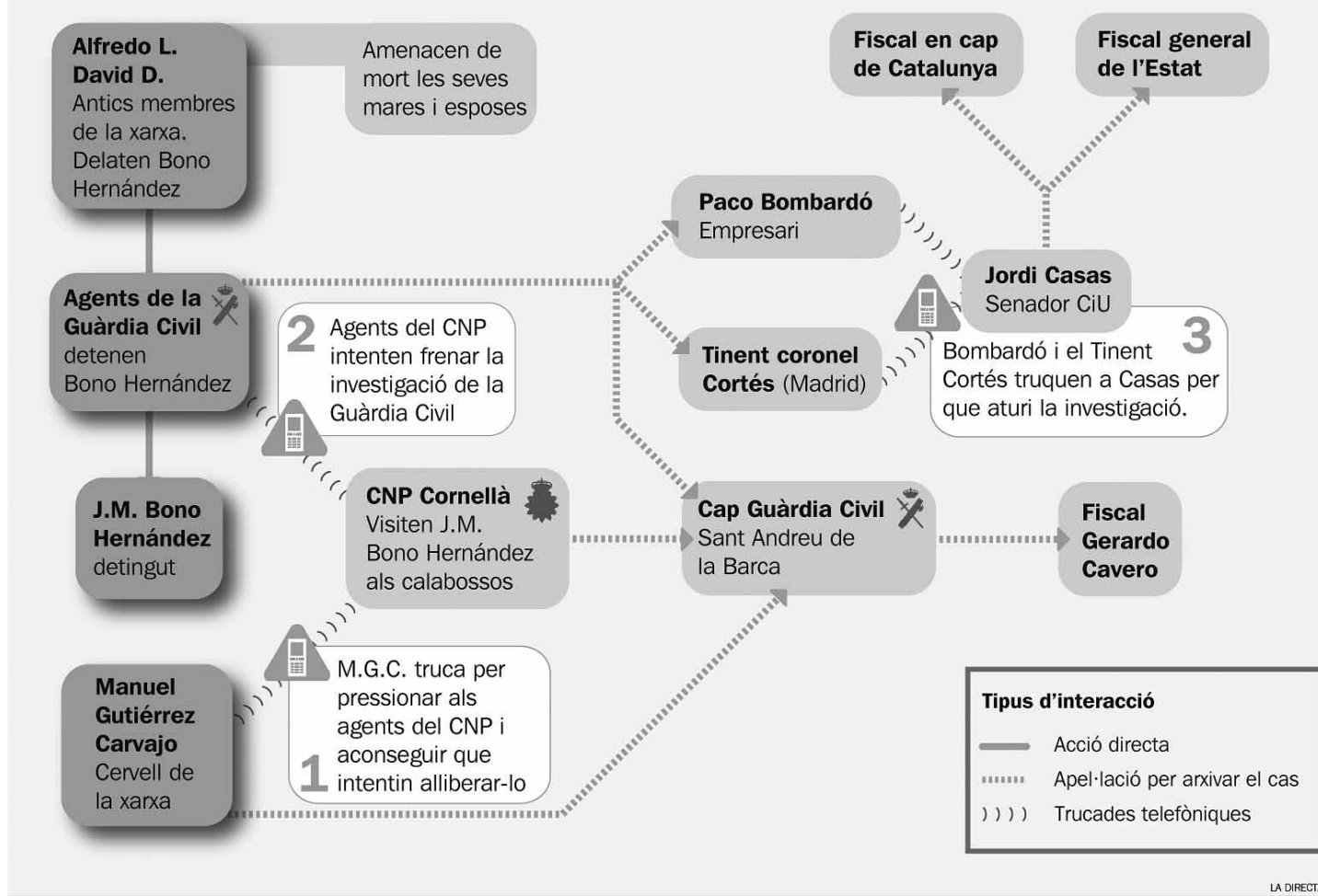
Cos policial al que pertany

- Mossos d'Esquadra
- Policia Nacional Espanyola (CNP)
- Guàrdia Civil

, estirant del fil

... i així es va intentar encobrir.

El 28 de maig de 2009, agents de la Guàrdia Civil van detenir J. M. Bono Hernández.

CATALUNYA · DIAGNÒSTIC QUE ES DESPRÈN DE LES INVESTIGACIONS DEL JUTJAT D'INSTRUCCIÓ NÚMERO 1 DE BARCELONA

Una xarxa de narcotraficants entrelligada a les cúpules de diversos cossos policials

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Una investigació exhaustiva -amb més de 100 telèfons mòbils punxats i 10.000 trucades enregistrades- ha deixat al descobert la relació íntima entre una suposada xarxa de narcotraficants i les cúpules de la policia espanyola, la Guàrdia Civil i els Mossos d'Esquadra. El jutjat va iniciar les seves indagacions el mes de maig i, a dia d'avui, tot i que s'ha aixecat el secret de sumari d'una part de l'expedient, més de 1.000 pàgines d'aquests documents continuen

sent secrets. Segons conclou la Divisió d'Afers Interns dels Mossos d'Esquadra, al nucli dur de les relacions -basades en els canvis de favors, els suborns econòmics i la filtració d'informació confidencial-, s'hi trobarien Manuel Gutiérrez Carvajo, M.A. Bono Hernández, Manel Bartí i M.A. Crespo Bejarano, acusats de comercialitzar cocaïna importada des de Colòmbia, amb la cobertura del sotsinspector de Vilanova Josep Ranea, el caporal de Sant Feliu de Llobregat Mauricio Llopis i l'agent de Sant Cugat del Vallès Jose Antonio Molina. De les perquisicions, però, en deriven noves ramifi-

cacions que han fet créixer la xarxa investigada fins arribar a tocar de periodistes, juristes, polítics i empresaris.

La vinculació d'aquesta segona corona de la trama amb fets delinqüencials no ha estat provada i continua en fase d'investigació. Fonts de la fiscalia asseguren que la clau de tot plegat es troba en la credibilitat que puguin tenir les paraules dels narcotraficants interceptades. Tot i això, alguns indicis trobats als registres, com ara un sobre amb el logotip de la Cadena Ser que apareix a la caixa forta ubicada al domicili del cap de la

xarxa, han fet despertar encara més sospites al magistrat que instrueix el cas.

Les ramificacions també han posat sobre la taula els vincles d'aquesta xarxa de tràfic d'estupefaents amb grups de sicaris, com ara els Casuels, que es dedicarien a executar venjances per encàrrec a l'interior de les presons o a municipis tan allunyats com Lugo.

Dins l'àmbit penitenciari, també s'ha pogut saber que un alt funcionari de Brians II manipulava informes de presos vinculats a la xarxa a canvi de grans quantitats de diners.

Probablement, el vessant menys clarificat de tot plegat, per ara, és la vinculació dels agents de la Guàrdia Civil en tot l'entramat i les suposades pressions de la cúpula del cos armat -a través de contactes polítics (senador de CiU) i de la fiscalia general de l'Estat (Bermejo)- per aconseguir que la investigació de les seves relacions amb els narcotraficants acabés naufragant. Aquesta infografia és una aproximació als trets generals de la investigació, de la qual es coneixeran noves dades, durant les properes setmanes, que aclariran els punts foscos i poc intel·ligibles a dia d'avui.

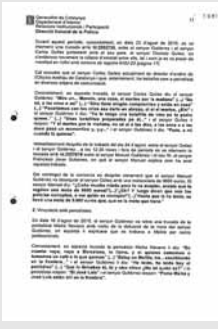
, estirant del fil

L'aparició dels noms de cinc periodistes al sumari

Jesús Rodríguez

redaccio@setmanaridirecta.info

Des de l'inici de les escoltes telefòniques a la presumpta banda de narcotraficants, els responsables de la Divisió d'Assumptes Interns dels Mossos d'Esquadra van obrir una carpeta, on classificaven aquestes comunicacions com a *Relació amb periodistes*. Aquest fet ha condicionat sobre manera la difusió del cas a la majoria de mitjans de comunicació, ja que els companys i companyes de professió no volien que es veiés tacada la trajectòria professional de les periodistes citades a les investigacions. En tot cas, la participació delinqüencial en els fets d'aquestes periodistes no ha estat plantejada ni pel propi magistrat que instrueix la causa. La persona que els agents de la policia catalana assenyalen com a màxim responsable de la xarxa, Manuel Gutiérrez Carvajal, mantenia un contacte telefònic força regular amb un periodista de la Cadena Ser, C.Q. (que és l'actual responsable de l'Oficina Antifrau de Catalunya), i amb l'actual responsable de l'àmbit d'Interior d'*El Periódico de Catalunya*, M.N. De fet, durant el registre del domicili de Gutiérrez Carvajal, els agents van trobar, dins d'una caixa forta, un sobre amb el segell de la Cadena Ser i ple de CD i DVD amb documentació. Durant una de les converses enregistrades, el presumpte cap dels *narcos* va assegurar que ha regalat una moto de 9.600 euros a C.Q. i, a més, el qualifica de corrupte. La periodista d'*El Periódico* es va posar en contacte amb Gutiérrez Carvajal per donar-li el condol per la mort de la seva mare i per aconseguir tele-

i el senyor Gutiérrez, a les 12:35 hores i fora de període es va intervenir la trucada amb Id.2557079 entre el senyor Manuel Gutiérrez i el seu fill, el senyor XXXXXXXXXXXXXXXX. Gutiérrez, en què el senyor Manuel explica com ha anat aquesta trobada.

Del contingut de la conversa es desprèn clarament que el senyor Manuel Gutiérrez va obsequiar al senyor XXXXX amb una motocicleta de 9600 euros. El senyor Manuel diu: "¿Coño mucho miedo pero lo va aceptar, acepta que te regalen una moto de 9600 euros!" (...) "¿Eh? Y luego dicen que son todos policías corruptos, a ver quién es corrupto!" (...) "Hasta que la ha tenido, se llevó una moto de 9.600 euros que, que es la moto que tiene."

2. Vinculació amb periodistes:

En data 16 d'agost de 2010, el senyor Gutiérrez va rebre una trucada de la periodista XXXXXXXXXXXXXXXX amb motiu de la defunció de la mare del senyor

fons de caps policials importants que van ser processats per pertànyer als GAL. Juan Miguel Bono Hernández, un altre dels assenyalats com a traficant, es relacionava telefònicament amb una periodista del diari ARA, M.C. La investigació no aclareix quin era l'origen d'aquests contactes. La investigació també indica que el sotsinspector de la comissaria de Vilanova i la Geltrú, Josep Ranea, trucava insistentment una redactora de la Cadena Ser (A.P.), a qui reclamava informacions que posteriorment eren proporcionades a *Ivan el Calvo*, membre de la xarxa delinqüencial. Un últim periodista que apareix als informes és G.M., redactor del *Diari de Vilanova*, que rebia filtracions d'operacions policials fins i tot abans que fossin executades.

L'extorsió arriba a l'interior de Brians II

Albert Martínez

redaccio@setmanaridirecta.info

El punt 4.2 de les conclusions de la investigació assenyalava que el cap de sector del Centre Penitenciari Brians II hauria estat captat per la banda, amb l'objectiu que manipulés informes i facilités la sortida d'un pres d'origen italià. Aquesta branca de la investigació afirma que el funcionari Arsenio Corral, arran de les gestions de Gutiérrez Carvajal (que li va donar 40.000 euros a canvi), va resoldre favorablement dos expedients d'amonestació del reclus Alcides G. G., amb l'objectiu que aquest pogués gaudir de permisos de cap de setmana fora del centre penitenciari. L'objectiu de tot plegat, segons s'afirma en aquestes conclusions, és que Alcides G. G. i la seva esposa es possessin al servei de la banda com a agraïment per les gestions efectuades.

4.2.- En segon lloc, cal esmentar la cooperació d'altres persones amb rellevància per a la present investigació com és el cas del senyor Arsenio Corral Gómez, cap del sector de Brians 2 (centre penitenciari), qui a petició del senyor Manuel Gutiérrez i, a canvi d'una remuneració econòmica, va resoldre favorablement dos expedients d'amonestació de l'intern Alcides Gerardo Ghigliermi Bernardi, afavorint així que aquest intern gaudís de permisos de caps de setmana fora del centre penitenciari.

Contractar sicaris per saldar comptes pendents

A.M.

redaccio@setmanaridirecta.info

Una altra de les ramificacions del cas té relació amb la cobertura que podrien haver donat funcionaris i mossos per tal que s'executessin venjances i se saldassin comptes pendents amb persones que es trobaven al CP Brians II i al CP La Model. Dels enregistraments telefònics, es pot concloure que un dels mossos que col·labora amb la banda facilitava informació sobre reclusos que, després, era proporcionada a d'altres reclusos que actuen com a sicaris. L'objectiu seria proposar pallisses o introduir droga d'amagat a les cel·les o a la roba dels presos a qui la banda volia complicar la vida. Els qui actuarien com a sicaris, D.R.L. i J.R., són assenyalats per la investigació com a persones pertanyents al grup feixista Casuales.

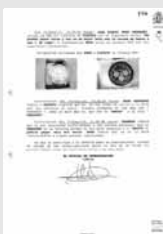
En tancament, BONO i J.R. de data 20 de juliol de 2010 trucada Id. 2429281 es van evidenciar que el Senyor Barti estaria conspirant juntament amb el Senyor Crespo per perpetrar una agressió dins de la presó, acció a la que es refereixen amb la paraula "fiesta", contra algun reclus desconegut aquesta instrucció la motivació d'aquest fet i la identitat d'aquesta persona. En la trucada el Senyor Barti i el Senyor Crespo parlen de la sortida de presó d'una persona que anomenen "chiquitín", contra qui aniria dirigida l'acció, i també fan referència a un tal "Daviillito", qui segons aquesta Àrea ha comprovat es tractaria del senyor XXXX XXXXXXXXXXXXXXX amb DNI XXXXXXXX.T, qui es troba ingressat en la presó.

El 'Gafas' ven rellotges d'origen desconegut

Raquel Jové

redaccio@setmanaridirecta.info

El detingut per l'Equip Contra el Crim Organitzat de Catalunya de la Guàrdia Civil, J.M.B.H. Gafas, també és venedor de rellotges d'origen desconegut. Això és el que es dedueix del registre de les escoltes telefòniques d'unes converses que va mantenir Gafas amb un home anomenat Claudio. Es tracta de dos rellotges de la marca Peiguinet i DeWitt que, segons Gafas, són "d'or rosa, cautiú, amb factura, amb papiers, amb caixa i amb tot". Gafas els va rebre a casa i els va mostrar a Claudio, que els va taxar i va preguntar si eren "per pillar-los, fer un pase o vendre'ls". Gafas li va respondre que ell se'n quedaria un i que l'altre el vendria per 15.000 o 17.000 euros, tot i que "és un rellotge complicat de treure", per la qual cosa va contemplar "deixar-

Dia 16/mayo/10, 16:26:26 horas: Juan Miguel BONO HERNADEZ, recibe un SMS del teléfono de CLAUDIO con el siguiente texto: "Me puedes pasar fotos y así no me bajo? Solo con la corona me basta o sea 1 de cada". A continuación BONO envía un mensaje MMS con las siguientes fotografías:

Fotografías enviadas por BONO a CLAUDIO en mensaje MMS

los en dipòsit i donar 10.000 euros per cada rellotge". D'una última conversa, es desprèn que Claudio podria ser l'intermediari entre el venedor i el comprador, ja que, parlant amb Gafas, li va indicar que li havien contestat referint-se a una tercera persona -que "el Peiguinet no li interessa perquè és molt poc vendible i, pel DeWitt, en podria pagar 6.000 euros".

Les amenaces a la família

A.M.
redaccio@setmanaridirecta.info

La mare i l'esposa d'un dels qui havien format part de la banda de narcotraficants van rebre visites de sicaris amb l'objectiu de generar el pànic i la por entre la família. Les venjances, les delacions i les amenaces creuades formaven part del dia a dia dels integrants de la trama. Un grup de sicaris va destrossar el vehicle particular de la mare d'Alfredo López, a qui consideraven delator davant dels cossos policials. Això va fer que canviessin de domicili i haguessin d'anar a viure a la província de Lugo. Tot i això, gràcies a la col·laboració d'alguns agents dels cossos policials involucrats en la trama, van ser localitzades de nou i uns altres sicaris van viatjar fins a Galícia per fer-los una visita amb la cara tapada i tornar a amenaçar-les. Com a *regal*, els van destrossar la bústia del nou domicili.

La senyora XXXXXX denuncia haver estat objecte d'amenaques físiques contra ella mateixa i verbals contra la seva parella, el senyor XXXXX per part de dos individus no identificats que a la porta dels seus domicili a la localitat de Lugo la van retenir contra una paret dient-li que tant bon punt el senyor XXXXX fos traslladat a la presó Model de Barcelona el matarien.

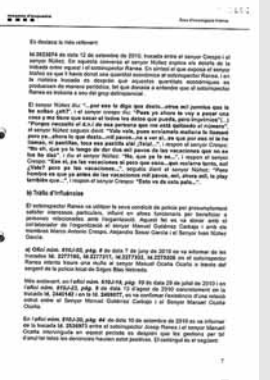
Concretament i segons la senyora XXXXX, l'amenaça literal i en relació al senyor XXXXX va ser que li transmetés el següent missatge " **Te estamos esperando con los brazos abiertos**", " **tu cabeza tiene precio en la modelo**".

En relació al contingut d'aquestes denúncies, aquesta Àrea significa a V.I els

La retirada de les multes de trànsit

A.M.
redaccio@setmanaridirecta.info

Moltes de les comunicacions telefòniques enregistrades -i encara que sigui un aspecte menor de la trama- mostren que els agents dels Mossos d'Esquadra investigats i els agents de la Guàrdia Urbana de Barcelona utilitzaven el seu accés a les bases de dades i el coneixement personal amb d'altres agents d'unitats de trànsit dels respectius cossos policials per fer favors personals. Un dels favors més reiterats seria la retirada de multes de trànsit. El sots cap de la comissaria de Vilanova ho intentava en diverses ocasions amb un sergent de la policia local de Sitges i l'agent de la comissaria de Sant Cugat del Vallès ho feia insistentment amb un agent de la Guàrdia Urbana de Barcelona, amb qui mantenia una forta relació d'amistat. També manipulaven el redactat de denúncies i s'oferien per fer de fals testimoni en citacions judicials.

a) **Ofici núm. 610J-03, pàg. 8** de data 7 de juny de 2010 es va informar de les trucades **Id. 2277166, Id.2277217, Id.2277332, Id.2279306** on el sotsinspector Ranea intenta treure una multa al senyor Manuel XXXXXXXXXXXX a través del sergent de la policia local de Sitges Blas XXXXXX.

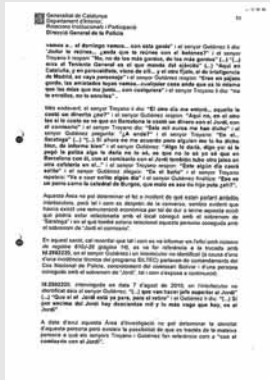
Més endavant, en l'**ofici núm. 610J-19, pàg. 10** de data 29 de juliol de 2010 i en l'**ofici núm. 610J-23, pàg. 9** de data 13 d'agost de 2010 concretament en la trucada **Id. 2440142** i en la **Id. 2459877**, es va confirmar l'existència d'una relació estrat entre el Senyor Manuel Gutiérrez Carbaljo i el Senyor Manuel

En l'**ofici núm. 610J-30, pàg. 44** de data 10 de setembre de 2010 es va informar de la trucada **Id. 2536973** entre el sotsinspector Josep Ranea i el senyor Manuel XXXXXX intervinguda en aquest període es desprèn que les gestions per tal d'anul·lar totes les denúncies haurien estat positives. El contingut és el següent:

Empreses de seguretat, comissaris i caixes de pursos

A.M.
redaccio@setmanaridirecta.info

La xarxa de relacions arribava a les altes esferes dels comandaments de la policia. El principal inculpat per les investigacions del jutjat d'instrucció número 1 de Barcelona dinava sovint amb els màxims responsables dels Mossos d'Esquadra, la Guàrdia Civil i la policia espanyola. També es feien regals. Gutiérrez Carvajó va enviar una caixa de pursos a J.F. i ho va fer a través de J.B., antic comissari de la prefectura de la Via Laietana de Barcelona i actual comissari de la ciutat de Tarragona. L'investigat va fer un dinar conjunt amb aquests dos últims i amb A.M., actual director de Securitas Systems i que, anteriorment, havia ocupat un càrrec de responsabilitat a la Guàrdia Civil. També hi ha una forta relació amb directius de l'empresa Sindicato del Cobre, que, a través de les trucades intervingudes, deixen clara la seva influència respecte als alts comandaments de l'exèrcit espanyol i els serveis d'intel·ligència vinculats al Ministeri de Defensa espanyol.

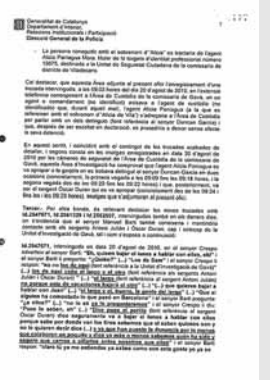
Relacions Institucionals i Participació
Direcció General de la Policia

vamos a... el domingo vamos... con esta gente" i el senyor Gutiérrez li diu: "Joder te reúnes... ¿anda que te reúnes con el botones?" i el senyor XXXXX li respon: "No, no de los más gordos, de los más gordos" (...) " (...) mira el Teniente General es el que manda del ejército" (...) "Aquí en Cataluña, y en paracaidista, viene de allí... y el otro fijate, el de inteligencia de Madrid, ee vaya personaje" i el senyor Gutiérrez respon: "Eres un pájaro gordo, las amistades tuyas vamos... cualquier cosa anda que es lo mismo que las mías que me junto... con cualquiera" i el senyor XXXXX li diu: "no te enrolles, no te enrolles."

L'advocat del 'narco' que és germà de la mosca

A.M.
redaccio@setmanaridirecta.info

Alguns dels episodis narrats a les escoltes només té explicació si, tot estirant del fil, s'arriba a esbrinar l'encreuament de les relacions personals i el parentiu de les persones que els protagonitzen. La investigació va arribar a la conclusió que el tracte de favor rebut pel germanastre de Crespo Bejarano (un dels *narcos* imputat) a la comissaria de Gavà va ser fruit del parentiu que hi havia entre una mosca que treballava en aquestes dependències i l'advocat del *narco*. En efecte, el lletrat i l'agent de la policia catalana són germans i, el dia que es va produir aquella detenció del germanastre del *narco*, la mosca va baixar als calabossos acompanyada del cap d'investigació de la comissaria de Gavà i, poc després, la detenció va quedar sense efecte. A partir d'aquí, es va obrir una nova capeta del cas centrada en tres responsables policials d'aquesta comissaria.

Cal destacar, que aquesta Àrea adjunta al present ofici l'enregistrament d'una trucada intervinguda, a les 09:03 hores del dia 20 d'agost de 2010, en l'extensió telefònica corresponent a l'Àrea de Custòdia de la comissaria de Gavà, on un agent o comandament (no identificat) avisava a l'agent de custòdia (no identificat) que, durant aquell matí, l'agent XXXXXXXXXXXXX (a la que es refereixen amb el sobrenom d'"Alicia de Vila") s'adreçaria a l'Àrea de Custòdia per parlar amb un dels detinguts (fent referència al senyor XXXXXXXXXXXX) i que, després de ser escoltat en declaració, es procediria a deixar sense efecte la seva detenció.

, impressions

Alberto López Bargados · Professor d'Antropologia Social a la UB

opinio@setmanaridirecta.info

Contra les víctimes culpables

Comencem per acceptar la paradoxa que consisteix en anomenar, classificar i estigmatitzar les persones a partir d'una condició fugissera de les seves trajectòries vitals, és a dir, pel fet de desplaçar la seva residència, per motius diferents, d'un lloc a un altre. Per tortuosos que pugui resultar el viatge i les narratives que ens arriben a través dels mitjans de comunicació certament insisteixen en esbossar aquest trànsit com un autèntic *via crucis*, es tracta d'un lapse de temps relativament breu en la vida de la persona en qüestió, i com a tal aquest període conclou lògicament un cop s'ha establert allà on sigui. El fet de migrar, en la seva dimensió purament física, és un episodi més o menys intens de la vida personal i familiar que, no obstant, esdevé, per obra i gràcia d'una representació estereotipada afectada per una veritable hipocondria simbòlica, obsessionada amb carregar d'un sentit transcendent i tràgic el que moltes vegades no és més que una decisió pràctica profundament desitjada, una catarsi que commou el fonament més íntim de la persona. I no només de la persona: com una mena d'estigma transmès a través de la sang, la condició d'immigrant sembla reproduir-se, en les polítiques públiques, en els programes d'acció, en els projectes de recerca i en les pàgines dels diaris, als fills, néts i besnèts dels immigrants, que esdevenen així, en virtut d'una alquímia retòrica ridícula, immigrants de segona, tercera i quarta generació.

No totes les víctimes són iguals: la propiciatòria porta dintre seu l'empremta de la seva culpa

Però aquesta abstracció sostinguda del llenguatge no és més que la causa primera de l'artefacte retòric que envolta els immigrants. Més enllà d'aquesta aporia d'un objecte (en aquest cas, la *immigració*) que és creat en el mateix procés de la seva nominació, l'*immigrant* està connotat amb una ambigüitat radical i potser un pèl sorprenent: per una banda, és essencialment víctima, condició que acaba per subsumir la integritat de les accions que desplega l'*immigrant* en el lloc on s'estableix; de l'altra, però, és indiscutiblement culpable, responsable de les pitjors immunitats i mals que afligeixen la nostra societat. Així, el seu tarannà culpós ens reenvia novament al primer dels seus atributs, només per descobrir una nova i

PEP BOATELLA

més concreta connotació de l'immigrant. Aquest és, en efecte, una víctima, però no pas una qualsevol, sinó una víctima ideal, perfectament disposada a ser immolada en nom del manteniment de l'ordre social: una víctima *propiciatòria*.

Víctima, a la fi. Amb la persistència pròpia dels conversos, els mitjans de comunicació ens recorden contínuament el triple parany en el qual cauen enredats els immigrants, fruit de la seva ignorància: en primer lloc, la imatge distorsionada d'Occident que els arriba per mitjà del cinema o la televisió, i que els fa mobilitzar-se irresponsablement a la recerca de la seva Terra Promesa particular; en segon lloc, les xarxes mafioses que travessen deserts i oceans a preus astronòmics, només per imposar deutes milionaris a uns individus que difícilment podran pagar-les; en tercer lloc, l'explotació laboral que coneixen un cop arribats a destí, i que fa d'ells i elles autèntics esclaus moderns.

Creiem percebre l'objectiu últim que persegueix aquesta denúncia incansable. Més enllà d'una protesta airada i buida davant les injustícies del món, aquesta veritable campanya de propaganda pretén desencoratjar l'opció que els immigrants prenen per l'aventura, pel sentit del risc i pel control que volen assolir sobre el seu destí a l'emprendre el seu viatge, és a dir, per allò que ara s'anomena el seu apoderament. Mostrar els cadàvers

que el fet migratori deixa pel camí, informar els potencials immigrants dels perills i incerteses de la ruta, de la infelicitat que trobaran en cas de reeixir, no és -només- un gest humanitari envers els altres, sinó que constitueix una tàctica de vocació inhibitoria que oblidia alguns aspectes elementals, com ara que les persones que prenen una decisió semblant solen estar perfectament informades de les trampes que els

Hauríem de desconfiar d'un ordre de representació que situa la víctima com a centre d'atenció permanent

esperen al llarg de la ruta, que coneixen prou bé on s'han de ficar, i que si volen ficar-s'hi tot i l'explotació de què seran objecte és simplement perquè aquesta no és ni molt menys un patrimoni de la nostra societat. Això sense oblidar el fet que una part significativa de les persones que fan aquest trajecte d'anada arriben al seu destí en avió, tren, cotxe o vaixell, còmodament asse-

guts amb un visat d'estudiant o -és cert que cada vegada menys- com a turistes despistats. En resum, si algunes persones volen *emigrar* és perquè troben avantatges en endinsar-se dins d'una experiència que és viscuda moltes vegades com una mena d'iniciació alhora èpica i optimista a la maduresa, com una plataforma per a l'èxit social que demana sacrificis, però que ofereix no poques compensacions. Les víctimes ignorants dels noticiaris gaudeixen d'una visibilitat artificialment alta que s'amaguen, com si fos la cara oculta de la lluna, emprenedors en general ben informats del que poden i no poden fer, coneixedors de tàctiques de simulació i fuga, experts en l'art de la supervivència. De cap de les maneres són pobres ignorants víctimes ingènues d'un món que no coneixen.

Cal dir, de retruc, que aquesta confirmació consensuada de la seva ignorància esdevé extremadament útil un cop establerts al seu destí, perquè fa d'ells i elles una mena de bomba de rellotgeria que camina inexorablement cap el malentès cultural, perpetradors d'un conjunt de pràctiques bàrbares i abjectes que han de xocar frontalment amb la nostra subtil civilitat. Seguint aquesta lògica, es posen el hijab perquè són enganyades pels seus progenitors, es barallen contínuament perquè són uns masclistes inveterats o pregunten fanàticament a

un Déu venjador perquè no comprenen la naturalesa inventada de la seva divinitat... La mateixa ignorància que els fa víctimes de processos econòmics globals que els ultrapassen abastament es converteix, ara, en garantia d'un conflicte cultural que molts desitgen retratar com a irresoluble, i que focalitza l'atenció en la seva incapacitat o resistència per aprendre, per sortir de la foscor en la qual romanen, per integrar-se en definitiva. Atesa la seva tara, només ens queda extirpar-los del cos social per tal de recuperar la unitat i puresa perdudes.

Tot això, al cap i a la fi, ens hauria de convidar a desconfiar d'un ordre de representació que situa la víctima com a centre d'atenció permanent, es diria que amb l'objectiu fonamental d'assenyalar-la i facilitar així el seu sacrifici expiatori. Ara bé, no totes les víctimes són iguals: mentre la víctima convencional encarna una mena d'innocència insubornable -altra cosa és el protagonisme sobtat que també ha rebut darrerament-, la víctima propiciatòria porta dintre seu l'empremta de la seva culpa. Aquest tipus de víctima sembla rebre el que en definitiva es mereix. Per això ens hem de situar contra aquesta victimització nyonya i malintencionada dels immigrants, perquè no fa altra cosa que transferir la seva culpabilitat substantiva als termes d'una emoció políticament correcta.

Xavier Diez · Historiador

opinio@setmanaridirecta.info

L'ou de la serp

Dinar de diumenge. Costellada d'antics companys d'un màster de direcció i administració d'empreses amb les respectives famílies. Un sociòleg podria parlar de classes mitjanes, encara que si ens limitéssim a les estadístiques caldria relativitzar l'anàlisi. Autònoms i assalariats que difícilment arriben als 2.000 euros, i en el cas de les dones, per sota dels 1.500. Escola concertada, mútua privada, un munt d'hores de feina i consum generalitzat de tranquil·litzants o antidepressius per arribar a fi de setmana, mentre la visa permet arribar a fi de mes. Fragilitat financera i emocional. Un sentiment compartit d'estafa, car les expectatives propiciades pel curs de la prestigiosa escola de negocis –que encara paguen–, contrasten amb una vida *low cost*.

L'obsessió per disminuir els impostos directes i retallar la despesa social han estat assimilats amb radicalitat

Tothom es declara, amb major o menor grau, independentista. Repassada als greuges, reals o imaginaris, respecte d'un estat que "els roba". Crítica a regions on la vida quotidiana és presentada com una festa permanent, mentre que al país "treballem com a esclaus". En un extrem de la taula, un fals autònom a les ordres d'un "garrulo amb Ferrari" exposa el cas d'una veïna seva, potser una mestra, a la qual li acaben de donar la invalidesa permanent perquè li han diagnò-

ticat esquizofrènia. S'alça, irat, en conèixer que la nova situació li permetrà gaudir d'una generosa pensió. "Doncs que li facin netejar carrers!".

La conversa deriva perillosament. Els presumptes privilegis dels "funcionaris", la discriminació dels autòctons respecte els immigrants, l'ofec fiscal, l'acaparament dels recursos respecte dels "altres" i un munt de greuges que fan emergir bona part dels assistents com a "víctimes" del sistema.

L'MBA (Mestratge en Administració d'Empreses, sigles en anglès), impartit per una prestigiosa escola de negocis els va al·lisonar bé. No semblen massa conscients que aquell màster, que a la pràctica no els ha servit de gran cosa, ha esculpit curiosament el seu perfil polític. Ha cisellat els seus principis morals. Repeteixen compulsivament els *mantras* adquirits a la *medersa* que, paradoxalment, és controlada per una secta catòlica, coneguda per

inocular els valors de l'obediència, jerarquia i sacrifici, que els fa actuar com a radicals geníssers contra els seus conciutadans de més avall en l'escala social. Balanços, màrqueting, estudis de viabilitat, comptabilitat creativa... són tècniques adquirides no massa diferents de les adquirides pels seus superiors a partir de l'experiència. Tanmateix, l'obsessió per disminuir els impostos directes i retallar dràsticament qualsevol bri de despesa social, d'aparell públic estatal, han estat assimilats amb radicalitat. També ho és l'anòmia ètica. A ningú no se li acudeix pensar que, en condicions normals, ningú no voldria una meravellosa pensió a canvi de patir terribles malalties. O que contribuir amb la butxaca a la sanitat pública és molt millor que esdevenir un assidu usuari. O que resulta més tranquil·litzador donar que rebre.

Malgrat unes treballades aparences, els assistents a la costellada no viuen una vida

envejable. Com en la millor novel·lística del XIX, la façana s'imposa a la realitat. La pressió constant a l'hora de servir interessos contraris als seus els empeny vers la infelicitat. Tanmateix, i ho saben, es constitueixen en espècie invasora. Bona part de l'independentisme efervescent és així. L'esperança de tenir a les seves regnes un estat que serveixi per "fer neteja", per excloure aquells a qui consideren inferiors, per humiliar qui es troba per sota en un actiu odi de classe. Malauradament, això no és nou. Bona part de les classes mitjanes catalanes ja van experimentar sentiments semblants respecte treballadors manuals (sobretot si venien de fora) en vigílies de la guerra civil. Tampoc disten de l'actual Tea Party, o d'aquells convençuts en la supremacia del seu col·lectiu, atiant l'odi, l'auto-odi, com bé va reflectir Ingmar Bergman, en caracteritzar l'Alemanya prèvia al nazisme, a *L'Ou de la Serp*.

. EL CIGALÓ

"Al cotó s'hi pot fer un forat, però el foc no s'escampa"

Dolors és una de les poques artesanes de Catalunya que es dedica a fer roba per a les colles de foc. Cal Figols és un taller de confecció situat a la plaça Viladomat de Berga, on hi treballen també Joan, Montse i Estrella.

Xavi Martí

Com han de ser els vestits de les colles de foc?

Els vestits i els barrets s'han de confeccionar amb cotó 100% i amb una tela molt gruixuda. Al cotó s'hi pot fer un forat, però el foc no s'escampa. Si s'utilitza qualsevol altra fibra, el foc corre i pot ocasionar una cremada important. Les cremalleres dels vestits han de ser de ferro i han d'anar protegides del foc. El plàstic no es pot fer servir perquè es fon. Les teles que porten una capa ignífuga tampoc són bones. Amb el temps, el recobriments ignífug s'acaba perdent.

Als correfocs, es veuen barrets de palla.

Un any, durant la Patum, es van posar de moda aquest tipus de

barrets i molts d'ells van acabar desfets pel foc.

Feu tot tipus d'accessoris i objectes de la Patum. També confeccioneu els barrets d'aquesta festa i alguns vestits des de fa 40 anys.

Al taller, fem els barrets de la Patum, que poden ser vermells, negres o verds. També fem les bates de guita per anar a Patum i alguns tabals, masses de joguina i caps de guita que imiten els autèntics.

És maco el vestit pels infants per anar a Patum.

Hi ha una costum a Berga. El primer regal que rep un nen o una nena en néixer és una bata, que és igual a la que vesteixen les persones que porten la Guita. Els infants reben una bata, un mocador i un barret de Patum.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

La maratón de TV3

Dani Pueyo

En motiu de l'enèsima maratón de TV3 que tindrà lloc el proper diumenge 19 de desembre m'agradaria expressar quatre motius del que crec que amaga, que res té a veure amb la solidaritat que s'hi preconitza. Sento ferir la sensibilitat d'alguna persona que s'hi vinculí de prop ja sigui per bona voluntat o interès en el resultat futur, conseqüència d'hipotètiques millores terapèutiques. Aclareixo en aquest punt que jo també vaig aportar el meu granet de sorra en una edició passada i no me'n pendeixo gens. Simplement he superat aquest tipus de solidaritat que considero mal entesa.

Convido a qualsevol ciutadà compromès col·lectivament a que s'informi com els gestors públics gasten el pressupost sanitari. Segons Krugman, a Cuba, amb 800 dòlars per habitant i any aconsegueixen nivells similars de salut que als Estats Units amb 5.000. A Espanya, la xifra ronda els 3.000 per arribar a la mateixa fi. Crec que amb aquesta dada és suficient per concloure que recursos per a investigació mèdica sobren i són extremadament superiors a qualsevol quantitat que el poble de Catalunya pugui sumar a les arqués benèfiques.

Part dels pressupostos dels sistemes sanitaris occidentals (al voltant de dos terços del total) són destinats a tractar malalties imaginàries, iatrogèniques, d'altres tractables amb remeis quasi gratuïts (aigua marina, plantes autocoltivables, alimentació sana...) i fins i tot a prevenir innecessàriament mitjançant cribatges estadístics o vacunacions excessives.

Què passaria si adoptéssim un model sanitari semblant al cubà que, a més, eliminés despeses innecessàries per allò que no s'ho val? A mi em queda clar què suposaria aquest altre model: la possibilitat d'eliminar moltes de les malalties noves dels darrers 50 anys (al voltant de 40). Per tant, la lluita per a la salut pública, tot i que em dolgui concloure-ho com a llibertari, ha de ser més política que contributiva amb els llops amb pell de xai.

Pals de Nadal als carrils bici

Carme Rovira Badal

Sóc usuària de bicicleta per ciutat. M'he quedat espantada en veure que al carril bici de Gran Via, entre passeig de Gràcia i plaça de Tetuan, hi ha uns pals clavats (que em penso que són per als llums de Nadal) per tot el mig del carril.

Crec que qui els ha posat (l'Ajuntament de Barcelona, suposo) no ha tingut en compte que hi passen bicicletes, i que ens hi podem accidentar; penso que s'haurien de treure o bé canviar el traçat del carril bici. Quina ironia amb tanta legislació per a l'ús de la bicicleta!

. EDITORIAL

Estats d'alarma

Escasses veus i massa silenci davant la militarització de l'espai aeri, la inquietant jurisdicció bèl·lica aplicada a civils o la nul·la transparència -posem per cas- sobre quants milions ens està costant el rescat públic (sense cap intervenció de les forces armades) de les tujinades de la banca privada, que suposarà la privatització de l'aeroport del Prat, o quan cobren exactament els directius d'AENA. O més proper i quotidià, quin és l'estat d'alarma -real i permanent- del 1.200.000 persones aturades i els més de dos milions de pobres que hi ha als Països Catalans. Fum i cortina o pa i circ, l'aposta per la despolitització de la crisi pretén vendre els salvatges plans d'austeritat que vindran com a mera resposta tècnica a uns imperatius econòmics i financers i no pas com allò que són: les estratègies deliberadament estudiades i planificades pels amos del nou ordre mundial; els gestors del vell desordre de sempre que, ara per ara i només amb el 0,5%

de documents filtrats, han decretat la persecució acarnissada contra Wikileaks. Com la falla del rei nu, avui, el poder tragina despullat enmig d'una muda paradoxa desmobilitzadora que recorda aquella vella dita insurreccional del 16 de juliol de 1809 a La Paz: "Hem guardat un silenci força semblant a l'estupidesa". Recentment, el filòsof Slavoj Žižek, davant la indigència intel·lectual de l'esquerra, ha recordat que calia sortir de la trampa i apostar per fer l'impossible. Quan la trampa cabdal del segle és aferrar-se cegament al capitalisme com a model inqüestionable, Žižek suggeria un obstinat rebuig a un (des)ordre insuportable aplicant la màxima lacaniana: "L'impossible succeeix", variant de la martipoliana "Tot és possible". No deixem passar, doncs, l'oportunitat: si guem *hackers* de l'impossible per fer real allò necessari. Perquè, com afirma Žižek: avui més que mai, estem obligades a viure com si ja fóssim lliures.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

La pell dura

Oriol Andrés
directa@setmanaridirecta.info

Primer detall. El dijous al matí, mentre esmorzava, escoltava la tertúlia d'una de les ràdios líders d'audiència a Catalunya. Un exercici de cert sadomasoquisme, però que, sense arribar als nivells dels temps daurats de la COPE, et permet començar el dia amb la dosi justa de sana mala llet. Cap discurs nou ni divergent, poques reflexions que et permetin albirar que, d'allà, l'oient en podrà sortir més ben informat. Minuts de ràdio que s'escolten per la pica. En un moment determinat, el moderador parla de la notícia destapada per la DIRECTA de l'existència a Catalunya d'una trama de corrupció policial vinculada al narcotràfic. Com a resposta, un dels tertulians -exdirector de diari, per més detalls- afirma que és normal que en un cos policial de l'envergadura dels Mossos hi hagi

alguns elements corruptes. Així doncs, si és normal, tot va bé. Segon detall. Filtracions de Wikileaks. Enrique Meneses, periodista veterà, bregat i digne d'admiració en molts sentits, escriu al seu bloc: "*¿Es tan grave lo descubierto hasta ahora en esa 'riada' de información? Sinceramente, creo que no*". (...) "*Muchas de las cosas que se están revelando, eran conocidas a nivel de sospecha generalizada*". Cal dir que l'article de Meneses va en la direcció d'espavilar els periodistes d'investigació i que ambdues frases estan tretes de context, però, tot i així, em van cridar l'atenció. Sobretot, perquè aquest tipus de reflexió -no hi ha res de nou, tothom sospitava això que s'hi diu- s'ha sentit molt aquests dies. És cert que algunes de les informacions destapades poden ser simple safareig, però moltes altres són la constatació sagnant de -dit planerament- com n'està, de podrit, el món. I tanmateix, no hi ha

hagut gota d'indignació social ni protestes massives ni res. Ni per la trama corrupta ni per les filtracions ni gairebé pels retalls socials a l'Estat. Res de res. Bé perquè es considera normal, bé perquè ja se sospitava, bé perquè calia. Se'ns ha fet la pell dura. Mirat des d'un punt de vista periodístic, la pregunta que em sorgeix llavors és la següent: i què hi fem, aquí? La cerca constant d'una major transparència i la denúncia social haurien de ser l'eix que mou qualsevol mitjà de comunicació. Però, si el gruix de la societat es mostra indiferent, de què serveix? Desengany, individualitat, cinisme... la postmodernitat; se li pot dir com es vulgui, però una societat anestesada és el major triomf dels que volen que no canviï res. Així doncs, repeteixo, què hi fem, aquí? Res, em surt. Potser només continuar burxant, a veure si, sacsejada rere sacsejada, aconseguim reanimar el mort.

. COM S'HA FET

Continuem sumant. Aquesta setmana, comencem una nova aventura, una aventura insular. Obrim el nostre primer punt de venda a les Illes Balears. Es tracta del bar Es Pinzell, a Palma. Ja ho sabeu, totes aquelles persones que us moveu per Mallorca ja podeu aconseguir la DIRECTA, cada dijous, al bar Es Pinzell, al carrer de les Caputxines. D'altra banda, si sou subscriptores de prop d'allà, us recomanem que sol·liciteu recollir la vostra subscripció al bar, ja que, d'aquesta manera, us arribarà puntualment el dijous de cada setmana. D'altra banda, volem donar molt ànims i tot el nostre suport a l'Albert, que està en ple procés judicial, lluitant per la seva llibertat i la de totes. També volem mostrar el nostre rebuig a les coaccions i amenaces que pateixen algunes professionals periodistes per part de les forces de seguretat de l'Estat a l'hora de fer la seva feina. Es tracta d'un atac flagrant a la llibertat d'expressió que no podem permetre. Finalment, volem comentar que la propera DIRECTA, el número 210, serà la darrera de l'any. Farem un petit *stop* nadalenc i tornarem el gener. Salut!

P.D.: a petició expressa del Manu, no podem estar-nos de comentar que, al tancament d'aquesta edició els estudiants italians ocupaven l'aeroport de Palermo, la borsa de Milà i la Sapienza treia fum.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

. FE D'ERRADES

A l'article de la setmana passada sobre el judici pel cas Bruno Salter, jove ferit de bala per un tret de la policia local de Reus, hi havia tres errors. Els fets no van passar el 17 de maig, sinó el 14 de maig. Els detinguts que acompanyaven en Bruno durant la seva retenció eren dos i no tres. No és la defensa de Bruno qui demana la inhabilitació de l'agent i la presó, sinó que és la propia fiscalia qui ho sol·licita.

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Radas núm. 27, 08004 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

creative commons LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

CC BY-NC-ND

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

• Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
• El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicio@directa@gmail.com
fotografia@setmanaridirecta.info - il.lustraci@directa@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manu Simarro Expressions | Roger Palà, Estel Barbé Serra i Manel Ros Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Albert Garcia IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ I EDICIÓ: Col·lectiu l'asterisc i el gitano COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: R.C.P. SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponsalies

AIT PENEDÈS: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUÈDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

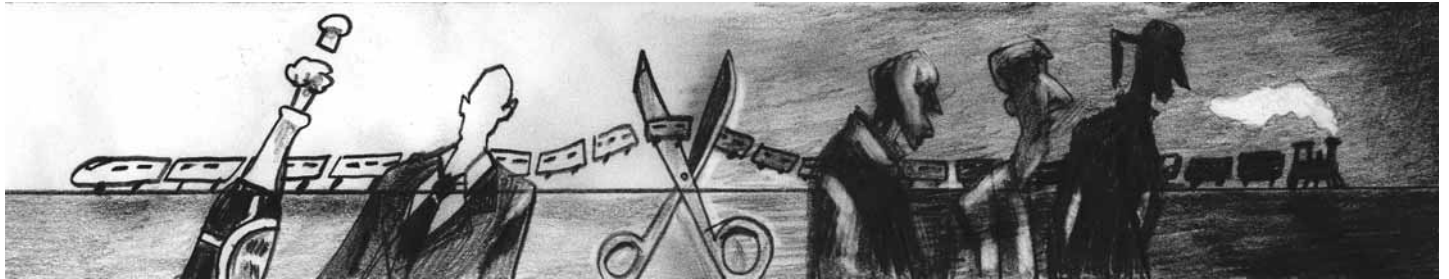
, així està el pati

Fa sis anys de l'assassinat de Roger Albert | PÀG. 10

Un noi organitza mobilitzacions de suport a Wikileaks | PÀG. 11

Nova okupació a la ciutat de Badalona | PÀG. 11

Ciutat Vella i els negocis pensats pels turistes | PÀG. 12

GUSTAVO BEROCAN

CATALUNYA · ELS COMBOIS QUE CONNECTARAN FIGUERES I PARÍS COMENÇARAN A FUNCIONAR EL 19 DE DESEMBRE

L'arribada del TAV a Figueres afecta el servei de la línia de tren convencional

Diverses entitats de l'Empordà denuncien que la posada en marxa de l'alta velocitat ha coincidit amb un empitjorament del servei convencional entre Barcelona i Portbou

Lluc Salellas i Vilar
girona@setmanaridirecta.info

La inauguració del servei de Tren d'Alta Velocitat (TAV) que connectarà Figueres amb París el 19 de desembre serà, probablement, una de les notícies més destacades per part dels governs espanyols i francesos aquest final d'any. De fet, els darrers dies, Adif ja ha qualificat d'èxit la inauguració de la infraestructura perquè, segons l'empresa, "la majoria de bitllets posats a la venda per les primeres dues setmanes de funcionament del tren han estat venuts dies abans de l'inici del servei".

El govern espanyol pagarà 80 milions a la constructora pels retards de l'obra

Tanmateix, paral·lelament a aquestes notícies, diverses entitats empordaneses agrupades a la Plataforma Defensem el Tren de l'Empordà preparen una campanya informativa centrada en la denúncia de "la degradació que pateix la línia històrica que uneix Barcelona amb Portbou i el Rosselló" i que permet que el sud i el nord de l'Albera estiguin connectats de forma regular i diària. Segons el portaveu de la plataforma, Pep Gou, "la inversió milionària pel tren d'alta velocitat (un 97% del total de la inversió ferroviària a les comarques) ha repercutit directament en el servei que s'ofereix a la línia convencional i l'ha empitjorada considerablement".

La plataforma d'usuàries de Renfe ha denunciat reiteradament que, els darrers mesos, "els retards, la

Obres del TAV a la ciutat de Girona (desembre de 2009)

manca d'informació i els errors de connexió a la línia entre Barcelona i Portbou han estat múltiples". De fet, darrerament, la gent que ha volgut fer el trajecte entre Portbou i Figueres ha hagut d'utilitzar l'autobús davant la manca d'acord entre conductors i Renfe, que ha fet que no hi hagués servei entre aquestes dues poblacions empordaneses. De la mateixa manera, les usuàries han constatat que l'augment del 50% de les tarifes dels darrers anys només ha anat acompanyat

de l'entrada en servei d'un tren més còmode, però que manté la durada del trajecte, cosa que fa que, avui dia, anar de Barcelona a Girona amb tren sigui més lent que vint anys enrere.

L'estació promesa

Més enllà dels problemes esmentats, un dels elements centrals de la discussió actual entre entitats i administracions és la construcció de l'estació de l'alta velocitat al municipi de

Vilafant, al costat de Figueres. Des del principi, els partits polítics majoritaris han defensat que la nova estació, que s'inaugurarà el diumenge 19 de desembre, també havia d'acollir l'estació d'autobusos i de tren convencional de Figueres, que es troben del centre de la capital empordanesa. Tanmateix, també des dels inicis de la proposta, les entitats civils i ecologistes de la comarca i la Plataforma Defensem el Tren han qualificat l'operació d'especulativa i

"d'impossible en el context actual de crisi econòmica" i han denunciat que, si es tirés endavant, "es dificultaria la mobilitat amb transport públic a les habitants de la comarca". De fet, segons Pep Gou, l'Ajuntament de Figueres "té dos estudis tècnics que demostren que l'opció de construir una macroestació de trens i autobusos a Vilafant és la més cara i la menys sostenible entre les possibles". En aquest sentit, la plataforma en defensa del tren argumenta que, per acabar amb les barreres ferroviàries a Figueres, millorar la mobilitat interna i potenciar l'ús de la línia de tren convencional "cal prioritzar la

El 97% de la inversió ferroviària a la zona s'ha destinat a l'alta velocitat

inversió en la línia i soterrar-la al seu pas per la capital empordanesa". Finalment, les entitats també recorden que l'arribada del TAV va lligada a "despeses extremes i innecessàries". Per demostrar-ho, les entitats han posat com a exemple el fet que el govern espanyol hagi de pagar una compensació que podria arribar als 80 milions d'euros a l'empresa constructora TP Ferro per no haver enllestit a temps les obres de l'alta velocitat entre Barcelona i Figueres. Així mateix, les associacions ecologistes consideren que, amb l'arribada del TAV, "ha quedat demostrat que la construcció de la línia de Molt Alta Tensió (MAT) no era necessària per fer funcionar l'alta velocitat a les comarques de Girona".

, així està el pati

BARCELONA · CONSULTES

La Barceloneta enceta amb èxit les votacions sobre la sobirania a Barcelona

David Fernández
redaccio@setmanaridirecta.info

Només era una prova pilot per escalfar motors de cara a la consulta sobre la sobirania del proper 10 d'abril a Barcelona, però l'estrena per animar el vot anticipat al barri de la Barceloneta ha resultat tot un èxit, amb un participació que ha superat el 20%. Segons les dades ofertes per l'organització, 3.607 persones -1.567 no censades a la Barceloneta- van apropar a les urnes a votar anticipadament. De totes elles, 2.021 eren del barri, un 20,2% d'un cens de 10.021 persones. Una participació elevada en un barri tradicionalment abstencionista, si tenim en compte que es tracta del repte de Barcelona, d'una experiència de vot anticipat i d'una afluència elevada atenent la mitjana registrada durant les 500 consultes fetes fins ara arreu del territori.

325 voluntàries fan funcionar catorze espais de votació

El portaveu de Barcelona Decideix, Alfred Bosch, ha afirmat que l'èxit de l'experiència és "esperançador i al·licionador, però no extrapolable ni aplicable mecànicament a la resta de la ciutat". Bosch, però, ha afegit que ha quedat demostrat que la consulta a Barcelona "no és una quimera" i que el que cal "és treballar i extreure lliçons: quantificar la feina i els recursos necessaris per garantir una organització òptima de la consulta". La plataforma, integrada per 6.000 voluntàries i el suport de 300 entitats, ha fet una crida oberta a persones i entitats per "sumar-se al gran esforç social que caldrà desplegar" el proper 10 d'abril i per sufragar econòmicament les elevades despeses que implica organitzar la consulta a Barcelona. En aquesta línia de treball i tal com estava previst, l'endemà de la prova pilot a la Barceloneta -que també pretenia dimensionar les necessitats tècniques, materials i humanes de la consulta a la capital catalana-, la plataforma ha obert diversos punts permanents de vot anticipat arreu dels diferents barris de la ciutat, consultables a la seva pàgina web. Respecte el resultat dels vots registrats a la Barceloneta, com que es tracta de vot anticipat, no s'escrutaran fins el proper mes d'abril. Mentrestant, els vots seran custodiats fins que clogui la consulta. Barcelona Decideix ha agraït al veïnat la seva implicació i ha recordat que "l'èxit de la primera consulta de vot anticipat en un barri de la capital ha estat possible gràcies al compromís de les 325 voluntàries que van garantir el funcionament dels catorze espais de votació".

VALÈNCIA · EL 18 DE DESEMBRE S'HA CONVOCAT UNA MANIFESTACIÓ PER EXIGIR EL TANCAMENT DEL CIE

Una ONG apunta que els tràmits d'expulsió s'acceleren si es denuncien maltractaments

ARXIU HELENA OLCINA I AMIGÓ

Protesta organitzada davant el CIE de València el dia 19 de desembre de 2009

Joan Canela i Barrull
redaccio@setmanaridirecta.info

"Lamentablement, no ho podem provar -avisa abans de començar Salva Lacruz, responsable de centres d'internament de la Comissió Espanyola d'Atenció als Refugiats del País Valencià (CEAR)-, però hem detectat que a les persones migrants amb processos d'expulsió oberts que patixen alguna irregularitat se'ls accelera el procediment d'expulsió". El cas més greu -i que va fer saltar les alarmes- va ser el de la jove marroquina Noura Benrabah, detinguda el mes de juliol. Benrabah va denunciar abusos sexuals per part d'un agent de la policia espanyola durant el seu pas per la comissaria d'Oriola. Mentre

durava la seva estada al Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) de Sapadors, a València, la denúncia va prosperar, però es va arxivar quan Benrabah -contra l'opinió de la fiscalia- va ser deportada.

Lacruz creu que aquest "no és l'únic cas", però reconeix que encara tenen poques dades per "poder fer una denúncia formal". A més, l'obscuritat amb què es tramiten els procediments d'expulsió per part del Ministeri de l'Interior espanyol -un cop el jutge ja ha decidit dur aquesta a terme- no facilita la investigació. "Una volta un jutge signa l'ordre d'expulsió, que aquesta es faci efectiva és a criteri del ministeri, que la pot executar en pocs dies, pot apurar els 60 de reclusió màxima al CIE o pot no fer-ho i la persona és allibe-

rada amb l'ordre d'expulsió a la butxaca. Hi ha diferents motius perquè açò siga d'una manera o una altra: logístics, diplomàtics, econòmics... i ningú no ha de donar cap explicació de perquè es pren una decisió i no una altra", afirma Lacruz.

La investigació es facilitaria si s'apliqués l'article 62 bis de la llei d'extranjería -inclòs a la reforma de 2009- que permet l'accés de les associacions de defensa dels immigrants als CIE. "Ricardo Peralta, delegat del govern espanyol al País Valencià, ha reconegut el problema a nivell informal, però, un any després de l'aprovació de la llei, eixe punt no s'aplica", explica Lacruz. Un dels problemes és que el govern espanyol tampoc no ha aprovat el reglament que hauria de regular aquest dret -"una altra irre-

gularitat", es lamenta Lacruz- i, per tant, no hi ha cap mecanisme d'aplicació.

La gent de CEAR assegura que, si la situació no canvia, està estudiant "la interposició d'una denúncia als propers mesos".

Situació insostenible

Fa un any, la mateixa CEAR va publicar un informe sobre l'estat de tres CIE de l'Estat espanyol (un dels quals era el de Sapadors) en el marc d'un programa europeu i amb el patrocini del Ministeri espanyol de l'Interior. Les seves conclusions eren demolidores: massificació, mala alimentació, servei sanitari deficient, incompliment de l'assistència jurídica i de la traducció, existència de cel·les d'aïllament i de zones sense control de videovigilància... "Un any després de la seva publicació, no s'ha establert cap mesura per resoldre aquestes qüestions; l'única millora que hem detectat és que, ara, els policies sí que duen el seu número de placa visible", destaca Lacruz. Tot i això, les denúncies de maltractaments i tortures continuen sent habituals. "La setmana passada, van apallissar dos algerians... és una realitat que ens trobem quasi cada dia, però que, sense evidències molt fortes, és arriscat denunciar", conclou Salva Lacruz.

Protestes i manifestacions

Coincidint amb el Dia Internacional de les Persones Migrades, la Campanya pel Tancament dels CIE ha convocat una manifestació el 18 de desembre. La marxa, que té el suport de diferents moviments socials, ONG i col·lectius d'immigrants, anirà des del barri de Russafa fins al CIE de Sapadors. El mateix dia i pel mateix motiu, també s'ha convocat una marxa al CIE de la Zona Franca de Barcelona.

BARCELONA · ELS CARRERS DE GRÀCIA ACULLEN UNA MARXA FORMADA PER UN CENTENAR DE PERSONES

Denuncien la "impunitat" que envolta l'assassinat de Roger Albert sis anys després

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Un centenar de persones es van manifestar pels carrers de Gràcia, el 10 de desembre, amb l'objectiu de denunciar "la impunitat de l'agressió feixista" que va acabar amb la vida del jove gracienc Roger Albert la nit del 15 d'agost de l'any 2004. Va estar mesos en coma i va morir el mes de desembre, ara fa sis anys. La protesta va arrencar a la plaça de Lesseps, seguida de prop per set furgons policials. Un cop dins els carrers estrets de la vila, els agents que seguien la marxa a peu eren de paisà. A la mateixa hora, però a l'altre extrem del barri, al carrer Sèneca, on hi ha la llibreria

Europa, una vintena d'agents feien un cordó per protegir l'establiment propietat de Pedro Varela, que recentment ha estat empresonat per delictes de xenofòbia. Al pas per la plaça de la Virreina i el Casal Popular de Joves, es van desplegar pancartes i es van encendre bengales. Després de circular per diversos carrers del barri, finalment van arribar a la plaça de la Vila, on davant d'un desplegament policial a les portes de la seu del districte van llegir un comunicat de denúncia d'aquell brutal assassinat. També van fer una crida a participar a la manifestació prevista pel 15 de desembre en homenatge a Pedro Álvarez, un altre jove assassinat ara fa divuit anys a l'Hospitalet de Llobregat.

JORDI BORRÀS

La manifestació en homenatge a Roger Albert talla el trànsit a la plaça Lesseps

, així està el pati

VALLÈS ORIENTAL · CRIDEN A LA MOBILITZACIÓ I A PARTICIPAR A LA MANIFESTACIÓ DEL 19 DE DESEMBRE

Anticapitalistes en lluita contra la crisi ocupen una OTG a Granollers

Juanjo Nora
vallsoriental@setmanaridirecta.info

Un grup d'activistes anticapitalistes de la Coordinadora 19 de desembre del Vallès Oriental va ocupar una de les oficines de treball de la Generalitat (OTG) que hi ha a Granollers amb una acció sorpresa el 10 de desembre. Amb aquesta acció, van voler fer palesa la crisi econòmica i social en un dels llocs on es gestiona el treball i, al mateix temps, van cridar a la mobilització popular que es farà visible el 19 de desembre amb la manifestació unitària que recorrerà Granollers sota el lema *Pel repartiment del treball i la riquesa*.

Posen l'accent en "l'ofensiva de l'Estat per fer contents els poders financers"

A les onze del matí, les activistes van entrar a l'OTG, davant l'expectació de la seixantena de persones que esperaven torn i el desconcert de les treballadores i el personal de seguretat. Mentre unes desplegaven la pancarta amb el lema de la campanya, d'altres van començar a repartir entre la gent asseguda i el personal de l'OTG el manifest que van llegir després. A través del comunicat, les anticapitalistes posen l'accent en "l'ofensiva de l'Estat per acotar els mercats internacionals i els grans poder financers", concretada en "les retallades pressupostàries i en la reforma laboral i de les pensions", amb l'objectiu "no només

Les anticapitalistes despleguen una pancarta a l'interior de l'edifici gestionat per la Generalitat

de fer que la crisi recaigui sobre la gent treballadora, sinó de perdre gran part dels drets adquirits al llarg de lluites anteriors". Per la coordinadora, "una resposta efectiva davant d'aquests atacs requereix una mobilització perllongada en el temps que permeti tornar a tenir una organització forta de la classe treballadora. Només així es podrà imposar una sortida a la crisi favorable a les persones treballadores, marginades, explotades i aturades". Un cop llegit el manifest, les activistes van convidar les presents a assistir a la manifestació del 19 de desembre i van abandonar l'OTG sense que es produís cap incident.

> Un 17,41% d'atur a Catalunya

El mes de novembre, 32.063 aturades al Vallès Oriental. Una taxa estimada d'atur del 15,09%. Són dades del Departament de Treball. L'Enquesta de Població Activa del tercer trimestre de 2010 diu que les aturades, a Catalunya, serien 669.400, un 17,41%. Al País Valencià, 588.900, un 23,41%. A l'Estat Espanyol, 4.574.700, un 19,79%. Les dades també assenyalen que, de cada 100 contractes que es fan, 90 són temporals. Aquest nombre és real, però no són tota la realitat. Cal sumar-hi la precarietat dels contractes temporals i també dels suposadament indefinits. Sumem-hi els preus dels lloguers i les hipoteques. Podem sumar-hi, també, les sol·licituds d'ajuda psicològica als serveis de salut i l'increment de consum de tranquil·litzants. I per completar-ho sumem-hi la gent sense sostre, la nova i la vella.

BARCELONÈS · LLUITA

Okupen un edifici abandonat a Badalona

Aitor Blanc
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

Un grup de joves va ocupar un edifici abandonat al barri de Can Claris de Badalona el 2 de desembre. Aquest edifici ja havia estat ocupat durant més de tres anys i havia patit un desallotjament il·legal. Ara, un temps després, un grup de joves ha decidit tornar a habilitar l'edifici com a habitatge.

Es dona el cas que la instrucció oberta arran de l'ocupació de l'habitatge no ha localitzat la propietat de l'immoble, tot i que se sap que l'edifici és d'una empresa unipersonal que s'havia dedicat al sector químic.

Durant l'ocupació, tant els Mossos d'Esquadra com la Guàrdia Urbana de Badalona es van acostar a l'espai okupat i van intentar accedir a l'immoble. Arran d'això, una de les persones habitants de l'immoble va ser identificada.

Segons informen les joves, estan duent a terme "tasques de neteja" amb la intenció d'habilitar les tres plantes de l'edifici com a habitatge i, a la llarga, "poder obrir una part de l'immoble al conjunt del veïnat arreglant els baixos per fer un centre social pel jovent de la ciutat".

VALLÈS ORIENTAL · ESPAIS

El Casal Popular l'Arrencada comença amb força a Santa Eulàlia de Ronçana

Directa Vallès Oriental
vallsoriental@setmanaridirecta.info

L'heterogenia vall del Tenes ja té un nou espai de referència, el Casal Popular l'Arrencada. Santa Eulàlia de Ronçana s'ha caracteritzat per la seva dispersió territorial, amb un nucli històric poc definit i les dificultats que això suposa com a poble. Malgrat tot, els col·lectius i associacions d'agitació política i cultural mai no hi han faltat. Finalment, un grup de persones que consideraven "necessari" que hi hagués un espai propi on poder desenvolupar accions de caràcter social i cultural han aconseguit el seu objectiu. El local és una antiga capella i és compartit amb el cau dels escoltes de la mateixa localitat. L'espai, de pocs metres quadrats, és gestionat per una assemblea de quinze persones. La titularitat és municipal, però s'ha blindat el tema de l'autogestió per evitar qualsevol ingerència del consistori de Santa Eulàlia. La gestió anirà a càrrec d'una persona que rebrà un sou a canvi de la seva feina. La programació, bimensual, serà feta a l'assemblea. Oberta a tothom, l'Arrencada pretén esdevenir un nou focus d'agitació cultural a l'oest de la comarca.

PAÏSOS CATALANS · ISACAR MARÍN, QUE ÉS VALENCIÀ I TÉ DIVUIT ANYS, ÉS COCREADOR DE FREEWIKILEAKS.EU

Un noi inicia una cadena mundial de concentracions solidàries amb Wikileaks

Joan Canela Barrull
horta@setmanaridirecta.info

Isacar Marín, juntament amb dos companys més de l'institut, va crear la web freewikileaks.eu i va redactar el manifest titulat *Per la llibertat, digues no al terrorisme d'Estat*. En menys de dos dies, la pàgina va rebre més de 30.000 visites i la seva iniciativa de convocar concentracions solidàries amb Julian Assange i Wikileaks va ser seguida a catorze ciutats d'Europa i l'Amèrica Llatina. A València, el dissabte 11 de novembre, més d'un centenar de persones es van reunir davant del consolat suec situat a la plaça Porta del Mar. La concentració va gaudir d'una nombrosa cobertura mediàtica. "Moltes gràcies per haver vingut. No estava segur de quin seguiment tindria la convoca-

Concentració per la llibertat d'Assange celebrada al consolat del Regne Unit

tòria i estic molt impressionat per l'èxit", va reconèixer davant les assistents un Marín visiblement emo-

cionat després de llegir el manifest i fer una crida a acabar amb els secrets d'Estat: "Ni tan sols entenc el

concepte, els estats han de ser transparents".

A Barcelona, prop de 200 persones es van concentrar davant del consolat britànic, on diferents representants del Partit Radical Europeu van intentar presentar-se com a portaveus, fet que va causar un cert malestar entre les altres assistents. A Alacant, també davant del consolat britànic, s'hi van trobar unes quinze persones. "Lamentablement, no vam tenir massa temps per difondre millor la convocatòria", ha declarat a la DIRECTA la promotora de la mobilització alacantina, Alba Garcia.

La comunitat internauta catalana també s'ha mobilitzat a la xarxa i ha activat dominis com wikileaks.cat, wikileaks.pirata.cat o wikileaks.pppc.cat, entre d'altres, per rebotar la informació filtrada i evitar que sigui censurada.

, així està el pati

BARCELONA • EL VEÏNAT DEL GÒTIC DENUNCIA LA MANCA D'INFORMACIÓ AL VOLTANT DEL PLA DE REMODELACIÓ DE LES GALERIES MALDÀ

Ciutat Vella continua reorganitzant els seus espais de cara al turisme

Nico Lupo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

El canvis previstos a les Galeries Maldà, situades al barri gòtic de Barcelona, s'acceleren. Les reformes que s'hi han de fer preveuen millorar les condicions dels locals i aclimatar l'espai, format de quatre galeries interconnectades entre elles, per tornar a atraure la gent.

Des de fa un parell d'anys, s'han multiplicat els cartells enganxats a les vitrines de les botigues on es pot llegir *Es lloga*, o d'altres que fan liquidació d'existències. Al mateix temps, moltes botigueres es queixen de la falta de concreció del projecte de remodelació.

Moltes de les botigues tenen contractes per dos anys que no s'estan renovant i algunes hauran de marxar arran de les obres. Juliana Cobo lloga un espai a la galeria que dona a la plaça del Pi. Té una botiga de roba i petites joies artesanes i diu que la desinformació és total. "Primer, ens van dir que les obres eren al setembre i, ara, resulta que les faran després de Nadal, en plena campanya de rebaixes", diu Juliana, que deixa la botiga perquè, després d'un any, li dona just per viure. Un altre propietari diu que tot el que sap és a través de rumors, "ja que els administradors només passen per cobrar i m'assabento de tot a través de la premsa".

Entrada de les Galeries Maldà

Aposta per l'hostaleria i el turisme
D'altra banda, algunes propietàries i llogateres s'ensenmen que interessa reorganitzar les galeries i donar preeminència a l'hostaleria i la restauració. Si aquest fos el projecte que tenen en ment les propietàries i les administradores de les galeries, que no han volgut donar més informa-

ció, podria portar certs problemes a les botigues: males olors, sorolls, obertura del centre comercial fins tard... Això suposa que Ciutat Vella continua reorganitzant els seus espais de cara al turisme, amb la intenció de captar diners d'un sector que fa temps que està saturant la ciutat i, especialment, el seu barri

més antic. Però el Pla d'Usos del districte prohibeix que s'atorguin noves llicències en aquest camp i tots els espais nous serien de trasllats d'altres bars o restaurants. En un districte que ha funcionat a través de contactes i amenaces, suborns i xantatges, la legalitat de molts dels establiments del barri queda en

entredit. Les Galeries Maldà estan formades de quatre galeries principals. Tres d'elles pertanyen a membres de la família Vilallonga i unes disputes internes entre les administradores fan que les obres es projectin de manera diferent a cada galeria, en funció de qui n'és propietària. Des de l'Associació de Veïns del Gòtic, Albert Sancho denuncia "la manca d'informació sobre el projecte i la remodelació". "El problema és que es carreguen els botiguers que porten anys aquí amb la idea de fer un projecte que prima la restauració", afegeix Sancho, que té les mateixes pors que altres botiguers.

L'administrador dels Cinemes Maldà, Rafel Dalmau, veu necessària la reforma: "Ara mateix, tenim moltes botigues tancades i la imatge de les galeries es veu afectada per les condicions materials". Una catifa vermella mig desfeta al terra, la pintura que cau del sostre i alguns traus indiquen la necessitat d'un canvi en aquests cinemes.

Però aquestes modificacions de l'estructura, alhora, comportaran un canvi en el model de les galeries, cosa que probablement afectarà aquelles comerciants que sobreviuen com poden amb botigues petites, allunyades de les grans firmes comercials que les envolten. Les Galeries Maldà van ser inaugurades el 1943 i s'espera que les obres ajudin a superar aquest període difícil que travessen.

BARCELONA • L'ACUSACIÓ SOL·LICITA DOTZE MESOS DE PRESÓ I TRES ANYS D'INHABILITACIÓ ABSOLUTA

La fiscalia demana condemnar un mosso per coaccions continuades contra un fotògraf

David Fernández
redaccio@setmanaridirecta.info

"Identificacions del tot irregulars", segons el ministeri fiscal. "Una amenaça continuada contra el lliure exercici de la professió que incorre en un atemptat contra la integritat moral i un delict de coaccions", segons l'acusació. Són els termes amb què es van expressar, el 13 de desembre, la fiscalia i l'acusació per demanar la condemna de Jordi S.S., l'agent antidistúrbis amb TIP 7.289 i adscrit a la Brigada Mòbil, per les coaccions i amenaces reiterades contra el fotoperiodista Albert Garcia, coordinador gràfic de la DIRECTA, ara fa quatre anys.

Els fets es remunten al desembre de 2006 i el març de 2007, quan Garcia combinava la tasca de fotògraf amb un feina parcial com a responsable d'una cafeteria a la Rambla de Barcelona. En menys de tres mesos i sempre al seu lloc de treball, el foto-

El mosso Jordi S.S. declara durant la vista celebrada a l'Audiència Provincial

graf va ser retinut, identificat i amenaçat en dues ocasions, sense més explicació que les paraules "Tu ja saps perquè" i amb clars advertiments sobre la seva activitat gràfica.

En el primer dels casos -i el més greu-, els agents van arribar a entrar a la cafeteria i el van obligar a abandonar el lloc de treball. Traslladat a un portal adjacent, el van escridassar per

les fotos que feia i el van amenaçar amb futures represàlies. Només tres mesos després, a les portes de l'establiment, es va reproduir la mateixa situació. Retingut i escorcollat, Albert Garcia va ser empès contra un furgó policial quan requeria als agents els motius de la identificació.

"Perquè és proper als okupes"

Jordi S.S., l'agent imputat que va participar directament a totes dues identificacions, ha reconegut que el va identificar perquè l'havia reconegut com a fotoperiodista en manifestacions de caràcter social". Durant la vista oral, l'agent 10.638 també va reconèixer, sense embuts, que el van advertir "pel tipus de fotografies que prenia". Testimonis presencials dels fets i treballadores de l'establiment van validar la prepotència i la duresa de la retenció durant el judici. Els agents van voler excusar-se aduint que, en el primer cas, "la identificació es va produir

per uns insults anteriors proferits en el decurs d'una manifestació" i, en el segon, "per un consum de haixix en via pública" inexistent i sorprenent. La fiscalia i l'acusació van desmuntar la tesi policial quan cap dels mossos va saber respondre per què no existia denúncia per cap dels dos suposats fets.

A la vista dels fets enjudiciats, la fiscalia va decidir mantenir la petició de divuit mesos de multa per coaccions continuades, mentre l'acusació va modificar les conclusions a l'alça i va sol·licitar dotze mesos de presó i tres anys d'inhabilitació absoluta, 48 mesos addicionals de pena multa per un delict continuat de coaccions i un altre d'amenaces i 30 dies de pena multa per una falta de maltractament d'obra. A la vista oral, hi van assistir representants del Sindicat de Periodistes de Catalunya i del Grup de Periodistes Ramon Barnils, que han mostrat la seva solidaritat amb el denunciante.

ORIOL CLAVERA

MIRALLS

Nina Pakari

“Cal fomentar el diàleg perquè els pobles exerceilin les seves diferències en igualtat de condicions”

pàg. 4 i 5

BON VIURE

Iniciar alternatives al capitalisme a les terres, pobles i masies que han quedat en desús

pàg. 7

DIRECTA 209

15 de desembre de 2010

FOTOGRAFIA:
Ermengol Gassiot

Recuperant la memòria soterrada

Des de la primera exhumació d'una fossa comuna de la guerra civil i el franquisme amb metodologia arqueològica, l'any 2000, el moviment per la recuperació de la memòria històrica s'ha convertit en una de les iniciatives de la societat civil de la qual s'ha parlat més en el debat públic. La poca implicació de les institucions i la legislació que s'ha aprovat en la matèria, però, dificulten aquesta tasca, alhora que li resten el caràcter reivindicatiu que defensen les seves impulsores. Tres persones implicades en les exhumacions i el moviment per la recuperació de la memòria històrica ens expliquen les problemàtiques associades a l'excavació de fosses comunes i fan balanç de les experiències a Catalunya i a l'Estat espanyol.

David Garcia Casas
Lorena Merlos Gil
Neus Roca Miró
afons@setmanaridirecta.info

Durant els últims mesos, han vist la llum diverses notícies vinculades a la recuperació de la memòria històrica, tant a nivell català com estatal. Recentment, a Lleida, s'ha dut a terme una intervenció de dignificació (monument memorial) a la fossa comuna de la guerra civil i del franquisme localitzada al cementeri municipal. A Menasalbas (Toledo), es van exhumar setze cossos de represaliats el mes de juliol passat i, a Loja (Granada), l'Ajuntament no va permetre una exhumació tot i que s'havien obtingut els permisos estatals i les subvencions necessàries.

És ben sabut que existeixen milers de fosses repartides al llarg del territori de l'Estat espanyol, plenes de represaliades polítiques de la dictadura. En diferents moments, s'han articulat respostes davant aquesta realitat. A finals dels anys 70, grups de familiars van obrir fosses per recuperar les persones represaliades sense la intervenció de cap especialista o tècnica, unes iniciatives que van quedar truncades per l'intent de cop d'Estat de 1981. Ja el 2000, es fa la primera exhumació amb metodologia arqueològica de tot l'Estat, la de la fossa comuna de Priaranza del Bierzo (Lleó). Amb aquesta excavació, s'obre un nou període d'obertura de fosses i esclata un debat públic sobre la memòria històrica als mitjans de comunicació; es comença a consolidar, així, el moviment de la societat civil del qual s'ha parlat més durant aquesta última dècada.

Què comporta excavar una fossa?

Plantejar-se en què s'assemblen una punta de sageta del paleolític nord-americà i una fossa de crims contra la humanitat pot semblar una broma de mal gust, però resulta un bon exemple, d'una banda, per presentar les arqueòlogues com a responsables de l'excavació, recuperació i estudi d'ambdues realitats materials i, de l'altra, com a subjectes que, des d'una pràctica militant de la seva disciplina, són les úniques

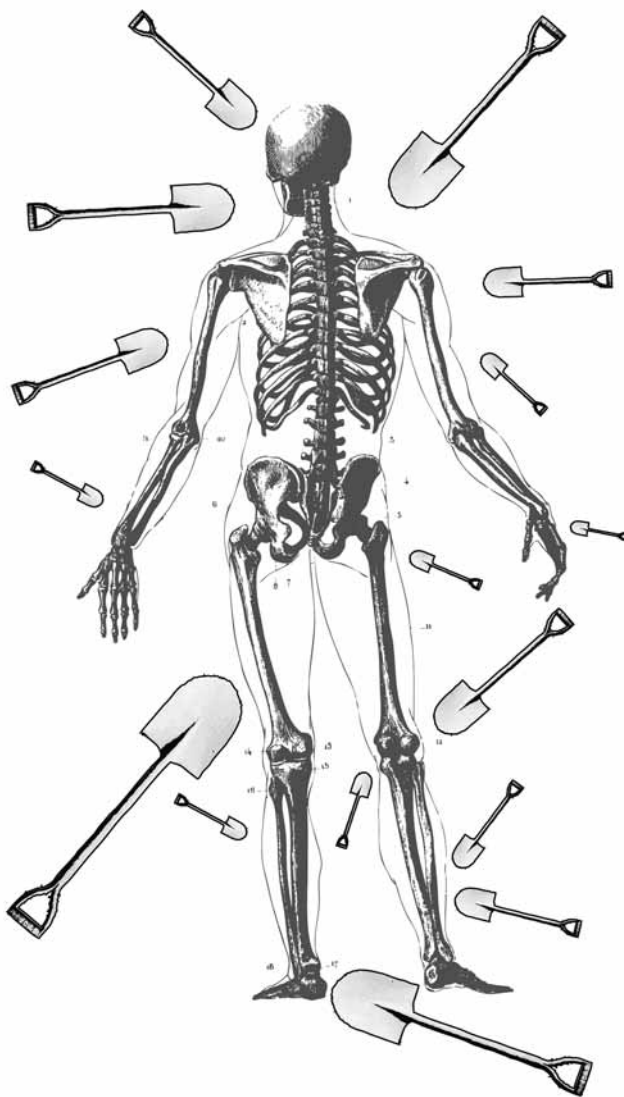
capacitades per recuperar una part molt concreta de la memòria històrica.

Als anys 80, es van configurar alguns equips d'arqueòlogues, antropòlogues i historiadores orientades a documentar i provar violacions sistemàtiques dels drets humans, com l'Equipo Argentino de Antropología Forense (EAAF), que més tard va potenciar l'Asociación Latinoamericana de Antropología Forense (ALAF). Els objectius que perseguien eren identificar restes de persones desaparegudes per restituir-les a les seves famílies, aportar a la justícia proves científiques en la investigació de casos de desaparició forçada i, finalment, contribuir a l'esclarament de la veritat històrica, a la lluita contra la impunitat i a donar força a una jus-

- Malgrat els acords internacionals en matèria de drets humans i crims contra la humanitat, la majoria d'estats no vetllen per la identificació de persones desaparegudes ni per la lluita contra la impunitat dels responsables d'aquests crims

tícia independent. Objectius, tots ells, pels quals haurien de vetllar els estats, atès que tots mantenen acords internacionals en la matèria, però que compleixen sistemàticament. Per tant, aquestes organitzacions són les que, moltes vegades, han assumit aquestes taques: informes presentats per l'EAAF han estat emprats com a proves pel Tribunal Internacional contra els Crims de Guerra per a l'antiga Iugoslàvia, Bòsnia i un llarg etcètera.

L'EAAF va sorgir en un context postdictatorial, amb el primer govern democràtic de l'Argentina, que, sota una forta

IL·LUSTRACIÓ:
Pere Tubert

pressió ciutadana, havia creat la Comissió Nacional de Desapareguts. Cal dir que la nostra realitat política i jurídica es troba a anys llum d'això; a l'Estat espanyol, mai no s'ha produït un trencament públic real amb el règim franquista, cosa que ha impossibilitat un debat real i participatiu sobre les víctimes de l'aixecament militar i la dictadura. A més, la reclamació de debats sobre qüestions que la societat civil exigeix, com l'autodeterminació o la implementació de nous models educatius, ha estat resposta sistemàticament mitjançant la criminalització. El fet que s'apliqui aquesta lògica al debat sobre la repressió de la dictadura i la transició reflecteix la inhibició explícita de l'Estat davant la petició de rehabilitació legal i la depuració de responsabilitats penals i polítiques cap als autors dels crims comesos, tant en l'aixecament militar com durant la dictadura i la transició. Continua, així, la lògica marcada per la no ratificació espanyola de la Convenció de les Nacions Unides sobre la imprescriptibilitat dels Crims de Guerra i Lesa Humanitat, tot i ser vinculant per l'Estat espanyol com a membre de l'ONU.

Les iniciatives de la societat civil evidencien la necessitat de l'ús d'una arqueologia forense per resoldre aquest tipus d'interrogants científics. L'arqueologia, juntament amb disciplines associades, és la ciència més adequada per investigar aquestes restes i els contextos en què es troben. La legislació internacional reconeix les arqueòlogues com a màximes responsables i capacitades per dur a terme exhumacions. A l'Estat espanyol, però, això no serveix de res: l'obertura i l'exhumació d'una fossa acaba sent lletra morta,

ja que no es reconeix el caràcter forense de la intervenció.

Si bé és cert que una part del que suposa l'exhumació d'una fossa no pot ser manipulada, transformada o negada, sí que existeixen diferents maneres d'abordar-la intrínsecament vinculades als objectius que se cerquen. Hi ha divergències en el tarannà polític de les exhumacions que s'han fet a l'Estat espanyol, ja que els diversos organismes existents tenen objectius i línies de treball diferents. Els grups més rellevants són l'Aso-

Tot i que la legislació internacional veu les arqueòlogues com a màximes responsables de les exhumacions, plenament capacitades per dur-les a terme, l'Estat espanyol no reconeix el caràcter forense de la intervenció arqueològica

ciació para la Recuperación de la Memoria Histórica (ARMH), la Federación Estatal de Foros por la Memoria o la Sociedad Aranzadi (organització científica que treballa amb associacions per la memòria). Així mateix, hi ha hagut intervencions sota un prisma humanitari, que volen reconfortar les famílies (retornant els cossos o amb un acte o símbol de reconeixement), però també s'han fet exhumacions de fosses en clau política, tot reivindicant els fets que l'Estat silencia en no intervenir a les exhumacions i denun-

ciant la irresponsabilitat que implica aquesta actitud.

La nostra opció, marcada per la formació tècnica, juntament amb la militància i l'activisme, busca assumir aquestes premisses, però alhora superar-les i anar més enllà en els objectius. És imprescindible aconseguir la rehabilitació de les persones represaliades i, per fer-ho realitat, hem de demostrar que van ser objecte d'una persecució política i denunciar-la activament amb tots els mitjans de què disposem. Cap d'aquests objectius no es pot aconseguir de manera completa sense haver treballat intensivament en la identificació dels cossos, una qüestió central que sempre s'ha d'incorporar activament en els plantejaments.

Per aquest motiu, és imprescindible el treball multidisciplinari. S'ha de poder gestionar bé la informació que transmeten les famílies i el veïnat abans (imprescindible a l'hora de començar el treball de camp), durant i després de l'exhumació; hem de treballar tota la informació contextual que envolta els fets i les persones, registrades a arxius públics; hem de ser capaces de localitzar la fossa, coordinar l'excavació i fer totes les passes legals per aixecar tots els cossos i documentar rigorosament totes les proves per poder emprar-ho, si fos possible, com a prova de crims contra la humanitat als tribunals internacionals. Arqueòlogues, psicòlogues, antropòlogues i historiadores són imprescindibles a l'hora de configurar un bon equip que treballi científicament en la línia dels objectius marcats, de la mateixa manera que també és important la implicació d'advocades que emprenguin les mesures legals pertinents i, també, de

voluntàries que cobreixin totes les necessitats d'aquest tipus d'intervencions.

La situació actual: balanç i lleis problemàtiques

Diversos moviments, associacions i campanyes denuncien la impunitat de què gaudeixen actualment els crims comesos pel franquisme. Des que l'obertura de fosses va entrar a l'agenda política, l'any 2003, i fins el 2009, moment en què la Generalitat de Catalunya va aprovar la llei "sobre la localització i la identificació de les persones desaparegudes durant la guerra civil i la dictadura franquista i la dignificació de les fosses comunes" (10/2009, del 30 de juny), s'ha paralitzat qualsevol reclamació o intent d'exhumació d'una fossa comuna de manera sistemàtica. Tot i ser presentada com una llei més avançada que la de marc estatal, aquesta llei no està exempta de problemes. En primer lloc, pel procediment: com diu l'article 7.5, les famílies o organitzacions acreditades en la matèria s'han d'adreçar a un comitè tècnic nomenat per la Generalitat, que en última instància és qui decideix si l'exhumació és viable o no. Un dels fets més preocupants és que aquest comitè no funciona en base a cap reglament públic, cosa que l'inhabilita com a òrgan transparent, un dels criteris principals de qualsevol institució que es digui democràtica.

Per altra banda, en matèria de dret, resulta irrisori l'article 7.6, on s'explicita que l'administració comunicarà a "l'autoritat judicial competent" la troballa de restes de persones desaparegudes, com si fossin només per un registre, cosa que comporta no donar peu a cap mena d'in-

La legislació catalana ha obert la porta a l'adjudicació de l'excavació de fosses comunes a empreses privades, com ja ha passat a Corbera d'Ebre, cosa que converteix l'exhumació en un negoci empresarial

vestigació. Finalment, resulta encara més perillosa la possibilitat d'executar les exhumacions amb fins aliens (article 9), ja que permet la privatització de les exhumacions. Això és el que va passar en el cas de l'excavació d'una fossa a Corbera d'Ebre (2009-2010), executada per l'empresa d'arqueologia ATICS coneguda entre les professionals del sector per mantenir les seves treballadores en la precarietat més absoluta i per la inclinació a prioritzar el guany econòmic al rigor científic. Es tracta d'un precedent perillós que pot convertir l'excavació de fosses comunes en un negoci per al lucre empresarial.

Resulta obvi que l'actuació de l'administració catalana és un obstacle en la construcció d'una memòria popular. La intervenció de la Generalitat de Catalunya es troba clarament encaminada a la construcció d'una "memòria d'Estat", que presenta l'actual sistema polític com una continuació de la Segona República i silencia la lluita de classes dels anys 30 i les seves experiències revolucionàries, al-

hora que obvia la repressió dels moviments socials exercida durant la transició i el període immediat, que també configura el fals Estat de dret actual.

El finançament de nombroses investigacions històriques sobre la repressió franquista per part del Memorial Democràtic no substitueix les necessitats i les obligacions que hem citat. Només reflecteix l'estratègia, al nostre parer, de mantenir les investigacions acadèmiques en un àmbit separat per poder desvincular-les i aïllar-les de la societat.

L'obertura de fosses suposa el reconeixement del crim que es va cometre i la situació que el va envoltar i representa una exigència política cap a l'Estat perquè assumeixi la responsabilitat judicial internacional. Hem de mostrar el caràcter col·lectiu –tot implicant la societat sencera– del dret de saber la veritat i reivindicar la construcció d'una memòria popular, combativa, amb consciència de classe i revolucionària de l'antifranquisme que superi l'humanitarisme.

Presentació del manifest *Per la ruptura amb el franquisme i la fi de la impunitat dels crims de la dictadura* el 18 del juny passat

Arxiu Albert García

L'experiència de l'exhumació a Menasalbas

Enguany, entre el 16 i el 24 de juliol, es van exhumar setze persones de la fossa comuna número 1 de Menasalbas, a Toledo. Aquests setze represaliats van ser assassinats en tornar de la guerra civil, de manera que les seves famílies també van patir les conseqüències de la repressió franquista (actualment, al poble, de les famílies considerades roges, només en resta una). En acabar la guerra, Menasalbas va passar de ser una vila implicada amb els moviments d'esquerra a una localitat favorable a la dictadura. Des de la transició, el PP sempre ha estat a l'alcaldia.

Les firmants d'aquest article ens vam afegir a l'exhumació organitzada per la Federació Estatal de Foros por la Memoria, juntament amb altres arqueòlogues, antropòlogues, advocades i voluntàries vingudes d'arreu de l'Estat. Una de les raons més importants que ens van portar allí va ser la impossibilitat de participar en l'excavació de fosses comunes a Catalunya, ja que la llei catalana (al seu article 7.5) només permet que participin

a les excavacions les arqueòlogues designades pel comitè tècnic, no pas les voluntàries que s'ofereixen a col·laborar-hi amb les famílies i les associacions de memòria que desitgin intervenir-hi.

L'altra raó bàsica va ser de compromís: volem que tots aquests assassinats no quedin impunes davant la societat i difondre la nostra memòria popular, la memòria de les persones vençudes.

L'experiència de Menasalbas va ser positiva, tot i les retallades de les subvencions per l'obertura de fosses comunes. A més, durant aquells dies, es va poder complementar el treball de camp amb les visites a la fossa de tota aquella persona que no fos familiar, des de l'alcaldia fins a grups escolars. A la vegada, però, el caire dretà d'aquell poble es notava pels rumors que corrien: que els ossos eren de vaca o de cabra, que si els havíem posat nosaltres o que l'Ajuntament incrementaria les contribucions de la gent del poble per poder pagar l'exhumació (quan l'Estat és qui paga la subvenció).

Nina Pakari

“La diversitat és un principi universal i hi ha maneres diferents de veure el món”

El reconeixement constitucional de la justícia indígena a alguns països de l'Amèrica Llatina, com ara Bolívia o l'Equador, ha obert un debat sobre les possibles violacions dels drets humans que s'hi poden cometre. Aquest debat confronta visions diferents sobre quines han de ser les sancions dels delictes. Allò que, des d'una visió occidental, pot ser considerat tortura, des de la mirada indígena, és vist com a purificació. Aquesta dicotomia confirma l'axioma segons el qual veiem les coses com som i no com són. Per parlar-ne, entrevistem Nina Pakari, advocada indígena i la primera dona que forma part de la Cort Constitucional de l'Equador. Com a membre Pachakutik, partit polític de la Confederació de Nacionalitats Indígenes de l'Equador (CONAIE), ha estat elegida parlamentària diverses vegades. A més, va formar part del govern de Lucio Gutiérrez, el 2003, com a ministra d'Assumptes Exteriors. Des dels seus rols d'indígena i dona de dret, ens aporta una mica de llum al voltant d'aquest tema.

Manuel Torres Mendoza
miralls@setmanaridirecta-info

Com a dona indígena i doctora en jurisprudència que integra la Cort Constitucional, creu que l'aplicació de la justícia indígena afecta els drets humans?

La justícia indígena no s'aplica només des de la Constitució de 2008 o la de 1998. La facultat que tenen les autoritats dels pobles indígenes per administrar la seva justícia no és una qüestió recent. Hi ha un principi de continuïtat històrica que implica que són entitats col·lectives i històriques anteriors a la colònia que han perviscut a la república i han anat exercint l'administració de justícia; l'únic que s'ha fet ara és constitucionalitzar allò que en la praxi hem tingut a diari. Per tant, s'ha reconegut que hi ha un pluralisme jurídic al país, perquè és valuós i perquè calia reparar un deute històric pendent. Avui la justícia indígena forma part d'un sistema plural de dret.

La situació ha generat rebuig?

Hi ha qui demana una sola forma d'administrar justícia, però crec que la societat s'està obrint per entendre que existeixen altres entitats col·lectives amb el mateix dret d'administrar justícia que la pròpia. No només s'ha de reconèixer l'existència de la llengua i la diversitat cultural indígenes, sinó també les seves institucions jurídiques, polítiques i socials. Hi haurà punts de fricció, evidentment, però no els hem de tenir por. En les societats pluriculturals com l'equatoriana, cal trobar camins per la via del diàleg perquè els pobles exercixin les seves diferències en igualtat de condicions. En el cas del dret, la Constitució ja reconeix l'administració de justícia indígena; l'article 171 reconeix aquesta facultat "amb un procediment" que és diferent al d'un linxament o al de la justícia popular pel seu compte. En la justícia dels pobles indígenes, hi ha normativitat, un procediment i autoritats que jutgen. D'altra banda, no és només un jutge ni un directori, sinó una manera pública d'esbrinar els fets i de resoldre el litigi de manera integral, per fer justícia i dur a terme en un sentit integral totes les reparacions que corresponguin. Ara bé, la Constitució també estableix que les decisions de la justícia indígena no poden atemptar contra els drets humans. Aquí sorgeix el debat sobre determinades for-

mes de sanció que, vistes des del món occidental, poden ser considerades com a arbitràries o allunyades dels drets humans.

Quins serien els límits?

La Constitució de l'Equador assenyalava que cal procedir, quan es tracti d'interpretar dins aquests marcs de tensió jurídica, des de la interculturalitat. Vist així, la Cort Constitucional encara no ha dirimit cap cas en què es decideixi que les formes de sanció dels pobles indígenes atempten, o no, contra els drets humans. Ens

trobem, doncs, que les corts interamericanes o europees han opinat sobre els conflictes des de la seva cosmovisió. Un dels casos plantejats, el de la Comunitat La Cocha, permetrà que la Cort estudiï aquests conflictes amb una anàlisi profunda i serena, en el marc del que seria el pluralisme jurídic.

Com a experta en dret, quin càstig pot resultar més greu per als drets humans si es comet, per exemple, un assassinat: tancar la persona assassina durant 25 anys en una presó

sal; l món”

o bé despullar-la durant hores en una plaça pública i assestar-la amb ortigues després d'un bany d'aigua freda? Es poden ponderar aquests càstigs i valorar el caràcter pedagògic o de reinserció que puguin tenir l'un i l'altre?

D'entrada, crec que es planteja amb un biaix i amb una orientació de resposta determinada i el tema no és què és millor, si la privació de llibertat o el flagell d'ortigues i el bany d'aigua freda. D'una banda, s'estaria simplificant el contingut i la cosmovisió dels pobles indígenes, que gira al voltant de les maneres de sanció; de l'altra banda, estaríem banalitzant el que és la llibertat. Si ho mirem des dels ulls dels pobles indígenes, la pèrdua de la llibertat significa la mort, per tant, una mesura de mort (des de la visió indígena) significa clarament una violació de drets humans. Respecte dels elements que formen part de la sanció, quines són les raons per fer servir l'aigua, l'ortiga i el flagell, en casos greus com els de violació o homicidi? Resulta que, si coneixem en profunditat aquests elements, no hi detectarem que s'estiguin violant els drets humans. Es diu que flagel·lar atempta contra la integritat física, però no es poden valorar igual 1, 5 o deu flagells. La comunitat té un límit; no assota com es feia a la colònia, donant 100 o 300 assots. No. Té un altre context. Un pot dir que el flagell li causa hematomes, d'acord; però quin és el seu rol i per què s'utilitza l'ortiga? Doncs perquè té propietats (que en aquest cas fins i tot els bioenergètics recomanen com a medicina alternativa davant d'una paràlisi facial), ja que el fregament amb ortigues reactiva les cèl·lules mortes i, si hi ha un hematoma, aquestes plantes guarixen. Per tant, té un sentit medicinal. L'ortiga s'utilitza en l'alimentació perquè és astringent, és a dir, té una sèrie de propietats que els pobles indígenes han desenvolupat com a part del seu coneixement, com a part de la propietat intel·lectual en el camp mèdic. Som conscients del benefici d'usar l'ortiga. Per dir-ho d'una manera més simple: també som societats agrícoles i, al camp, estem en contacte amb la pròpia ortiga. Aquesta no és aliena a la nostra realitat ni al nostre concepte ni al nostre coneixement. Sabem que té repercussions positives.

“A les societats pluriculturals com l'equatoriana, cal trobar camins per la via del diàleg perquè els pobles exerceixin les seves diferències en igualtat de condicions”

I per què l'aigua freda?

Perquè té una concepció sacra. L'aigua està relacionada amb la vida mateixa; simbolitza la neteja, la renovació, la rehabilitació. Podríem dir que és una qüestió simbòlica o mítica. Els pobles indígenes apliquen un principi holístic: l'ésser humà no està deslligat de la natura ni de la societat. Així doncs, de la mateixa manera, en la sanció, hi trobem la natura (aigua i ortiga) i la societat, que és la que fa el control social com a tal, i el subjecte involucrat per tornar a rehabilitar-lo i retrobar l'harmonia amb la comunitat, amb la família i amb ell mateix. En el món dels pobles indígenes, no hi ha divisió entre el delicte penal i el delicte civil; és allò que desestructura la família, la comunitat i la societat el que s'ha de tornar a recompondre per retrobar l'harmonia.

Però no és degradant castigar públicament?

Vist en aquest conjunt, crec que no hi ha elements perquè es pugui considerar que constitueix una violació dels drets humans. Altra cosa és que no agradi i que, des del meu enfocament i la meua visió, digui que això suposa una violació dels drets humans. Jo també diria des del meu enfocament i simplificant una mica, que la privació de llibertat significa mort i, per tant, s'estan violant els drets humans, ja que treure la llibertat a algú és matar-lo. A més, crec que de vegades s'incorre en el sensacionalisme quan s'analitza només aquesta mesura i no es té en compte el conjunt. Per exemple, si les persones jutjades són cinc, cadascuna té una responsabilitat i hi ha mesures complementàries, com el treball col·lectiu o al camp, per aconseguir reinserir la persona. A ulls del món occidental, s'objecta que “no és cap càstig”, però és que nosaltres no partim del càstig. Finalment, voldria aclarir que, en cas que es produeixi un abús d'autoritat i realment alguna vegada s'arribin a

El govern de Correa i el moviment indígena, una relació difícil

Per què el moviment indígena va demanar la renúncia de Correa el dia que va ser retingut pels policies?

Una precisió: la CONAIE va comunicar que donava suport a la democràcia. Crec que el conflicte va ser fruit d'una política autoritària. El govern de Correa s'està caracteritzant per un autoritarisme cada vegada més obert i això està generant el rebuig de tots els sectors i no només del moviment indígena. Vivim sota un autoritarisme evident, per més que ens diguin que és el seu estil personal. El suport inicial que li va donar el moviment indígena, tant a la seva candidatura com durant la primera etapa del seu mandat, es deu al fet que el president i Aliança País van adoptar el discurs indígena. Molta gent d'aquest partit donava suport a Pachakutik o, fins i tot, va fer escola dins el moviment. Amb el seu discurs, primer, Correa va aconseguir l'adhesió del moviment, però des d'aleshores s'ha produït un distanciament. Ni tan sols la dreta ha arribat on ho ha fet aquest govern en relació als drets conquerits pel moviment indígena en matèria d'educació bilingüe, de legislació, etc. Per això mateix, el moviment no solament li ha retirat el suport, sinó que comença a enfrontar-s'hi. Per tant, perquè hi hagi entesa, qui ha de donar el primer pas és qui ha fet passos inadequats i això correspon al

govern, però dubto que ho faci. Mentre no s'esmeni el camí, els punts de tensió estan marcats, com ara criticar l'administració de justícia indígena o enviar a judici els indígenes i els dirigents de CONAIE. Espero que Correa reprengui els canals de diàleg amb els pobles indígenes.

El govern afirma que té la majoria darrere seu, mentre el moviment Pachakutik (al qual pertany la CONAIE) només va obtenir un 3% dels vots a les eleccions presidencials. D'altra banda, sembla que hi ha sectors del moviment indígena que donen suport a Correa, un suport que la CONAIE atribueix al lliurament de bons per part del govern?

Alguns dirigents a títol individual han estat cooptats per aquest govern. En canvi, la posició del moviment indígena és una altra. El món indígena es mou per altres lògiques. Respecte als mecanismes que adopta el govern per tractar amb els pobles indígenes, no caiem en la dicotomia del tot o res, ni tampoc estem per confrontar, sinó que prioritzem construir un Estat plurinacional. En el tema de la llei d'aigües o la d'educació, les conquestes obtingudes són resultat de la lluita, ningú no ens ha regalat res. Mentre es vulguin frenar els avenços dels drets dels pobles indígenes, continuarem lluitant.

FOTOGRAFIES:
Robert Bonet

violar els drets humans, per acció directa o indirecta, la Cort existeix per posar els límits. Per tant, l'administració de justícia indígena també està subjecta a control.

Quin creu que és el model de convivència cultural més idoni per la societat equatoriana, en la qual coexisteixen una sèrie de visions del món?

Des del moviment indígena, hem donat mostres que és possible consolidar el pluralisme jurídic i cultural. També, des de les alcaldies i prefectures ocupades per membres del moviment indígena, s'han dut a terme experiències que han estat reeixides i han comptat amb la participació de la ciutadania en matèries com la confecció dels pressupostos, o s'ha avançat en el desenvolupament de les autonomies, etc. Cal aprendre a conviure entre enfocaments diferents. Jo diria que ni tan sols dins la mateixa societat occidental es dona un sol enfocament. Per tant, pensar que un enfocament ha de prevaler sobre els altres no és coherent ni amb el codi occidental, que en teoria accepta la diversitat. Des d'altres pobles, com els indígenes, es pot enriquir la participació i el diàleg, com passa a l'Equador. I no crec pas que hàgim fet mal al país; al contrari, hem aprofundit en la democràcia i ha estat útil per les altres societats blanques mestisses. Creiem que, en d'altres àrees com la ciència o la medicina, la contribució dels pobles indígenes també comença a ser reconeguda, no només a la Constitució sinó també a la pràctica. El que passa és que la cultura dominant —que històricament ha estat exclouent— encara no té prou paciència per dialogar amb els pobles diferents. Cal reconèixer d'una vegada que som societats pluriculturals i que els canvis es van cimentant com a part d'un procés. Durant el camí, apareixen tensions —és natural—, però, tard o d'hora, es troba la sortida. No m'agrada la paraula, però és igual: necessitem tolerància per reconèixer que hi ha algú diferent amb qui ens hem d'entendre i a qui hem de reconèixer els seus drets, encara que ens obligui a fer més esforç. La diversitat és una regla universal. No es pot imposar una sola manera de veure el món.

Tiralínies popular contra l'Autopista Elèctrica

L'alcalde de Castell de Mur, Josep Castells, al costat de les estakes del traçat

- Arxiu

Concentració a Tremp l'11 d'octubre passat

- PUAE

Pancartes i altres mostres de rebuig es disseminen pels pobles afectats

- PUAE

El desenvolupisme que planteja el model de creixement hegemònic genera veritables estralls al nostre territori. Una de les infraestructures més funestes és l'autopista elèctrica que preveu connectar el municipi aragonès de Peñalba amb Isona, contra la qual es mobilitza una àmplia xarxa de grups socials i mediambientals.

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

Diverses parcel·les de l'entorn de Castell de Mur i d'altres poblacions del Pallars Jussà es van despertar, el mes de novembre passat, envoltades per les estakes que marquen el traçat de la línia d'alta tensió que ha d'unir Catalunya i l'Aragó. L'aparició d'aquestes estakes ha agafat desprevingudes les propietàries, que ja han denunciat a Red Eléctrica Española (REE) l'ocupació il·legal dels seus terrenys i la decisió de no informar-les de la col·locació dels senyals, que marquen la disminució del preu de les parcel·les.

La Plataforma Unitària contra l'Autopista Elèctrica treballa contra l'actuació de la companyia, a la qual recrimina que faci els treballs topogràfics sense permís. Aquest espai assembleari nascut a Tremp (Lleida) el 13 de desembre de 2008 té com a objectiu oposar-se a l'esmentada línia elèctrica, que ha d'abraçar la localitat aragonesa de Peñalba fins a l'osonena Isona, tot passant per Monzó, la Franja de Ponent i la Baixa Ribagorça.

En el marc d'aquesta Plataforma, creada per una vintena de col·lectius, s'impulsen gestions que exclouen qualsevol negociació per estudiar passos alternatius de la línia elèctrica. Pels grups promotors, les actuacions en la via institucional, jurídica i informativa són l'únic camí per paralitzar un projecte que atempta contra la salut i l'equilibri ecològic de l'àrea afectada.

De fet, Red Eléctrica Española pensa esbotzar diversos camins, boscos i espais rústics situats a cavall del Principat i la província d'Osca, amb l'objectiu d'instal·lar un llarg corredor elèctric de 400kw. Concretament, els projecte malmetria dos espais d'interès natural i un de fauna protegida, a més d'instal·lar una central transformadora a menys d'un quilòmetre de Figuerola d'Orcau, dins el terme municipal d'Isona i Conca Dellà.

A més de perjudicar la salut, el projecte malmetria dos espais d'interès natural i un de fauna protegida

El propòsit d'aquesta gran infraestructura, anomenada la MAT de Ponent, és connectar-se amb el Pirineu lleidatà fins a Sentmenat (al Vallès) i, d'allà, cap a l'àrea metropolitana de Barcelona i la MAT gironina, per enllaçar amb l'Estat francès.

Resistència a dues bandes

Al seu manifest fundacional, la Plataforma recorda que els pobles del Pirineu i del Prepirineu han estat perjudicats històricament per la construcció de desenes de preses i de línies d'alta tensió, que "no només han espoliat els recursos, sinó que, al contrari de l'opinió del Ministeri públic, no han repercutit en el benestar ni han garantit els serveis bàsics".

Els grups hi contraposen una cultura energètica que impliqui l'ús eficient i la generació renovable de l'energia

En relació al projecte de REE, els col·lectius socials opinen que, alhora que posa en perill la salut de la població, "atempta contra els valors paisatgístic i cultural que representen les restes arquitectòniques". Un patrimoni inculcable, sobre el qual afirmen: "És el nostre deure conservar-lo i transmetre'l a les generacions futures".

Així, contradient la tesi segons la qual l'autopista elèctrica ha de cobrir els déficits energètics de les comarques del nord, les entitats consideren que això es pot resoldre "evacuant l'energia excendentària i millorant les infraestructures ja existents".

Amb tot, els grups de la Plataforma —entre els quals destaquen l'Associació Muntanya Viva, el Centre d'Estudis Ribagorçans, Ipcena o Depana— consideren que cap dels elements arguïts per Red Eléctrica Española estan justificats, sinó que "responen a un pla insostenible i perniciós" al qual s'ha de contraposar "una cultura energètica que impliqui tothom en l'estalvi, l'ús eficient i la generació renovable i descentralitzada de l'energia".

A hores ara, les entitats busquen el suport dels diferents consistoris i de les propietàries afectats per frenar la infraestructura, que ja ha sembrat diverses zones del trajecte amb estakes i blocs de ciment.

L'existència d'aquests impactes, com les torres de l'Aragó-Cazaril, són "el testimoni que Red Eléctrica continua tirant endavant el projecte malgrat el rebuig del territori".

Davant d'aquesta agressió, contrària als valors del paisatge i del patrimoni cultural, la Plataforma ha traslladat la polèmica a Brussel·les i ha transformat la lluita contra l'autopista en un camí on les poblacions catalana i aragonesa debaten un model energètic més just, net i sostenible.

Repoblant l'autonomia

L'antiga dicotomia camp-ciutat perd el seu sentit, ja que actualment vivim en una gran metròpoli que acapara tot el territori. La vida als entorns rurals cada cop és més urbana, l'agricultura cada vegada està més industrialitzada i l'antiga

pagesia passa a ser tractorista assalariada o subsidiada. Durant aquest procés d'industrialització i abandonament del camp, han quedat en desús moltes terres, pobles i masies, des d'on és possible iniciar noves alternatives al capitalisme.

Trobada de repoblació al CSA Can Vies del passat 11 de desembre
- Anna Murillo

Adrià Martín-Mayor
bonviure@setmanaridirecta.info

La construcció de projectes col·lectius d'autogestió rural es planteja com una eina de treball per superar progressivament les crisis causades pel sistema capitalista, tot creant experiències basades en el desenvolupament de l'autonomia i l'autogestió integral de tots els aspectes que conformen les nostres vides, com pot ser l'alimentació, l'habitatge, la salut, l'energia, el transport, les relacions o la tecnologia.

Un dels objectius de les Trobades de Repoblació és reunir les persones interessades a habitar el camp per facilitar que es coneguin i que puguin engegar els seus propis projectes

En aquesta direcció, el novembre de 2009, es van iniciar les Trobades de Repoblació, que s'han anat celebrant periòdicament a diferents centres socials i projectes rurals, amb la idea de ser un espai obert de trobada per potenciar la creació d'aquest tipus de projectes. Una de les principals dificultats a l'hora d'anar a

viure al camp, més enllà de trobar un lloc o els mitjans materials per fer-ho possible, és trobar persones amb qui poder avenir-se i que estiguin prou motivades per atrevir-se a abandonar la ciutat i iniciar un projecte d'autogestió rural. Moltes vegades, és difícil trobar aquestes persones a l'entorn social immediat. Per aquest motiu, un dels objectius clau d'aquestes trobades és reunir les persones interessades per facilitar que es coneguin i que puguin engegar els seus propis projectes.

Sense referents

La manca de referents ha fet que, des del primer moment, les Trobades de Repoblació siguin un espai experimental i en evolució constant, que s'ha anat autogestionant per part de les mateixes participants, d'acord amb les necessitats de cada moment. Així, fins ara, s'han fet diverses activitats i dinàmiques de coneixença entre les futures repobladores, visites a projectes ja existents, cerques de localitzacions on iniciar els nous projectes i activitats de formació per una nova vida agrària i rural.

D'aquesta manera, amb el temps, el que era un punt de trobada entre gent desconeguda ha esdevingut un espai on s'han anat teixint afinitats diverses i s'han creat projectes que ja són una realitat, com per exemple Can Forkall (Alt Camp) o d'altres que ho seran breument. Un dels aspectes més importants, però, és que aquests projectes no queden aïllats, sinó que es va configurant

una xarxa de suport i un contacte directe entre els projectes ja existents i les persones interessades a iniciar-ne de nous.

El mes de novembre, es va fer una Trobada de Repoblació al CSA La Teixidora (Poblenou, Barcelona); l'11 de desembre, se'n va fer una altra a Can Vies (Sants, Barcelona) i la propera trobada programada és el 15 de gener a Can Masdeu (Canyelles, Barcelona). La idea és confluïr una vegada al mes per crear un referent periòdic mitjançant el qual la gent sàpiga on trobar-se.

MÉS INFORMACIÓ:

- <http://www.repoblacio.tk>
- <http://repoblacio.wordpress/>
- repoblacio@gmail.com

Trencant tòpics

Un dels obstacles inherents a la lluita per la repoblació i la construcció de projectes col·lectius d'autogestió rural són els tòpics populars i reduccionistes que la desqualifiquen o menyspreen titllant-la de hippie; d'aquí ve la discussió següent entre tòpics i repobladores:

"Voleu aïllar-vos del món defugint el compromís polític"

Anar a viure al camp no és incompatible amb el compromís polític, ja que les lluites es troben tant a les ciutats com al camp i, en tot cas, els mitjans de comunicació i transport actuals permeten participar dels moviments polítics de les urbs, tant des dins com fora d'elles.

"Voleu tornar al passat, a les caveres"

És impossible tornar al passat i tampoc no ho pretenem. Ens apropiem d'aquells coneixements i pràctiques que ens permeten el màxim grau d'autonomia i sostenibilitat, independentment de l'època en què van ser ideats. En el món agrari rural i preindustrial, hi trobem molts referents positius que destriem d'aquells negatius, sovint lligats al gènere i la sexualitat.

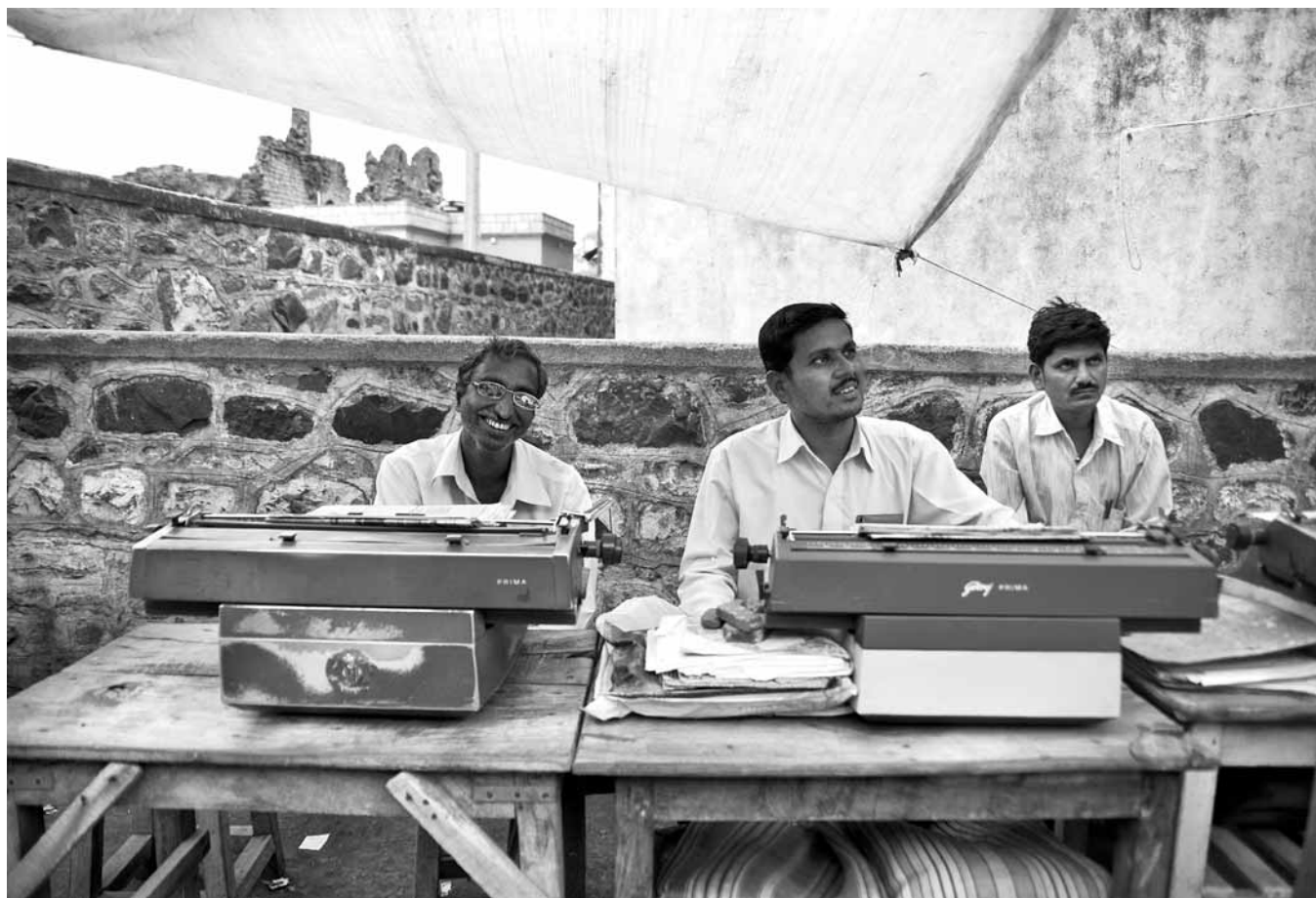
"Les comunitats no funcionen, ja s'ha provat i no ha funcionat"

Tenim clar que, en el camp de les relacions de convivència, és on ens falta més per aprendre i créixer i, per tant, on som més vulnerables al fracàs. Però, avui dia, no hi ha cap model de vida amb èxit assegurat; ni el matrimoni tradicional ni el treball assalariat ni les pensions de jubilació són cap garantia de futur. Malgrat el potencial fracàs, preferim creure i apostar per la comunitat que pel capitalisme o el patriarcat.

"Primer cal destruir el capitalisme i després construir un nou món sobre les seves cendres"

No podem esperar la mort del capitalisme per construir alternatives de subsistència, altrament acabaríem amb el capitalisme... però també amb la nostra existència!

Transcripció automàtica

FOTOGRAFIA: Ignasi Gámez

Les persones que surten a la foto són transcriptors d'Aurangabad, a l'Índia. Es dediquen a copiar a mà els documents que els passen els seus clients, o bé redacten cartes que els dicten oralment. El seu poder és la capacitat de posar sobre un paper les informacions que els vénen donades. No creen, recreen, són com els mitjancers de la història. Són el nexa d'unió entre les paraules i el paper, sense cap vincle creatiu o emocional, com uns funcionaris.

Veient la imatge, no estem tant lluny de l'època dels escribes egipcis, que eren un col·lectiu ben especial, ja que materialitzaven els dictats dels poderosos en una època en què molt poca gent sabia llegir. Al llarg de la història, la lletra escrita ha fascinat generacions senceres. Al miracle de la impremta i la reproducció de textos, l'ha succeït l'era de la informàtica i la comunicació: ara, però, el paper perd importància i són els impulsos elèctrics els que fan que, si premo una tecla, es gravi sobre la pantalla de l'ordinador. El proper crit, diuen, són els sistemes de reconeixement de veu. De fet, ja s'apliquen per

ordres més aviat senzilles com ara obrir i tancar portes i marcar un número de telèfon sense tocar cap tecla. La clau, però, és crear un sistema que reconegui la parla contínua i no només mots aïllats i inconnexos. Dit això, se m'acudeixen algunes incògnites: aquestes màquines seran capaces de desxifrar els accents de les parlants? Seran prou intel·ligents per reconèixer els jocs de paraules? També asseguruen que, per molt que evolucionin aquests processos, sempre farà falta una persona darrere de la màquina per comprovar que tot funciona correctament. Fent un paral·lelisme, és com quan utilitzem el traductor automàtic, que mai no ens deixa el text perfecte i sempre és necessària, almenys, una revisió. Com a mínim, de moment. Perquè, si no, els senyors de la foto –i potser també qui escriu aquestes ratlles, que també es guanya la vida amb alguna transcripció de tant en tant– hauran de buscar nous horitzons.

Carles Masià

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

‘Els Matins’ atia la xenofòbia i la segregació

L'espai de la denúncia del programa *Els Matins* de TV3 del 14 de desembre, presentat per Magdalena Álvarez i Hel-lena García Melero, va entrevistar la veïna del Raval de Barcelona Empar Hernández i va emetre un reportatge de Raquel Mateos. Hernández, que és veïna del barri des de 2006, va dir això al reportatge: "Em vaig trobar amb un barri que no és ben bé el que m'havien pro-

mès... s'ha anat deixant amb el pas dels anys fins al punt que la gent està marxant". En referència als suposats problemes existents a la zona, va dir: "Els fronts oberts són la prostitució, la drogodependència i l'incivisme a tot el Raval, ja que hi ha gent que pixa, caga i beu al carrer". Mentre deia això, es podien veure imatges de gent passejant pel carrer, a peu o en bici. La veïna va prosseguir amb l'explicació

ció de la suposada odissea que ha de fer per sortir de casa: "Primer, comprovo si hi ha algú fent pipí, caca o actes sexuals. Si em trobo algú uso la mànegua d'aigua que tenim i, si es reboten o posen cara, uso l'esombra. Després, surto amb els nens a col·libè". Si es troba alguna persona parlant amb les prostitutes, va assegurar, li diu si "no té vergonya d'anar amb aquest tipus de col·lectiu, que no

saps si tenen alguna malaltia o si estan netes o no". Segons la veïna, no es pot circular pel barri a cap hora perquè "està degradat i, visualment, ja és problemàtic". Les presentadores van excusar l'Ajuntament durant tota l'entrevista, ja que "s'ha invertit molt per acabar amb aquests problemes i hi ha hagut molts edificis de nova construcció". També van fer referència a l'abundant presència poli-

cial i van apuntar "la gent que va venir de fora i no parla català ni castellà". En referència a aquest aspecte, Álvarez va dir que "fan sentir-vos estrangers a casa vostra". Sobre les solucions, Hernández va apuntar que calien "més lleis de seguretat ciutadana, polítiques d'immigració i que es compleixi l'ordenança del civisme, perquè a la gent estrangera no l'afecta". MANU SIMARRO

TELEVISIÓ

La Sexta emet un programa sobre mansions en plena crisi

La Sexta (del grup Mediapro), va començar l'emissió del programa *Supercasas* el 12 de desembre. Aquest espai televisiu mostrarà les urbanitzacions i mansions on viuen persones famoses del món de l'empresa, l'esport, la banca o la televisió, amb una característica comuna: els dissenys són de Joaquín Torres. "Sempre va bé tenir espai pel que pugui passar", diu el presentador Gonzalo Miró a la promoció del programa. "Estic bé amb la nova casa, però em sobren 1.500 metres quadrats", afirmava

una altra propietària. Presentat com un programa que "obre la porta a un món a l'abast de molt pocs", la Sexta no es refereix a les persones afectades pels vint desnonaments que hi ha hagut diàriament a la ciutat de Barcelona el 2009, sinó a persones com els exesportistes Fernando Hierro o Carlos Sainz, que tenen cases d'entre dos i deu milions d'euros. Les mateixes famoses i famosos mostraran les seves llars, però també ho farà el personal de jardineria, cuina i neteja que hi treballa. Amb aquest programa,

La Sexta completa la seva oferta d'espais que tracten sobre el luxe, on ja hi podem trobar *Mujeres Ricas* -un programa que ensenyava com viuen les dones milionàries- o *¿Quién vive ahí?*, un programa on també s'ensenyen grans cases i les persones que en són propietàries. Cal dir que Joaquín Torres és un arquitecte mediàtic. Ja se'l va poder veure a *Vidas Anònimes* -un altre programa de La Sexta- i a *El Secreto* -d'Antena 3-, on Torres feia obres de caritat i ajudava persones necessitades. M.S.

PREMSA

‘El País’ silencia les mencions a PRISA als cables de Wikileaks

El País, un dels cinc diaris que s'està encarregant de la distribució dels continguts de la filtració dels documents del Departament d'Estat dels Estats Units feta per Wikileaks, va publicar un cable, l'1 de desembre, sota el títol *Cable de l'ambaixada de Madrid sobre l'opinió d'Espanya del govern argentí* i el subtítol *Bernardino León, secretari general de l'oficina del president del govern, opina sobre l'Argentina i la corrupció*. Aquest cable recull les ressenyes de la visita del subsecretari nord-americà

Thomas Shannon a l'Estat espanyol, la primavera de 2008. Durant la visita, Shannon va mantenir diverses trobades. A part de les que va mantenir amb Bernardino León o Jose María Aznar, destaca un esmorzar amb experts en temes llatinoamericans, entre els quals cal destacar el conseller delegat del Grup PRISA -del qual depèn *El País*- Juan Luis Cebrián. A la trobada, també hi van assistir l'executiu del BBVA Roman Escolano, el president de la Cambra de Comerç dels EUA a l'Estat espanyol Jaime Malet, el membre de la

Maria Aznar. He also attended a lunch in his honor hosted by Charge d' Affaires Hugo Llorens with Spanish private sector, media, and government experts on Latin America and gave interviews to daily El País and with Antena 3 TV. Leon stressed the need for the U.S. and Spain to work together in Latin America. Aznar emphasized the importance of

fundació FAES Alberto Carnero, el president d'Europa Press Asís Martín de Cabiedes, el director adjunt del diari

ABC Eduardo San Martín i el director general per l'Amèrica Llatina del Ministeri d'Afers Exteriors espanyol Javier

Sandomingo. Resulta curiós el silenci de *El País* sobre una trobada entre empresariats, classe política i càrrecs executius de grups de comunicació per parlar de Cuba o Veneçuela -tal com es diu al cable- i també d'altres països llatinoamericans com Colòmbia o l'Argentina. La pregunta que ens hauríem de fer és: per què Cebrián o San Martín són considerats experts en temes llatinoamericans? O, encara millor, quins interessos comparteixen amb el BBVA, la FAES o la Cambra de Comerç dels EUA? M.S.

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.4FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dénia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org | Sants TV <http://sants.tv>

La Ciutat Invisible
EDICIONS PRESENTA:
Cooperatives Autogestionàries

Ja disponible a totes les llibreries

Disponible a La Ciutat Invisible a partir del 22 de desembre

c/Riego 35 Sants [BCN]
93 298 99 47
www.lacitatinvisible.coop

QUE PAGUI PUJOI!
TEA INDICACION DE LA RACIONALIDAD DE LA R

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativest treball.coop

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

[L'ACCENT]
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

, espai directa

AQUEST NADAL, CADA CISTELLA AL SEU CORRAL

ELIA ESPINOSA

Per fer passar millor el fred, la boira i el mal temps, aquest Nadal, si et subscrius a la DIRECTA, a més de col·laborar i ajudar-nos a sustentar el nostre projecte, entraràs al sorteig de tres cistelles nadalenques amb productes de la terra. Potser aquest Nadal no *matareu el gall*, però sí que podeu emportar-vos una cistella al vostre corral, si feu la vostra subscripció des de principis de desembre fins al 14 de gener. Sorteja-rem tres cistelles plenes amb:

- 1 samarreta i un davantal de Catalunya
- 1 torró de xocolata amb ametlla i avellana de Cacaupastisseria
- 1 ampolla d'oli d'oliva verge extra de la Cooperativa del Camp de Vinàixa
- 1 ampolla de cava ecològic de Can Bofill
- 1 lot La Múrgula: tres sabons naturals elaborats amb greix de coco ecològic, olis macerats, olis essencials i argila verda i avena. Una crema facial hidratant regeneradora. Un oli de massatge relaxant muscular indicat per la tensió, les contractures musculars...
- 1 ampolla de vi blanc de serè de l'Olivera
- 1 ampolla de vi blanc de roure de l'Olivera

- 1 lot de cerveses de la Companyia Cervesera del Montseny
- 1 lot Malea que inclou: te de Nadal. Te negre amb espècies i fruites. Infusió digestiva de Malea. Bribón de xocolata blanca amb quinoa de comerç just. Bribón de xocolata negra amb avellanes de comerç just. Mel de Mil Flors de Cal Valls agricultura ecològica. Sucre panela de comerç just. Val per un berenar a la Teteria Malea.
- 1 ampolla de ratafia de nous i herbes d'Esparreguera
- 1 ampolla de crema de ratafia d'Esparreguera
- 1 ampolla de vi rosat Vermell 2009 dels Cellers Camp de 2

catalunyam!

CATALUNYAM: produeix samarretes gastronòmiques, plantejades amb un disseny acurat, apropiant-nos seductorament a la nostra cuina sota l'eslògan *Els sabors de Catalunya es mengen el món*, amb la voluntat d'arribar a totes les taules i paladars. Les podem veure a www.catalunyam.cat

L'OLIVERA: és una cooperativa d'integració social que elabora vins i olis cercant d'expressar-ne el seu origen: una terra i una gent que ho interpreta al darrere. L'Olivera Cooperativa La Plana, s/n. 25268 Vallbona de les Monges. Lleida Tel / Fax: +34 973 33 02 76; olivera@olivera.org skype:olive-ra.export

COMPANYIA CERVESERA DEL MONTSENY: Artesanals, Integrals i Naturals és com podem definir les cerveses que produeix aquesta

microcerveseria. Utilitza el sistema d'elaboració tradicional anglès amb un procés productiu manual. Companyia Cervesera del Montseny / Polígon Industrial l'Avellanet / C. Del Feu 15 / 08554 · SANT MIQUEL DE BALENYÀ (Seva) Tel. +(34) 938 123 217 / Fax. +(34) 938 123 236. www.ccm.cat/

TETERIA MALEA: és una cooperativa autogestionària que fa més de 5 anys que ofereix un servei de teteria al barri de Sants, amb una carta de més de 50 varietats de tes i infusions i un ventall molt ampli de dolços casolans. C. Riego, 16, baixos. 08014 Barcelona tel: 93.331.20.30 teteria-malea.blogspot.com Horaris: de dimarts a dissabte de 10 a 14h i de 16h a 22h diumenges de 16h a 22h dilluns tancat

CACAUPASTISSERIA: és una proposta artesana de pastisseria compromesa feta a

la Garrotxa, que treballa fent dolços i salats d'arreu dels Països Catalans, pastissos i postres tradicionals i propostes innovadores d'autoria. C. Alta maduix, 6, Olot (Girona). Tel: 972268787; cacaupastisseria@gmail.com; <http://cacaupastisseria.com>

COOPERATIVA DEL CAMP DE VINAIXA: és una entitat que disposa de seccions d'oli, raïm, ametlles i subministraments. Està inscrita com una de les fundadores de la Denominació d'Origen Protegida Les Garrigues. S.C.C.L. del Camp de Vinàixa. Plaça del Arbres, 3, 25440 Vinàixa (Lleida) Tel: 973 17 53 09 www.cooperativadelcampdevinaixa.cat; coop.vinaixa@millorsoft.es

LA MÚRGULA: Elaboren productes amb olis medicinals procedents de maceracions i destil·lacions de plantes cultivades o recol·lectades al

peu de la muntanya de Rocacorba (Canet d'Adri). Tlf.: 972 429 625 - 637 972 343 - murgula@yahoo.es

CELLER CAMP DE DOS: elabora artesanament vins d'alta expressió amb potencial aromàtic i gustatiu per consumir, tant joves com envellits. C. Quarters, 6 08733 Pla del Penedès Tel: 93 8988585 / 677341151 celler@cellercampde2.com

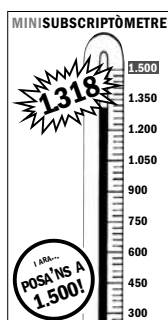
RATAFIA D'ESPARREGUERA: La ratafia de nous i herbes, produïda artesanalment als peus de Montserrat, és una beguda centenària elaborada amb nous verdes i una àmplia varietat d'herbes (més de 40 diferents). Bo-Art. C. Balmes - Esparreguera

CAN BOFILL: Són productors de la PACA, una experiència d'autogestió de la producció i el consum. Estan ubicats a la serra de Collserola, alta muntanya del Baix Llobregat.

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infospai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Rosselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokai · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **PROBLEM:** Llibreria Etcetera · Lluà, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc de la gasolinera · Av. Pi i Margall, 120 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Canoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15 | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ríomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalia de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** Bar Es Pinzell · Caputxines 13. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRA:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramiteix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Ateneu Julia Romero · Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboia · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPI:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALENCIA:** Café Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

— PROMOCIÓ VÀLIDA DE L'1 DE DESEMBRE FINS EL 14 DE GENER —

La Directa et convidava a veure els espectacles de La Quadra Màgica al teatre Utopia del Poblenou (C. Pujades 280, Bon). Presentant la següent entrada podràs gaudir d'un descompte de 8 euros, tant a *Neron* com a *Prometeu*. Promoció vàlida fins l'11 de desembre.

Autor: Marc Sardà · Director: Josep M. Riera (La Quadra Màgica)

NERON PROMETEU 2010

El divendres - 20:30h
Els diumenges - 19:30h

Teatre Utopia
C/ Pujades 280
08039 (Bon)

4€

Directe Josep M. Riera · Dramaturgia Josep Vallverdú · Oscar Sureda i Josep M. Riera

Nom..... Cognoms..... Edat.....
 Adreça.....
 Poblatió..... Codi Postal.....
 Correu electrònic..... Telèfon.....
 Quota: Ordinària ☐ 75 euros | Semestral ☐ 40 euros | Solidària ☐ 150 euros | Altres ☐ euros
 Forma de pagament: Domiciliació ☐ (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés ☐
 *Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any
 Si ☐ No ☐ Vull rebre informació d'altres relacions amb la Directa
 Com has conegut la Directa?.....
 Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

REGNE UNIT · LA MANIFESTACIÓ ESTUDIANTIL DEL 9 DE DESEMBRE A LONDRES ACABA AMB 55 PERSONES FERIDES I 35 DETINGUDES

“Ens van envoltar durant vuit hores”

El Parlament de Londres va aprovar, el 9 de desembre, l'increment del preu de les matrícules universitàries fins els 11.000 euros l'any. És la primera mesura d'austeritat del pla de retallades socials més gran des de la Segona Guerra Mundial al Regne Unit. Ja fa un mes que l'estudiantat anglès surt al carrer setmanalment, però, la manifestació del 9 de desembre va ser especialment reprimida i va acabar amb 55 persones ferides i 35 detingudes, segons fons oficials, a més de les catorze manifestants en cerca i captura. Des que van començar les protestes, el 10 de novembre, hi ha hagut un total de 175 detencions. Una londinenca ens explica en primera persona què va passar aquell vespre gèlid al cor de Londres.

Emma Jackson
Londres

Vam arribar a la manifestació a les dotze del migdia i ens vam incorporar amb la gent de l'ULU, el sindicat d'estudiants de la Universitat de Londres. La marxa era sorollosa, nombrosa i alegre. Algú parlava per l'altaveu en la distància, potser era Jarvis Cocker, un músic britànic. El sol brillava i la gent cridava. La banda de salsa SOAS marcava el ritme. Vam passar pel pont de Waterloo i hi havia un desplegament de policies, tots amb gorres blaves d'un color viu, fent-se els simpàtics, vestint armadures i amb els cascos a la mà. Vam arribar a Westminster, la plaça de davant del Parlament. La multitud va envoltar la banda de salsa i ballava.

“Hem aplicat contenció total”, va respondre una dona policia quan li van preguntar si es podia sortir de la plaça

Vam ballar força estona fins que algú va llançar un còctol Molotov cap a la policia. Els manifestants se li van tirar a sobre; la línia de policies va fer veure que s'apropava, tot i que després es va apartar. A partir d'aquell moment, es va crear un ambient enarrit. Teníem la sensació que els agents ens envoltaven i que no ens deixaven sortir de la plaça i, per això, de cop, semblava que tots volíem marxar. Un grup vam intentar escapar pel costat de l'edifici del Tresor. “Podem sortir?”, vaig preguntar a una dona policia vestida d'antidisturbis. “Hem aplicat contenció total”, va ser la seva

La policia bloqueja la mobilització estudiantil organitzada el 9 de desembre a Londres

resposta. Estàvem atrapat. Passaven les hores. La gent va començar a encendre petits focs per mantenir-se calenta, l'aire feia olor de plàstic cremat. Vam intentar sortir per un petit carreró que vam pensar que potser estava obert. El carrer es diu Little Sanctuary (petit santuari), quina ironia. Estava ple de gent i tancat. Vam tornar a sortir a la plaça i ens vam quedar en un racó. Aleshores, vam veure la primera càrrega contra la multitud. Baixaven de Whitehall. La gent corria i cridava i va haver-hi un xoc davant del Tresor. Nosaltres ens ho miràvem de més lluny, però alguna cosa havia canviat. Vam veure un gran foc al costat del Parlament, feia olor de plàstic i, entre el Parlament i el Big Ben, pujava un fum negre i espès.

El temps continuava passant, vam repartir-nos els caramels que portava un de nosaltres. Semblava que la gent intentava apropar-se a les línies de la policia -en grups- per sortir, però, poc després, es dissolia l'intent. De cop, la gentada va començar a moure's cap a nosaltres. Es va sentir el soroll d'unes finestres que es trencaven en un edifici proper. Vam començar a caminar cap al centre de la plaça i ens vam acostar a un grup de persones que havia encès una mena de foc de camp a la gespa. Un policia parlava amb ells i, de sobte, es va girar cap a nosaltres: “Voleu tornar a casa, noies?”, ens va dir amb to pedant. “Nosaltres també, moveu-vos cap a

aquella cantonada i podreu sortir”, va afegir. Semblava que feia de *poli bo*.

La gent s'amuntegava en aquella cantonada i no semblava que ningú sortís per enlloc. Aleshores, una veu va cridar: “Hi ha algú que tingui menys de setze anys?”. Potser la policia havia decidit que cinc hores i mitja era un temps poc apropiat per tenir

Es podien veure els policies vestits d'antidisturbis i alguns manifestants que ballaven per combatre el fred... la imatge era absurda

un nen castigat en el fred glaçat de Londres? Uns quants adolescents es van apropar a la primera línia de policies, que els van treure de la zona. La resta de nosaltres vam continuar esperant. Ja no hi havia agitació ni violència ni tampoc cap rastre de les càmeres de televisió. La premsa feia hores que havia deixat la plaça. La policia va formar dues línies en aquell tros de carrer, des del Parlament al pont de Westminster. Van fer passar la multitud entre les dues files i van anar agafant la gent que reconeixien.

Semblava, però, que sortíem d'allà. En canvi, de cop i volta, la policia es va moure de manera que ens va tancar i aixafar dins del pont. Jo tremolava, ja era de nit. La gent del meu costat va començar a cantar i, una mica més lluny, una noia va tenir una atac de pànic i se li va fer espai perquè s'estirés. La multitud va començar a cridar: “Deixeu-nos sortir”. No sé quanta estona vam estar al pont, vaig perdre la noció del temps. La gent va reprendre els crits de la manifestació.

Vaig començar a pensar que hi havia alguna cosa que no anava bé... En aquell pont, les baranes són baixes i vaig pensar que, si ens aixafaven molt, algú podria caure al riu. Alçava la vista i veia els policies vestits d'antidisturbis, amb les cares cobertes pels cascos i els escuts de plàstic. Però no hi havia conflicte. Alguns manifestants es van posar a ballar per combatre el fred... la imatge resultant era absurda.

Vaig començar a mirar els furgons de la policia. Potser sortiríem d'allà dins dels furgons? Segur que això no és il·legal? -em vaig dir. I què? Els drets havien desaparegut. Vaig veure una amiga meua que treballa com a observadora legal. Va als indrets on hi ha conflictes i pren notes del que veu per poder emprendre accions legals. Ella em va explicar que havia vist una noia amb una calba al mig del cap perquè un policia l'havia estirada dels cabells. També havia vist com pegaven gent a la plaça. Ella creia que

encara ens tindrien al pont una bona estona.

Dues hores més tard, van començar a treure gent. Ens feien passar entre dues files de policies, un a un. Havíem de caminar enmig d'un corredor d'antidisturbis. Jo em sentia enrabada i vaig córrer, amb aquella sensació de quan estàs molt cansada, però saps que ja només et queda l'últim esforç i no els vols donar el plaer que et vegin perdre els papers. He d'admetre, però, que m'estava posant a plorar.

Em queda la imatge de la fila de policies al pont i el so de la cançó “Si creus que això és il·legal, pica de mans”

Vaig caminar 100 metres entre la policia antidisturbis i uns altres 50 entre la policia normal. Quan vaig sortir, em vaig trobar entre tot de gent que no tenia ni idea del que estava passant uns metres més enllà.

Ens van retenir durant vuit hores. Em queda la imatge de la fila de policies al pont, els llums dels furgons de fons i el so de la cançó “Si creus que això és il·legal, pica de mans”.

, roda el món

GRÈCIA • EL PARTIT ULTRADRETÀ CRYSI AVGI PENETRA AMB FORÇA EN ALGUNS MUNICIPIS DEL PAÍS

El nazisme grec aprofita el daltabaix financer per entrar a les institucions locals

Alex Romaguera
Barcelona

Per primer cop des de la fi de la dictadura, l'any 1974, Grècia tindrà dos representants de l'extrema dreta al Consell Municipal d'Atenes, després que el partit Crysi Avgi (Alba daurada) hagi assolit el 5,3% dels vots durant els comicis celebrats el 4 de novembre passat. Una circumstància que ha causat una veritable commoció al país hel·lènic, encara sota els efectes de la crisi econòmica.

D'ençà de la seva fundació el 1993, el Crysi Avgi -o Golden Dawn, com se'l coneix popularment- no havia tingut incidència entre la societat grega, incògnita davant les seves arengues antimarxistes i antiimmigrants. Així es va confirmar el 1996, quan la formació del matemàtic i antic soldat Nikolaos Michaloliakos només va assolir el 0,5% dels sufragis a les eleccions legislatives.

Però el novembre passat, després d'una llarga letargia que va deixar-lo a un pas de la dissolució, el Crysi Avgi va sorprendre tothom aprofitant el desencís ciutadà davant les retallades del govern de Yorgos Papandreou. Aquest plec de mesures, basades en l'increment del sistema impositiu a la gent més pobre i l'augment de la jubilació fins als 65 anys, ha donat munició als grups feixistes per atraure l'electorat amb propostes que, com succeeix en altres països, passen per l'expulsió d'immigrants i el retorn als valors nacionalcatalistes.

L'extrema dreta utilitza la situació de crisi per atiar la islamofòbia i acusar la classe política d'estar al servei dels 'lobbies' jueus

Amb aquestes receptes, el partit de Michaloliakos ha aconseguit penetrar a Ayios Panteleïmonas i d'altres districtes d'Atenes on s'allotgen la majoria d'immigrants provinents de l'est i del nord de l'Àfrica i ha arribat a tenir-hi el 20% dels vots, gràcies a un discurs que converteix les persones novvingudes en causants de l'atur, la pèrdua d'identitat nacional i la inseguretat ciutadana.

Tisorades letals

L'èxit de Nikolaos Michaloliakos rau en els efectes de la crisi sobre les capes treballadores. Cal recordar que el PASOK de Papandreou, després de trobar-se amb un dèficit públic del 13% corresponent a l'etapa anterior, va aplicar un pla de xoc consistent a augmentar l'IVA del 19% al 23% i a

Les mesures anticrisi del govern socialdemòcrata han alimentat les tesis racistes del Crysi Avgi

disminuir els salaris un 16%. Però no només han estat les mesures anticrisi les que han alimentat la formació ultra grega. El fet que l'oposició no hagi discutit les tesis del lliure mercat han permès que canalitzés el vot crític sota la bandera del populisme, la xenofòbia i la mitologia de l'orgull grec. És així com el Crysi Avgi, conegut per les marxades militars i l'acció violenta de la seva militància, ha recollit el malestar sense aixecar cap ideologia concreta, per bé que Michaloliakos sempre ha idolatrat el Tercer Reich i els valors retrògrads de la ultradreta europea. No obstant això, els experts assenyalen que la majoria dels seus votants "no són ni ultranacionalistes ni feixistes, sinó persones que viuen una quotidianitat miserable de la qual els neonazis s'aprofiten". Així ho analitza el portaveu del Moviment per l'Aturada del Racisme, Thanasis Kourkoulas, per qui "la quantitat d'immigrants que arriben al país ha generat un clima explosiu, amb milers de persones que es passegen pel centre d'Atenes demanant feina i que converteixen els barris perifèrics en autèntics guetos". Això, segons Kourkoulas, ha fet que "molta gent vegi les patrulles neonazis com l'única protecció davant la degradació dels barris i la suposada inseguretat que s'hi respira". Lluny de generar terror, diu el representant social, "contribueixen a fer que els partits feixistes guanyin pes a les cites electorals".

Tot plegat, segons assenyalava el darrer Eurobaròmetre, ha convertit Grècia en el país més racista d'Europa, on un 67% de la població sent aversió per les persones jueves, un 90% creu que les estrangeres roben la feina i un 80% odia obertament la gent albanesa. El mateix estudi conclou que l'antisemitisme i la islamofòbia, a Grècia, ja se situen per davant de països com Bèlgica, Itàlia i Alemanya

A Grècia, la islamofòbia i l'antisemitisme ja se situen per davant de països com Bèlgica, Itàlia i Alemanya

fòbia, a Grècia, ja se situen per davant de països com Bèlgica, Itàlia i Alemanya, on aquestes tesis s'han consolidat els darrers anys.

Suburbis en flames

Durant el 2010, Atenes ha registrat dotzenes d'agressions sobre la comunitat musulmana, que continua en converses amb el Consell Municipal per obrir centres de culte en alguns barris perifèrics. La demonització que n'ha fet el Crysi Avgi, culpabilitzant-la de l'increment de l'atur i dels nivells de delinqüència, és acceptada

per alguns sectors socials i per la mateixa policia, que s'ha desentès dels atacs que han patit les famílies de Bangla Desh i del Pakistan a les mesquites situades als suburbis de Nea Ionia, Kalogreza, Galatsi, Perissos o Rethymos.

La immigració, doncs, ha esdevingut el boc expiatori d'una crisi estructural que només ha conduït a la desesperació i a un clima d'impunitat sense precedents a la bella Grècia. Mentre l'esquerra respon al carer contra les mesures regressives,

l'extrema dreta ho aprofita per atiar el rebuig al multiculturalisme i a una casta política a la qual acusa d'estar al servei de la Unió Europea i dels lobbies jueus.

En definitiva, es tracta d'un escenari similar al d'altres països on la recessió econòmica ha provocat autèntics estralls, però que a Grècia pren unes dimensions terribles quan les classes mitjanes i populars s'agafen al nacionalisme i a la discriminació de la població immigrant com a falsa sortida a la crisi econòmica.

> Falç i martell contra la 'troika' liberal

La crisi a Grècia inclou una involució molt severa en matèria de drets i de llibertats polítiques. Els principals agents dignificats han estat els sindicats i les organitzacions d'esquerra, que des de l'inici de les retallades han paralitzat el país fent vagues i protestes massives. El moviment llibertari també ha patit una escalada d'arrestos arran de les accions protagonitzades pel grup anarquista Conspiració de les Cèl·lules del Foc.

De resultes d'aquest escat, la ultradreta ha fet forat a base d'atiar els instints baixos de la població més desvalguda. Però també ha servit al Partit Comunista de Grècia (KKE) per erigir-se en l'altaveu de les alternatives a les polítiques neoliberals.

Malgrat l'escalada repressiva i les campanyes difamatòries del govern socialdemòcrata de Yorgos Papandreou, el KKE va assolir l'11% dels vots a les eleccions del novembre (quatre punts més que als comicis anteriors) i va esdevenir la tercera força del país i un contrapoder social davant la troika del PASOK, els conservadors de l'ND i els organismes responsables del desastre econòmic.

ARXIU

XILE · EL PRESIDENT PIÑERA PROMET SOLUCIONS POPULISTES DAVANT L'AMUNTEGAMENT QUE ES VIU A LES PRESONS

El sistema penitenciari xilè arrossega una profunda crisi des de fa dues dècades

Ana Paola van Dalen
Barcelona

El cos de bombers de la zona metropolitana de Santiago de Xile va rebre una trucada de la presó de San Miguel el 8 de desembre a les 6 de la matinada (hora xilena). L'avís no el donava un funcionari de presons, sinó un intern que alertava sobre un incendi al quart pis de la torre 5 de l'edifici. La trucada no es va fer fins gairebé dues hores més tard que s'originés el foc; aquella matinada, van morir 81 persones.

Les causes de l'incendi i la mala gestió a l'hora d'evitar les seves conseqüències fatals són estructurals i existeixen responsabilitats polítiques de fons que recauen tant en els governs anteriors com en l'actual. El president de Xile, Sebastián Piñera, que des que va assumir el càrrec ha fet front a tres grans tragèdies -el terratrèmol del mes de febrer, el rescat dels 33 miners i, ara, l'incendi a la presó-, ja ha fet públiques algunes promeses: "En només 90 dies, cada persona interna en una presó tindrà la seva llitera i abric, salut i alimentació dignes". En tan sols tres mesos, l'actual govern es compromet a resoldre amb solucions populistes una crisi del sistema penitenciari que Xile arrossega des de fa dues dècades.

Les taxes d'amuntegament a les presons se situen entre el 70 i el 400%

En vint anys, el nombre de població reclusa ha augmentat més d'un 200% i ha passat de 22.000 a 55.000 persones internes, tot i que el sistema penitenciari xilè actual només té capacitat per integrar-ne dignament 31.000. El ministeri de Justícia reconeix taxes d'amuntegament que arriben al 70%, però hi ha centres penitenciaris on aquesta és superior al 400%, com és el cas de la presó Pemu. Per la seva part, les presons de Villarrica i Puente Alto presenten taxes del 250% i el 240% respectivament. Aquestes xifres, però, són anteriors al terratrèmol del febrer, que va deixar inhabitable catorze unitats penitenciaris i centres de reclusió nocturna, cosa que va agreujar -enca-

A la presó de San Miguel, habilitada per a unes 900 persones, hi ha recloses més de 1.900 internes

ra més- la situació d'amuntegament. El president de l'Asociación Nacional de Funcionarios Penitenciarios, Pedro Hernández, qualifica com a "poc seriós" el termini que ha donat Piñera per resoldre la crisi penitenciària. "És contradictori que, mentre s'anuncia un termini que acabarà amb l'amuntegament, es retalli el pressupost destinat als funcionaris i ens mantinguin en torns inhumans", afegeix Hernández.

La privatització del sistema

Davant la manca de centres penitenciaris, els anteriors governs de la *Concertación*, liderats pels expresidents Ricardo Lagos i Michelle Bachelet i seguint un model penitenciari d'estil nord-americà, van optar per traslladar una part del sistema a mans privades, tant pel que fa a la construcció de nous centres com a la seva gestió. El model privat compta amb un subsidi de l'Estat per al disseny i la construcció dels centres, a més del manteniment, l'alimentació, la bugaderia, la neteja, la salut i els programes educatius i socials que s'hi desenvolupen. Sota la gestió privada, els darrers cinc anys, s'han construït els centres pe-

nals d'Iquique, La Serena i Rancagua -adjudicats al consorci Bas i amb una cessió per vint anys- i els centres de Santiago I i Valdivia, entregats al

Destinen 580 dòlars al mes per cada presa en un centre públic i 1.200 per les de centres privatitzats

grup francès Vinci. Poc abans del terratrèmol, el govern de Bachelet va donar a conèixer que es construïren presons concessionades a les ciutats de Calama, Copiapó, Valparaíso, Concepción i Temuco abans de 2015. No obstant això, diversos informes nacionals i internacionals demostren que els centres concessionats no són la solució a la crisi d'amuntegament i vulneració de drets. A més, l'Estat desemborsa més diners per les persones internes en un centre concessionat que no pas per les recloses als centres públics. Així, el model peni-

tenciari estatal destina 580 dòlars al mes per cada presa en un centre públic i 1.200 per les persones recloses als centres privatitzats.

La directora del Programa de Seguretat de FLACSO (una institució referent en l'estudi de les ciències socials a l'Amèrica Llatina i amb seu a la majoria de països de la regió), Lucía Dalmert, denuncia que "els costos detallats que paga l'Estat als centres concessionats es mantenen reservats". Dalmert demana una "total transparència en la despesa que es fa en aquests centres i, sobretot, comparar-la amb la qualitat de vida de les internes i veure si, efectivament, s'aconsegueix la seva rehabilitació".

Les alertes dels informes

L'Estat xilè ha subscrit tractats internacionals que salvaguarden els drets de les recloses, com la Resolució 45/111 de l'ONU, que estableix principis bàsics de respecte a la dignitat de la persona privada de llibertat. Tant l'ONU com d'altres organismes internacionals marquen que cada cel·la ha de tenir quinze metres quadrats per interna. A Xile, la xifra mitjana és de vint metres quadrats, però aquesta

inclou l'espai de la cel·la sumada a les zones de pati, tallers, menjadors i banys.

L'any 2008, el relator de l'OEA -Organització d'Estats Americans- per als drets de les persones arrestades, Florentín Meléndez, va verificar maltractaments a preses i seriosos problemes d'amuntegament. Meléndez va visitar diverses presons estatals i concessionades i va manifestar que la delegació "observa amb preocupació que, a tots els centres de detenció, existeix un ús excessiu i innecessari de la força i dels càstigs, una pràctica sistemàtica dels maltractaments físics i un ús de mesures d'aïllament en condicions infrahumanes". També va observar deficiències i limitacions serioses en els programes de reintegració social.

Per la seva banda, la fiscal de la Cort Suprema xilena, Mónica Maldonado, en un informe de l'any passat presentat davant el Senat, va qualificar el tracte que rebien les internes com a "inhumà, degradant i cruel" i va recordar que la situació d'amuntegament es veia agreujada pel fet que les preses "passen quinze hores diàries dins unes cel·les on hi manquen serveis higiènics, llum i ventilació".

Amnistia Internacional denuncia que la situació carcerària i el conflicte maputxe continuen sent les dues qüestions que deixen enrere Xile en la protecció dels drets humans

A aquests dos diagnòstics tan contundents, s'hi afegeix l'informe redactat per Amnistia Internacional, que indica que -tot i els avenços en matèria de drets humans a Xile- la situació carcerària i el conflicte maputxe continuen sent les dues qüestions pendents que deixen enrere aquest país en la protecció dels drets humans.

La DIRECTA arriba a ses illes

Cada diïous ens trobaràs al
Bar Es Pinzell
C/ de les Canutines, 13
Ciutat, Mallorca, 07003.
Telf. 971 22 13 61
horari:
di - 09:20:00 - 01:00
du - 09:20:00 - 01:00

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Quinze anys de Circ d'Hivern

L'Ateneu Popular de 9 Barris presenta 'Circumstàncies' fins el 16 de gener

Cada vegada més, els mesos d'hivern esdevenen l'època idònia per prendre el pols al sector del circ a la ciutat de Barcelona. Una de les cites indiscutibles és el Circ d'Hivern engendrat a l'Ateneu Popular de 9 Barris, que enguany celebra la seva quinzena edició.

Xavi Urbano
expressions@setmanaridirecta.info

El circ, una de les arts que ha estat relegada a la perifèria de les arts escèniques, s'està enfortint a passos accelerats. Exemples no en falten. La macroinstal·lació que s'inaugurarà en un futur al Fòrum i que esdevindrà la Central del Circ, el salt que ha fet la revista *Zirkolika* impulsant els Premis de Circ de Catalunya, etc. Tot aquest entramat està configurant un entorn molt propici perquè el circ es dignifiqui no només com a sector, sinó també en l'apartat artístic. I aquí és fonamental parlar de les produccions hivernals de l'Ateneu Popular de 9 Barris.

Al marge de la història peculiar de l'equipament, el naixement de

'Circumstàncies' és el muntatge de l'edició número quinze del Circ d'Hivern

L'Associació de Professionals del Circ a Catalunya (APCC), l'expansió del circ social, els combinats, l'escola Rogelio Rivel... el que

retorna cada any és el projecte central de l'àrea de producció, el Circ d'Hivern. Partint de la premissa d'oferir un espectacle de

qualitat, basat en el circ contemporani, inèdit i per a tots els públics, l'Ateneu fa quinze anys que pareix proposar propies.

L'obra d'enguany, dirigida per Ricardo Gallardo, es titula *Circumstàncies* i ha estat l'escollida d'entre més d'una dotzena de projectes que van arribar a l'Ateneu un cop obert el procés de selecció. Aquesta, com moltes de les coses que passen entre les parets de Nou Barris, ha estat triada de forma col·lectiva, principalment per la comissió artística de l'Ateneu, formada per artistes vinculades al projecte i que miren de guiar el vessant més creatiu de l'equipament.

Circ de llarg recorregut

Si fem una mica de recorregut per les quinze edicions del Circ d'Hivern, veurem que hi han passat artistes i creadores de circ de primer ordre de l'escena catalana i internacional: Marcel Escolano (Los Galindos), Silvestre (Los Excéntricos), Jordi i Adelaida Perillós (Circ Perillós), Sabine Rieck (Cirque Gosh), Leandre o Piero Steiner. Tots ells han anat creant escola, fomentant el planter i fidelitzant un públic sensible a una estètica i uns espectacles amb personalitat pròpia que, des de 2005, no només es poden veure a l'Ateneu, sinó que van més enllà i també participen a gires catalanes i internacionals.

'Circumstàncies'

Circumstàncies dona un tomb a la proposta artística i aposta decididament per un espectacle d'alt contingut tècnic, despullant el conjunt i acompanyant-lo amb una escenografia espantosa que les artistes utilitzen constantment per vestir els seus números. L'humor i els moments còmics acompanyen un espectacle molt dinàmic, on la música esdevé un altre dels seus punts forts, que l'impregnen d'una atmosfera molt especial.

La història és breu: quatre personatges es troben en una sala d'espera impersonal, punt de partida que l'autor defineix de la següent manera: "L'obra *Circumstàncies* investiga i qüestiona, amb humor i risc, a través del circ i de la poesia, per sorprendre'ns i copsar allò que som o allò que podríem arribar a ser". El pes de l'espectacle recau sobre quatre joves artistes de la Cia Bala-gans, formats a les escoles Rogelio Rivel i a la Universitat de la Dansa i el Circ d'Estocolm. Dins de *Circumstàncies*, no hi faltaran les verticals, la roda Cyr, la perxa xinesa... i un número final de bàscula espectacular, que inclou salts impossibles.

Circumstàncies

Quinzè Circ d'Hivern.
Ateneu Popular de 9 Barris.
Del 18 de desembre de 2010
al 16 de gener de 2011.
Més informació:
ateneu9b.net/circumstancias.

El circ i Nou Barris

Sònia Martínez Vandenabeele.
Àrea de Suport a la Creació i Producció
Artística de l'Ateneu Popular de 9 Barris.

El 1996, va arribar una proposta a l'Ateneu Popular de 9 Barris, el Circ d'Hivern, projecte per a un somni, de la mà d'artistes de circ del territori, amics del projecte de l'Ateneu. Els artistes de circ eren professionals que van unir esforços i moltes ganes per obrir l'Ateneu els dies de Nadal. La seva voluntat era oferir als veïns i veïnes de Nou Barris un espectacle de circ en sala, inèdit i per a tots els públics. Pocs recursos i molt d'entusiasme han estat la llavor que, juntament amb la voluntat de l'associació que gestiona l'Ateneu, Bidó de Nou Barris, s'ha anat convertint en un somni fet realitat. Avui dia, després de quinze anys, a punt d'estrenar una nova edició del Circ d'Hivern, amb el suport de les institucions públiques, entitats i associacions, el sector professional i de formació i, sobretot del públic, és impensable imaginar l'Ateneu d'una altra manera que no sigui amb el teatre ple de famílies, nens i nenes durant el període de les festes a Nou Barris.

La creació artística a l'Ateneu és una iniciativa de proximitat, enfocada de manera participativa, amb l'objectiu d'assolir un grau de qualitat alt i obrir-se al risc dels nous creadors i de la fusió artística, per fomentar l'accessibilitat de la cultura a tots els nivells socials, tot promocionant el circ.

Moltes vegades, em pregunten el perquè d'aquest focus de circ a Nou Barris, quin és el pol d'atracció que ha fet possible que hi nasqués una Fàbrica de Creació de Circ, la primera, en definitiva, a Barcelona? Com ha nascut una Escola de Circ Infantil i Juvenil i tots els projectes que es desenvolupen en circ social? Per què una estructura com l'Ateneu ha esdevingut l'únic lloc que proposa una producció inèdita any rere any? O quina és la raó per la qual es van aglutinar tants artistes d'aquí i d'allà als extraradis de Barcelona? La resposta és ben senzilla: la voluntat de les persones. Les persones que s'apropen, que hi participen d'una manera o altra i que utilitzen l'eina de l'Ateneu són el motor que aconsegueix fer realitat aquest somni i que possibilita que caminem junts cap a la transformació social a través del circ.

MÚSICA

Una Kasba entre la rumba canalla i l'electrònica

El segell barceloní Kasba Music engega el cicle Les Nits de la Kasba a Cerdanyola del Vallès, Barcelona i Madrid

ARXIU HARA AMORÓS

El guitarrista de la Kinky Beat Willy Fuego és un dels protagonistes del cicle de concerts Les Nits de la Kasba

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

Als ciutats del nord de l'Àfrica, per referir-se als barris antics i populosos, parlen de la *kasbah*. A Barcelona, aquest mot àrab també dona nom a un segell, Kasba Music, on han trobat aixopluc multitud de bandes que entenen la música com una cosa essencialment bastarda, punt de trobada de multitud d'influències sonores. Vinculat amb el *management* Hace Color, el segell ha publicat discos de bandes com Nour, La Kinky Beat, Che Sudaka, La Pegatina, Xazzar o Muyayo Rif. I ara, a més, la gent de Kasba ha decidit llençar-se a programar un cicle, on hi tindran cabuda algunes de les propostes més interessants del seu repertori: Les Nits de la Kasba.

Les Nits de la Kasba és un cicle d'actuacions itinerants amb una temàtica musical concreta. El cicle inclou la programació de tres grups del segell amb certa sintonia i afinitat musical i es mourà per les sales de Cerdanyola del Vallès, Barcelona i Madrid. De moment, hi ha dues nits temàtiques en marxa: una basada en la rumba –o, més ben dit, en la *rumba canalla*–, amb la participació de Jose El Chatarra, La Família Rústika i Willy Fuego (guitarrista de la Kinky Beat que aviat presentarà el seu treball en solitari) i una altra més electrònica o, per parlar amb propietat, *electrogroove*, amb Chalart58, Brujo i Xoc, tres

proposes que han presentat material nou aquest mes de novembre.

Sumar esforços i projectes

L'impulsor d'Hace Color i Kasba, Joni, explica: "Teniem el projecte en ment des de fa un parell d'anys i l'hem volgut dur a la pràctica ara perquè el segell ja comença a tenir una bona escuderia que dona de si". El mànager i promotor barceloní explica que, "ja que el mercat està fotut, hem d'idear històries per posar en comú bandes que comparteixen estil i potser també podrien compartir públic".

Al mateix temps, Kasba també té la idea de mostrar, amb aquest cicle, "que no som un segell de mestissatge". Joni explica que, al catàleg de la discogràfica, "tenim grups que practiquen estils molt diversos". "Som un segell obert. De fet, el proper mes de febrer inaugurarem el primer subsegell, que estarà centrat en la música electrònica i es dirà New Beats, amb la publicació del nou treball de La Kinky Beat". Així doncs, "la idea és que totes les propostes que tinguin un regust més electrònic es vehiculin per aquí".

Les primeres Nits de la Kasba van tenir lloc a la sala Mama Mandawa de Cerdanyola el dia 3 de desembre. El divendres 17, hi haurà nit *electrogroove* a la sala Q3 del barri del Poblenou de Barcelona; el 23 de desembre, hi haurà sessió de *rumba canalla* a la sala Caracol de Madrid, i el 5 de gener una nova nit d'*electrogroove* a Cerdanyola del Vallès.

Les Nits de la Kasba

Nits *electrogrooves*:
Chalart58 + Brujo + Xoc.
Divendres 17 de desembre,
21:30h., Barcelona.
Sala Q3, carrer Pere IV, 62.
Dimecres 5 de gener,
21h., Cerdanyola del Vallès.
Sala Mama Mandawa,
carrer Can Mitjans, 4.

Nit de *rumba canalla*:
Willy Fuego + La Família Rústika
+ José El Chatarra.
Dijous 23 de desembre,
21h., Madrid.
Sala Caracol,
carrer Bernardino Obregón, 18.

CAMPANYES

Cinc anys i L'Esquerda resisteix

El casal de Granollers celebra el seu cinquè aniversari amb un sopar popular i un concert

Alba Dalmà
expressions@setmanaridirecta.info

Una esquerra és una fissura que es produeix a la terra, un mur o un cos dur. En aquest cas, L'Esquerda és el casal popular de Granollers, que fa cinc anys va obrir les seves portes com a espai alternatiu a la ciutat. La celebració serà el 18 de desembre. Començarà a les 9 del vespre amb un sopar popular, seguit de garrotins que acabaran amb el concert de La Carxofa i la Ceba.

L'Esquerda va néixer arran dels moviments juvenils propers a l'esquerra independentista de la capital del Vallès Oriental, com la Plataforma Activa Juvenils o l'Assemblea de Joves, que van veure la necessitat de crear un espai estable que pogués plantejar un oci alternatiu i una activitat política independentista i anticapitalista de cara a la ciutat.

Replantejament i reformes

Mig any després del primer aniversari, L'Esquerda va tancar el local per fer un replantejament del seu funcionament, ja que –com passa moltes vegades– les dificultats causades per la inexperiència i l'entorn aplaquen l'activitat política i, del projecte, només en queda el rostre més vinculat a l'oci. Tot i així, durant el tancament, es van conti-

nuar organitzant activitats, com el concert del segon aniversari del casal, que va comptar amb l'actuació de cinc grups – alguns tan reconeguts com Obrint Pas o Pirat's Sound Sistema – i va resultar un gran èxit; o la commemoració del 31 de maig, amb motiu del setantè aniversari del bombardeig de Granollers durant la Guerra Civil espanyola. El desembre de 2008, L'Esquerda va obrir el segon local amb els mateixos objectius, però reforçant el seu vessant de cultura popular.

Actualment, el casal està format per una assemblea que el gestiona i 80 socis i sòcies, que representen un suport imprescindible, com que tota la gent que col·labora a l'espai fent tornos o participant als actes. Ja són clàssics de L'Esquerda el cicle de Cants i Autors i les trobades poètiques de Versos Lliures, que enguany han celebrat la tercera edició amb l'objectiu de donar veu a la cultura dels països catalans.

D'ara en endavant, el futur de L'Esquerda –segons expliquen membres de l'assemblea– és "consolidar un calendari d'activitats pròpies i continuar sent un espai on totes aquelles persones i col·lectius afins als plantejaments de l'esquerra independentista puguin trobar-se i organitzar activitats que dotin de sentit el projecte de casal popular".

Teteria Malea
cooperativa autogestionària

vine a comprar les nostres infusions

c/Riego 16
Barri de Sants (Eixc)
Obert de dimarts a divendres
Dimarts i caps de setmana
tancat al mail

ESPAI OBERT

Nou horari:
de dilluns a divendres
de 18 a 22 h

Ajuda a aconseguir econòmicament el projecte. Necessitem més socis i sòcies per fer front a les nombroses despeses mensuals!
Contacta amb nosaltres o passa't pel local!

• Col·lectius: Etcètera, Contra-Infos, Biogràfic, Polemica, Ateneu Libertari del Poble Sec, Ràdio Sants Ona Lliure, Cooperativa de consum crític.
• La coordinadora es reuneix els dimarts a les 20 h.
C/ Violant d'Hongria 71, 1er pis. Sants, BCN

FES SENTIR

LA TEVA VEU

per l'alibament de gènere, de classe i nacional!

coordinadora obrera sindical

www.sindicat-cos.org
info-cos@sindicat-cos.org

La Maria de Valls
Grow-shop

Tot per el cultiu del cannabis

C/ Forn Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Telefon: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

La Burxa

comunicació popular
des de 1998

BarriSants.org

, expressions

Fixar la mirada a Algèria

CineBaix presenta la IV Mostra de Cinema Àrab i Mediterrani de Catalunya

Nou títols de ficció i documentals compromesos que acostumen a trobar les portes tancades als circuits comercials. La IV Mostra de Cinema Àrab i Mediterrani de Catalunya torna amb força del 15 al 19 de desembre en una aliança entre l'ONGD Sodepau i el CineBaix de Sant Feliu de Llobregat. Sense caràcter competitiu, els objectius de la mostra passen per afavorir l'intercanvi professional i cultural amb l'altra riba del mediterrani i, sobretot, per trencar amb els tòpics de moros i cristians.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

El prestigiós festival de Beirut *Ayam Beirut Al Cinema* iya és un dels principals col·laboradors d'aquests quatre dies de projeccions continuades i combinades amb debats i conferències de diverses de les persones realitzadores dels films seleccionats. Una d'elles és el director algerià Rabah Ameur-Zalmeche, que aterra a la Mostra per presentar el llargmetratge *Dernier maquis*, centrat en els conflictes d'un grup de mecànics immigrants a El Dorado francès.

Finestra a Algèria

Per segon any consecutiu, la mostra ha optat per comptar amb una convi-

dada especial. Enguany, la complicitat s'ha trobat a Algèria, on trobem una filmografia amagada sota pany i clau que serà descoberta de la mà de directors com Abdenour Zahzah i el seu treball *Frantz Fanon. Memoire d'asile*. El documental retrata la vida del psiquiatra i teòric revolucionari Frantz Fanon, conegut per la seva lluita anticolonial i antiracista i esdevingut icona de moviments subversius tals com els afroamericans Black Panthers. Un altre punt de referència audiovisual i cultural algerià és la tasca desenvolupada per l'escriptora i realitzadora Habiba Djahnine, coneguda per documentals com *Autrement citoyens* i que encara conserva la paciència per escriure textos d'humor a revistes franceses i algerianes.

IV Mostra de Cinema Àrab i Mediterrani

Del 15 al 19 de desembre.
CineBaix - Sant Feliu de Llobregat.
Més informació:
<http://www.cinebaix.com/mostra>.

Sense deixar rastre

Harragas és un mot d'origen àrab emprat per designar aquelles persones que cremen els seus papers abans de sortir del seu país per no deixar rastre. Aquest és el títol escollit pel director algerià Merzak Allouache per mostrar una ficció que descriu amb cruesa les migracions amb pasteres. El llargmetratge, protagonitzat per Nabil Asli, mostra el drama de milers de persones que arriben les seves vides intentant traspassar la frontera d'aigua que separa les costes magrebines de les espanyoles.

Títol: *Harragas*. | Direcció: Merzak Allouache. | França/Algèria, 2009. | Durada: 103 minuts.

Esdevenir francesa

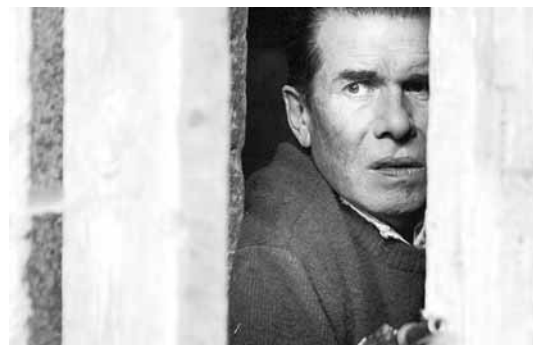
El primer llargmetratge de la directora Souad El-Bouhadi no deixa enrere la fixació amb les contradiccions de les migracions. *Française* ens mostra la vida tranquil·la de Sofia, una jove nascuda a França, de pares marroquins i amb una infantesa de petita ciutat que encara no ha deixat enrere. L'oasi s'estronca quan el seu pare, atacat pels mals de la nostàlgia, decideix tornar al Marroc i Sofia canvia el seu paisatge urbà pel d'una granja, on l'únic horitzó esdevé superar el batxillerat per retornar a la França.

Títol: *Française*.
Direcció: Souad El-Bouhadi.
França/Marroc, 2007.
Durada: 84 minuts.

Sobre una rebel·lia existencial

'Caracremada' ens explica les qualitats humanes i personals dels darrers quinze anys de Ramon Vila com a guerriller

'Caracremada' mostra el vessant més personal del maqui Ramon Vila

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

Caracremada -filmació seleccionada per l'edició 67 de la mostra de cinema de Venècia- és l'opera prima del jove realitzador català Lluís Galter. El llargmetratge ens explica la història tràgica i alhora valenta de Ramon Vila Capdevila (1908-1963), militant anarcosindicalista als anys 30, membre de la resistència francesa contra els nazis durant la Segona Guerra Mundial i que, més tard, va passar a formar part dels maquis i va ser uns dels últims guerrillers que va lluitar contra el règim de Franco.

L'any 1951, la CNT -de la qual formava part Ramon Vila- va decidir que era l'hora de retirar els seus guerrillers de les muntanyes per continuar la lluita contra el franquisme a través d'uns altres mètodes. Va ser en aquell moment que *Caracremada* -molt ben interpretat per Lluís Soler a l'obra- va decidir amagar-se i continuar la lluita contra el règim de la mateixa manera que ho havia estat fent fins llavors, malgrat les ordres del seu sindicat.

Precisament, les qualitats del personatge que es ressalten a la pel·lícula són les d'un rebel incondicional que, per davant de qualsevol altra consideració, entenia la lluita com una manera de viure. La seva condició de rebel es materialitzava fins i tot dins la pròpia organització llibertària, amb la seva negativa de retirar-se i l'aposta per continuar l'acció directa en solitari i amb uns mitjans totalment precaris. Lluís Galter ho deixa clar quan afirma que la imatge més poderosa és la "d'un home sol amb una serra de metall sabotejant torres elèctriques enmig del bosc". La història ens mostra que *Caracremada* no entenia la lluita com una cosa puntual, sinó com un acte fonamental per entendre la pròpia

Caracremada

2010.
Direcció i guió: Lluís Galter.

existència.

Però, més enllà de qüestions polítiques -força òbvies, per altra banda-, la pel·lícula tracta de captar la part més personal de Ramon Vila i, sobretot, intenta comprendre les raons per les quals aquest maqui va decidir continuar amb el seu mètode de lluita, tot i que fins i tot ell mateix s'adonava de la dificultat d'aconseguir els seus objectius. El film no esdevé una simple crònica del personatge, sinó que intenta mostrar les qualitats humanes i personals dels seus darrers quinze anys com a guerriller. Amb això, el director no només parla de la lluita d'aquest guerriller, sinó que la fa servir per parlar de la seva condició humana, a través de personatges que en tot moment sembla que actuen i viuen a remolc del que passa al seu voltant i no tant de la seva pròpia voluntat. Així, es fa un retrat més general d'aquelles que actuen seguint el seu instint de rebel·lia, més enllà dels objectius perseguits.

MÚSICA

ENTREVISTA · PARLEM AMB EL CONJUNT ESNE BELTZA

“Fem camí obrint fronteres sense deixar de banda la pròpia cultura”

El grup basc Esne Beltza, encapçalat per l'acordionista Xabi Solano, ha publicat el seu segon disc. 'Noa' és un viatge musical d'Euskal Herria cap al món

IKOR KOTX

Esne Beltza són una de les bandes de referència del panorama musical basc. Encapçalats per la *trikitixa* (acordió basc) de Xabi Solano, el grup s'ha convertit en tot un fenomen a Euskal Herria i ha portat la seva música –on hi conflueixen una pluralitat d'estils que van del reggae als ritmes africans, el soul, l'ska i el hip-hop– arreu del planeta. Aprofitant la promoció del seu nou disc, *Noa* (Baga Biga, 2010), parlem amb el cantant Sergio Patxuko i el guitarrista Jon Mari Beasain perquè ens expliquin les claus del seu projecte musical.

Xavi Urbano
expressions@setmanaridirecta.info

Per què *Noa* (“vaig”) com a títol del nou disc?

Hem volgut obrir fronteres, sortir una mica de casa i, sense deixar de banda la nostra cultura, agafar idees d'altres indrets. Al final, així és com es fa camí en aquesta vida.

El projecte ha agafat molta dimensió internacional. És un viatge que teníeu planejat?

Tot plegat comença amb l'acordionista Xabi Solano, que tenia molts contactes arran de l'experiència de tocar amb en Fermin Muguruza. La gestació del disc *Noa*, de fet, va començar al Japó. Hi vam ser durant una setmana –tocant en un festival–, al mateix hotel, ja vam començar a gravar material i a recollir idees. D'aquí arrenca el fet que hi hagi gent tant diferent i de tants països col·laborant en el disc.

Heu anat a buscar algú específicament?

Depenent del rollo que tingués cada tema, anàvem a buscar unes col·laboracions o unes altres. No ho teníem gaire planejat. La participació, per exemple, de músics com Maroun Adolph i Charles Makriss, de Beirut (Líban), han sortit per contactes puntuals. Hem tingut contacte amb molta gent durant tot el temps que portem fent música i, a partir d'aquestes relacions, surten idees, intercanvis, consells...

Tots els músics d'Esne Beltza heu passat per multitud de formacions. Això us ha donat un plus a l'hora d'encarar aquest projecte?

Ens ha servit per tenir clares certes coses. Ja no estem esperant ser famosos ni tenir els nervis del primer concert. Ara, ja hem tocat a escenaris petits i escenaris grans, hem estat a dalt i hem estat a baix... I el que tenim clar és que cap de nosaltres no viu d'això. A partir d'aquí, hem vist que el que cal és respectar la vida de cadascú, els *tempos* i les famílies. Alguns som joves, però ja portem molts anys tocant.

Una banda exigeix molt?

Sí. I això ens porta a ser molt selectius. Una cosa és el disc, que ha quedat molt bé, però l'altra és la realitat dels concerts. No volem forçar la màquina. Tenim una mitjana d'entre 30 i 40 anys i el que fem amb la música és deixar que flueixi. La veritat és que no esperàvem que Esne Beltza funcionés tant bé. Hem de plantejar-nos molt bé tot el que fem. El disc, a Euskal Herria, ha estat un *boom*. Tenim molta feina i, si volem sortir fora, hem de tenir les coses molt clares. Ens toca ser més racionals. Ara que tenim l'oportunitat d'escollir, cosa que no ens passava des de feia temps, potser no volem fotre'ns tantes pallisses i passar-ho millor; conèixer gent i món i intercanviar.

En l'àmbit musical, us moveu entre la *world music* i la música negra, a

més de recollir el diàleg entre Euskal Herria i el món...

En una entrevista per un mitjà japonès, ens van preguntar si el fet de mesclar la música tradicional i la *trikitixa* amb la música moderna ens feia perdre l'essència. Ens agrada donar-li la volta i pensar que, d'aquesta manera, hi ha molta gent jove que no escolta música tradicional i que s'hi apropià. El fet de no ser ortodoxos ens permet apropar-nos a un públic més divers.

També teniu un projecte paral·lel, Esne Zopak, on tireu cap al folk més clàssic, només amb la *trikitixa* i la pandereta.

Des dels dotze anys, alguns de nosaltres vam començar amb els clàssics de la cultura popular i, poc a poc, ens hem mogut cap al rock. Ara, hem volgut recuperar el que feiem abans en forma d'homenatge, ja que la memòria és curta i, encara que tinguem molts recursos, molts cops hi ha històries que es poden perdre. Ho volíem tenir present.

A la darrera cançó del disc, mescleu el poema de Gabriel Aresti “Nire Aitaren Etxea” (“Defensaré la casa del meu pare”) amb el discurs de Martin Luther King (“I have a dream”). Hem de llegir-ho en clau actual, tenint en compte tot el que s'està movent a Euskal Herria?

És un tema que vam utilitzar al final d'un clip que vam fer per Esne Zopak i ens va agradar molt. Hem decidit tornar-lo a posar com a clausura de *Noa*. És un misteri el que està passant a Euskal Herria. Ho vivim amb esperança, però no sabem què s'està movent per sota. La gent està il·lusionada, s'estan veient coses noves que fins ara no s'havien vist. Portem 30 anys dient i vivint el mateix i, ara, potser s'estan agafant uns camins que ens donen esperança a tots.

ZONA LLIURE

CULTURA POPULAR

Diablers... diferents estils amb el mateix foc

Joana i David, Diablers del Clot
expressions@setmanaridirecta.info

L'Orfeó Martinenc és una entitat cultural del barri del Clot de Barcelona que fa 100 anys. En commemoració d'aquest aniversari, el 18 de desembre, els Diablers del Clot hem organitzat un correfoc amb el qual volem oferir un petit tastet dels diferents estils de diablers que han sorgit als Països Catalans durant aquests 100 anys. Partim de la premissa que les diferents tipologies de diablers no sorgeixen d'una evolució, sinó que cada colla o grup de foc té el seu propi estil i iniciatives i la seva manera d'entendre el món del foc. És a dir, creiem que cada colla té la seva pròpia identitat. Avui dia, ja no toca buscar l'exclusivitat, sinó que cal fer pinya per tenir cura i mimar els diferents elements de la cultura popular. Res no és millor ni pitjor, sinó que creiem que ens cal aprendre a descobrir l'essència de cada colla o cada element de la cultura popular i tradicional catalana.

Al correfoc del Clot, hi participen sis colles de tendències molt diferents, per poder mostrar les peculiaritats de cadascuna. El que no es busca, sota cap concepte, és la comparació, sinó la riquesa que ens aportarà cadascuna, ja que els camins seguits per cada grup són paral·lels, sense negar que tots venim d'un mateix passat.

En aquest acte, hi participaran tres tipologies de colles de diablers o grups de foc. Per una banda, hi participaran dues colles centenàries: el Ball de Diablers de Sitges i el Ball de Diablers de Vilafranca del Penedès. Aquestes dues colles mostraran la part més ancestral dels diablers. L'altra tipologia són els Diablers de Montornès i nosaltres mateixos, els Diablers del Clot, que naixem amb l'afany de recuperar elements de la cultura popular que la dictadura va intentar silenciar. Ho fem a través del correfoc tal com l'entenem avui dia i mantenint alguns elements tradicionals. Finalment, hi participaran els Diablers de Sant Andreu i els Dimonis de Vinaròs, que aporten un caràcter teatral i espontani, vertebrat amb l'element que ens uneix a tots: el foc de les *carretelles*.

A les imatges que surten al cartell del propi acte, s'hi pot apreciar una combinació de logotips no gaire habituals dins el món del foc, ja que, normalment, les tres tipologies de diablers que hi apareixen no es troben plegades per fer una mateixa actuació. És aquí on rau l'essència d'aquest acte. La cultura popular no ha de tenir categories, sinó que ens hem de saber complementar sense que la nostra identitat, com a colla, en surti malparada. Us esperem el 18 de desembre a dos quarts de 8 de la tarda a l'avinguda Meridiana 97 per gaudir d'una tabalada plena de matisos i d'un correfoc peculiar.

, agenda directa

BARCELONA

Dijous 16 de desembre
Assemblea de la Plataforma de Suport a Can Vies
 19h Centre Social de Sants.
 C. Olzinelles 30.
 Assemblea amb motiu del nou procés judicial engegat per TMB i l'Ajuntament de Barcelona contra el CSO Can Vies i el proper judici verbal de desnonament per precari que tindrà lloc el 18 de febrer.

Divendres 17 de desembre
Jornades sobre Recerca i Sobirania Alimentària
 De 9 a 18:30h a l' Edifici del Vagó.
 Recinte Escola Industrial. C. Urgell, 187.
 També es presentarà la web Indicadores Internacionales de Soberanía alimentaria.
 Més info: www.ent.cat
 Organitzen: FAS, ARAGUAB, CCDR, revista *Soberanía alimentaria, biodiversidad y culturas*.

Divendres 17 de desembre
Xerrada sobre programari lliure i instal·lació d'Ubuntu
 20h Ateneu Popular de l'Eixample.
 Passatge Conradi, 3.
 Encara utilitzes Windows. Estàs cansat dels virus, les actualitzacions i la finestrada de colors? Vols deixar de pagar barbaritats de pasta per tenir una merda de programes o haver de buscar còpies pirata? Odis la cara dura del paràsit monopolista Bill Gates i no en vols dependre? Vols tastar el programari lliure?
 Doncs porta el teu portàtil i t'instal·lem l'Ubuntu (es pot instal·lar a una part de l'ordinador per provar). I després... a menjar i a fer festeta.
 Organitza: Maulets Eixample

Divendres 17 de desembre
Taula Rodona: 'El deute ecològic de Repsol a Bolívia. El cas de Tentayapi, una comunitat indígena en resistència'
 19h Seu de la Federació Catalana d'ONG per al Desenvolupament. C. Tàpies 1-3.
 Amb la participació del M'buruvichá (*gran capitàn*) de Tentayapi.
 Després de la taula rodona, a les 22h, es projectarà el documental *Tentayapi, la última casa* al CSO Barrilónia, Rambla del Raval, 8.
 Convoquen: Campaña No et Mengis el

Diada de la Rumba 2010

BARCELONA, 19 de desembre

La Diada de la Rumba 2010 ja és aquí. Se celebrarà el diumenge 19 de desembre a Gràcia, barri rumbero per antonomàsia, amb una jornada plena d'activitats per a tots els públics.

Després de l'èxit aclaparador de públic de la primera edició, l'associació Foment de la Rumba Catalana (FORCAT) repeteix l'experiència seguint la seva línia divulgadora. Hi haurà tallers de percussió, guitarra i ball, xerrades i debats, una mostra de discos i marxandatge rumbero, sessió contínua de DJs i rumba per la mainada.

enguany, la diada està dedicada a la memòria de Javier Patricio Gato Pérez (1951-1990), amb motiu dels vint anys de la seva mort. Durant la diada també s'homenajaran artistes històrics del gènere com Antonio González *El Pescadilla* o Antoni Valentí *Tio Toni*.

La Diada de la Rumba tindrà lloc a l'Espai Jove La Fontana de Gràcia (C. Gran de Gràcia, 190, Barcelona) i romandrà obert de 10:30 a 14:30h i de 17 i a 23h. Entrada lliure i gratuïta.

PROGRAMA D'ACTIVITATS:

11h Xocolatada infantil
 11h Taller de guitarra-ventilador amb Antoni *Sicus* Carbonell
 12h Taller de percussió rumbera (bongó, taula, palmes) amb Rafalito Salazar, Peret Reyes i Jack Tarradellas.
 12h Animació infantil per rumba amb Rumbailacanalla
 12:30h. Taula rodona sobre la rumba catalana. Presentació dels treballs de recerca de Xavi Ciurans i Jofre Gasol
 12:30h Taller de Ball per rumba amb Marta Aullé i Beatriz del Pozo i classe de ball amb Josefa Becas Batista *Tia Pepi*
 17:30h. Conferència sobre la rumba catalana a càrrec de Pere Pubill Calaf *Peret*
 19h Actuació dels combos d'estudiants del Curs d'Introducció a la Rumba Catalana (dirigit i apadrinat per *Peret*) i lliurament de diplomes a les estudiants.
 A continuació, gran *jam session* rumbera amb la participació de:
 La Troba Kung-Fu, Gertrudis, Sabor de Gràcia, Los Manolos, Ai Ai Ai, Ramonet, Tio Rafael (Patriarques de la Rumba), Tio Pepe *Chino* (Patriarques de la Rumba), Pere Capdevila (Rumba 3), Chipén, Achilifunk, Rumbamazigha, Derrumband, 9 Son, Estrellas de Gràcia, Expresso, Papawa, Latino y los Llobregantes, Micu, Impagaos, La Família Rústika, Pantanito, Rumba Tarumba, Chakataga, Son de la Rambla, Vergüenza Ajena, Nen, Son como Son, Denominación de Origen, Pedro (rumba d'autor), Empalmaos, La Maria Rosa, La Málaga Essència Rumbera, José *El Chatarra* i molts més.
 Durant tot el dia hi haurà sessió contínua de DJ amb Oriollet, Txarly Brown, El Capitá, Quim Bacallà, Morocha, Surco Pinchadisco, OGT, Adri Gaudenci... I, a més, mostra de discos i material rumbero i presentació del número 3 de *Santa Rumba*, el primer *fanzine* de la rumba catalana. Cal inscripció prèvia als tallers i a la classe de ball al correu: diada@forcat.org

Organitza: Associació Foment de la Rumba Catalana

Més informació: www.forcat.org

Món, Centre d'Estudis Amazònics-CEAM, Repsolmata, Lliga dels Drets dels Pobles, Enginyeria Sense Fronteres, alterNativa Intercanvi amb Pobles Indígenes, Ecològistes en Acció, GRAIN i la revista *Soberanía alimentaria, biodiversidad y culturas*.

Divendres 17 de desembre
Acte de Clausura: 'Cent Anys d'Anarcosindicalisme'
 18h Auditori del Museu d'Història de Catalunya. Plaça de Pau Vila, 3 (Palau de Mar).
 Ponència a càrrec de Tomás Ibáñez i intervencions de Jacinto Ceacero, Bruno Valtueña i Àngel González.
 Al costat de l'exposició que es podrà veure al llarg del gener de 2011, aquest acte tanca les Jornades Confederales de commemoració dels Cent anys de l'Anarcosindicalisme, que es van iniciar a Madrid i van passar per Saragossa, València i Màlaga.
 Organitzen: Fundació Salvador Seguí i Secretariat Permanent de la CGT

Divendres 17 de desembre
Projecció del documental 'Un país dempeus'
 20h A les vaqueries de l'SCI-Cat.
 C. Carme, 95, baixos 2a.
 El documental aborda quatre mobilitzacions a nivell català: el transvasament de l'Ebre, el túnel de Bracons, el pla 22@ i la lluita de Salvem l'Empordà contra l'especulació a la zona. Amb la presència de les autores, Mariela Acija i Jordi Oriola i del productor i impulsor, Juanjo Moreno.
 Organitza: Servei Civil Internacional Catalunya

Dissabte 18 de desembre
Mercat d'intercanvi a la Barceloneta
 De 10 a 14h a la fàbrica del Sol, passeig Salvat-Papasseit, 1.
 Més info: Associació Barceloneta Alerta, abao8003@yahoo.com
 Organitza: Banc del temps de la Barceloneta

Dissabte 18 de desembre
Marxa cap al CIE de Zona Franca
 16h Plaça d'Espanya
 Marxa amb motiu del Dia Internacional de les Persones Migrants
 Més info: ciesno.wordpress.com

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Es busquen **persones interessades a formar una cooperativa d'educació** per crear una escola lliure a Barcelona.
 Contacte: Mar, marsoriano-vives@gmail.com

Neteja de la Ruta del Sorreigs al Lluçanès, es necessiten persones voluntàries per tirar endavant el projecte.
 Contacte: Grup de Defensa del Ter, gdter@gdter.org, Toni, 653 36 08 54.

Setmanari Directa: **busquem una persona que ens vulgui ajudar a distribuir**

les directes als quioscos de la Rambla cada dimecres.
 Contacte: Roger, distribucio@setmanaridirecta.info
 tlf.: 935 270 982

Can Masdeu: busquem una persona que s'encarregui del manteniment de la xarxa d'internet del CSO.
 A canvi, oferim pa artesà, verdures o el que ens proposis. Contacte: pic.canmasdeu@gmail.com

Intercanvi de llibres al CSO Kasalet: Si portes un llibre, te'n pots emportar un dels

que hi hagi. Som al carrer Societat núm. 4 de Terrassa.

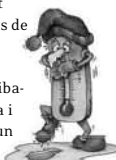
Can Dalmau: **busquem persones interessades a participar en el nostre projecte de masia a Sant Pol** dedicada a tallers, cursos i activitats alternatives. Contacte: Daniel, candalmaumares-me@gmail.com, 622 89 15 77

Busquem persones que dominin els balls latins per formar una companyia.
 Contacte: Dayam, daymarcog@hotmail.com

> EL TEMPS

DIJOURS 16

Viurem la nit més freda des de l'inici de la tardor. Les glaçades arribaran a la costa i es veurà algun floc de neu.

DIVENDRES 17

Continuarà el fred i podran caure alguns ruixats de neu al nord de Catalunya, a totes les cotes. Vents forts.

DISSABTE 18

La matinada serà molt freda però, al migdia, els termòmetres se suavitzen, especialment al País Valencià. Ruixats al nord de Ses Illes.

DIUMENGE 19

Clara recuperació dels termòmetres, però, tot i això, continuarà l'ambient fred, ja que el cel es mantindrà bastant ennuvolat.

DILLUNS 20

S'obriran clarianes i els vents del sud normalitzaran les temperatures. Ambient fred, però més suportable. Les nits, encara, fredes.

DIMARTS 21

Arribarà l'estació astronòmica de l'hivern amb una situació força canviant. Núvols i clars a l'espera d'una nova pertorbació.

, agenda directa

Dissabte 18 de desembre
Trocaç: IX mercat d'intercanvi del Poblenou

D'11 a 14h a la Rambla Poblenou amb carrer Pujades
Organitza: JOC. Col·laboren: XIP, 9 Gats del Taulat i CSOA La Teixidora

Diumenge 19 de desembre
Taller de nines de roba
11h a Ca la Dona. C. Casp, 38.
Mares, cuidadores, tietes i amigues, guiades per una tallerista especialitzada, treballarem conjuntament amb les criatures els processos de cria mitjançant la construcció de nines que pareixen i donen el pit. Inscriu-te gratuïtament enviant un correu electrònic a suport@caladona.org o trucant al telèfon de secretaria: 934 127 161

Diumenge 19 de desembre
Mercat d'intercanvi a Gràcia
De 10 a 18h a la plaça de la Virreina
Organitza: Xaingra

Dimarts 21 de desembre
Concricació contra l'atur
11h Plaça Sant Jaume
Més info: tassembleadeaturats-barcelona.blogspot.com
Convoca: Assemblea de Treballadors i Treballadores a l'Atur de Barcelona

CIUTADELLA

Dissabte 18 de desembre
Festa per un Centre Social a Ciutadella
A partir de les 10h a la plaça de la Catedral de Ciutadella de Menorca
Mercat d'intercanvi, paella, passacarrers, xocolatada, espectacles, torneig de Magic, música en directe...
Més info: www.rissaga.moviment.info
Organitza: Col·lectiu Rissaga

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Dissabte 18 de desembre
Segon Aniversari del CSO La Forsa
10h Campionat de futbol, pintada de murals i gravació del programa de Ràdio Bronka *Chanquete a muerto*. 14:50h.
Dinar Popular. 22h. Concert amb La Verga Records + Totalickers + Fok
CSO La Forsa, Av. de la La Fama, 41.
Polígon Almeda
Més info: moviments.net/okupaskny

Revetlla antinadalenca

CORNELLÀ DE LLOBREGAT, 24 de desembre

Això del nadal ja no hi ha qui ho aguant, oi que sí? Si passes del consumisme, de la falsa alegria, de les bombetes de colors, del sopar amb la jefatura de l'empresa, de Papa Noel, del nen Jesús i del cunyat o la cunyada *plastas*... Doncs, no t'ho pensin més i vine a la festa Meeerda de Nadal!

La festa serà una gran revetlla antinadalenca i se celebrarà al CSO Laforça de Cornellà. La gresca començarà a partir de les dotze de la nit i comptarà amb música variada, a càrrec de diferents DJ canyeros i d'un *karaoke* obert a la participació de tothom.

El CSO Laforça és a l'avinguda de la Fama, número 41 de Cornellà i la manera més fàcil d'arribar-hi és amb els Ferrocarrils Catalans (estació Almeda). L'entrada és lliure i els beneficis de les barres aniran destinats a la gestió del rocòdrom i del CSO.
Bon Antinadal!

FRAGA

Dissabte 18 de desembre
Xerrada-debat:
'Treballen per a l'eternitat, col·lectivitats de treball i ajuda mútua durant la Guerra Civil a Aragó'
18h Plaça Montcada
Xerrada a càrrec d'Alejandro R. Díez Torre.
Acte dins el cicle *Tardor Cultural i Llibertària*
Organitza: CNT Fraga

IGUALADA

Dissabte 18 de desembre
Espectacle familiar: 'Minuts'
Dissabte 18 i diumenge 19 de desembre al Teatre de l'Aurora. C. Aurora, 80.
Estrena de l'espectacle *Minuts* del pallasso Marcel Gros.
Més info: www.teatreaurora.cat

SABADELL

Dissabte 18 de desembre
Manifestació contra la reforma laboral i de les pensions
11:30h Plaça del Pi de Ca N'Oriac.
Convoca: CGT Sabadell

TARRAGONA

Desembre anticonsumista a l'Ateneu Llibertari Alomà
Dijous 16 de desembre: sopador a càrrec de la cooperativa de consum El Gínjol. Divendres 17 de desembre: Projectió de *Los espigadores y las espigadoras*. Dir. Agnès Varda.
Lloc: Ateneu Llibertari Alomà.
C. Misser Sitges, 9.

VALÈNCIA

XII Jornades Llibertàries
Dijous 16 de desembre
19h Xerrada-debat: *El gran germà vigila*

els carrers, amb Nereida Laculotte, Ermengol Gassiot, Jaume Asens i Maxi Roldán.

Divendres 17 de desembre
19h Xerrada-debat: *Les veus censurades*, amb Rafael Cid, Rafa Cuesta, Pablo Elorduy i Aniceto Arias.
21:30h Festa al local de la CGT
Tots els actes a la Facultat Ciències Socials, avinguda Tarongers 4b.
Campus Tarongers.
Organitza: CGT-València

Dissabte 18 de desembre
Marxa al CIE de Zapadores
16h Assemblea pública.
Plaça Manuel Granero
17h Marxa cap al CIE de Zapadores
19:30h Manifestació pels drets socials des de la plaça Sant Agustí
Marxa amb motiu del Dia Internacional de les Persones Migrants
Més info: clesno.wordpress.com

Diumenge 19 de desembre
Xerrada-debat sobre la situació actual a Colòmbia
18h Ateneu Popular.
C. Pere Bonfill, 12 baix Esquerra.
Comptarem amb Luz Helena i Ricardo Ferrer (autor del llibre *Nos matan y no es noticia*)
Organitza: COS

A tot arreu: 21 de desembre: Vaga de consum!

Es tracta de boicotejar i no adquirir cap tipus de bé, producte o servei que no sigui imprescindible durant el pròxim 21 de desembre.

Lluitar contra el consumisme és lluitar contra el capitalisme i renunciar al malbaratament de recursos i a l'increment de la producció amb l'únic objectiu d'obtenir beneficis.

El consumisme és l'estil de vida propi d'aquest sistema social neoliberal, que explota les persones i genera la malaltia crònica de la insatisfacció permanent que ens converteix en objectes esclaus de tot allò superflu i innecessari.
La vaga de consum és molt més que un dia sense compres. Implica replantejar-se el sistema productiu que patim. Implica una reflexió crítica sobre els hàbits i els tipus de vida que tenim.

La vaga de consum suposa afirmar la nostra capacitat d'autonomia i autogestió
Més informació: www.huelgaconsumo.org
Convoca: CGT

Presentació del sindicat TACEE

BARCELONA, 18 de desembre

El Sindicat de Tècnics Audiovisuals i Cinematogràfics de l'Estat Espanyol (TACEE) farà la seva presentació a Catalunya, el dissabte 18 de desembre, amb el propòsit d'organitzar les persones que treballen en aquest sector caracteritzat per la falta de regulació i la precarietat econòmica i laboral.

La presentació anirà acompanyada d'una festa, que començarà a les 21:30h al Club Mau-Mau (situat al carrer Fontrodona, número 35, metro Paral·lel), sota el lema engrescador *Un conveni digne pel 2012 és possible!* Vine a participar-hi.

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

GRANOLLERS
Diumenge 19 de desembre
Manifestació Unitària pel repartiment del treball i la riquesa! Aturem els desnonaments!

12h Plaça Jaume I

. L'ENTREVISTA

Jose Luís Burgos PERSONA AFECTADA PER LA HIPOTECA

“El govern i la justícia ens han traït”

Entre 2007 i 2010, a Catalunya, s'han produït més de 40.000 execucions hipotecàries, és a dir, 40.000 famílies han perdut casa seva pel fet de no poder pagar el préstec bancari. José Luís Burgos és una d'aquestes persones afectades. Des del 30 de novembre, protagonitza una vaga de fam davant la seu principal del Banco Santander a Barcelona (passeig de Gràcia número 5) perquè el dimecres 15 de desembre subhasten la seva casa per impagament d'hipoteca. Alhora, però, el cas del José Luís és excepcional. El Banco Santander li ha denegat la cobertura de la pòlissa asseguradora que va signar quan va contractar la hipoteca, tot i que compta amb una baixa total per invalidesa arran d'una escoliosi degenerativa.

Gemma García
entrevista@setmanaridirecta.info

Vas sol·licitar una hipoteca al Banco Santander fa vuit anys. Quin era el context aleshores?

Per moltíssimes famílies, accedir a una hipoteca havia estat inviable durant molts anys, però, en aquell moment, ens van començar a donar totes les facilitats del món perquè poguéssim comprar un habitatge amb un preu sobrevalorat i amb el beneplacit de totes les agències involucrades. Es va fomentar la compra d'habitatges per davant del lloguer. En el seu moment, et venien un habitatge de 25 milions de pessetes per 40 i et feien la hipoteca de 45 milions perquè poguessis pagar les despeses notariales i d'altres. Ells mateixos fan esclatar aquesta bombolla immobiliària i dos milions i mig de persones més se'n van a l'atur. Davant d'aquesta situació, el govern, en lloc de destinar fons per rescatar aquestes famílies, agafa aquests milions i premia la banca. I ho fa amb els nostres diners, sense cap tipus de permís. Ara, la banca, en comptes d'estar-nos agraïts, ens deixa al carrer i condemna tothom a la misèria.

“Quan contractava l'assegurança, vaig comunicar al director de l'oficina que patia una pòl·li”

Els bancs i les caixes d'estalvis obliguen a subscriure determinats tipus d'assegurances quan contractes una hipoteca. En el teu cas, de quina pòl·li es tracta?

Em van obligar a contractar aquesta pòl·li. Uns anys després de contractar-la, m'he vist en una cadira de rodes, obligat a fer ús d'aquesta assegurança que em cobria en cas d'accident, mort, invalidesa... o qualsevol contratemps que suposés deixar de pagar la quota hipotecària. Ells mateixos són els beneficiaris d'aquesta

quantitat per cobrir el risc i el capital hipotecari.

Pateixes pòl·li des de petit, però no és aquesta la malaltia que t'obliga a reclamar la cobertura de la pòl·li contractada. És així?

Sí. Fa uns quatre anys, em van diagnosticar escoliosi degenerativa i vaig continuar treballant, però cada vegada amb més dolors. Fa uns dos anys i mig, vaig haver d'agafar la cadira de rodes i deixar la meua activitat laboral, per tant, ja no podia pagar les quotes hipotecàries. Llavors, vaig sol·licitar una invalidesa, que em van concedir.

Què al·lega, doncs, el Banco Santander per denegar-te l'ús de la pòl·li?

Diuen que no vaig comunicar que patia pòl·li quan vaig contractar l'assegurança. Mai no he amagat la pòl·li que m'afecta des de petit a les extremitats inferiors i que em comporta una paràlisi que em fa caminar amb un aparell ortopèdic. En el moment de sol·licitar la hipoteca, hi ha un estudi a fons i es veu a simple vista que pateixo una discapacitat per poliomielitis. El senyor director de l'oficina complimenta el famós formulari de l'assegurança al meu costat i, en aquell moment, li comunico que jo pateixo una pòl·li. Però fins i tot han arribat a dir-me per escrit que, si ells haguessin sabut que jo era una persona discapacitada, no m'haguessin fet aquesta ni cap mena d'assegurança. Jo hagués entès que fessin una clàusula que digués que es no es farien càrrec de res si es derivava qualsevol complicació de la pòl·li, però el motiu de la meua invalidesa és una escoliosi degenerativa, que no hi té res a veure... Em pregunto, on és aquest principi d'igualtat davant la Constitució? Se suposa que la gent amb discapacitat no té dret ni de tenir assegurances?

Davant les més de 40.000 execucions hipotecàries que hi ha hagut a Catalunya des de 2007, què exigeixes als bancs i a l'administració?

En el meu cas, demano que es compleixi el contracte que vam signar i que se'm pagui fins el darrer centim que he gastat amb advocats. El govern ha fracassat de manera estrepitosa, són uns absoluts incompetents i l'únic que poden fer és començar a legislar una nova reglamentació que aturi aquests abusos de les entitats

ALBERT GARCIA

financeres. Estan permetent que multitud de famílies perdin el seu habitatge. El govern i les institucions jurídiques ens han traït, no tenim protecció i els mitjans no ens donen suport; la ciutadania està sola. Les entitats financeres s'han acostumat a robar amb tota la impunitat del món i a plena llum del dia. Mentrestant, el quart poder (els grans mitjans de comunicació), que podria explicar la veritat del que està succeint, també es posa al servei de la banca, que hi participa com a accionista. Per exemple, un dels accionistes d'Antena 3 és el propi Banco Santander, igual que a *El País*. L'única manera de frenar-ho és unir-nos, protestar i dir que no som imbècils, que tenim els diners aquí, però que són nostres i no seus. Tenim totes les de vèncer si anem al mateix compàs.

Per què decideixes recorre a l'extrem de la vaga de fam?

He intentat aturar aquesta situació per diferents mitjans i no ho he aconseguit. Des que vaig rebre la notificació del jutjat -pels volts de Setmana Santa- que em comunicava que, a instàncies del Banco Santander, s'executaria la hipoteca i es quedarien la casa, vaig començar a demanar

explicacions. Vaig desplaçar-me a Barcelona per denunciar el que estava passant i pressionar el banc. Com que el banc passava de tot, vaig decidir iniciar una gira per diferents oficines de diverses ciutats. Al cap de tres dies d'estar a Saragossa, vaig patir uns dolors al ronyó i vaig haver de tornar a casa. Vaig presentar una querrel·la criminal contra el banc i l'asseguradora abans de l'estiu; al cap de cinc dies hàbils, em van notificar que no s'admetia a tràmit. El mateix jutge ens indicava que hi havia indicis de delictes, però que anéssim per la via civil. Quan vam tornar de vacances, vam presentar la demanda civil que ara es troba al jutjat. Estem esperant el judici, però, com en tots els casos, la injustícia va més ràpida que la justícia i, ara fa uns vint dies, vaig rebre una notificació dels jutjats on deia que el 15 de desembre se subhastava la meua casa. Davant d'aquesta situació, decideixi emprendre una última acció al carrer. Crec que és un deute que tinc amb mi mateix i amb aquesta forma de procedir. Una vaga de fam no és una solució, però té una abast que fa més fàcil la visibilització de la situació.

. LA COLUMNA

Diari de guerra: Anonymus vs el món

Anonymus
opinio@setmanaridirecta.info

Ahir, Elías parlava de la recrudescència de les accions d'Anonymus a l'Operació Venjança, amb un objectiu ben clar: protestar contra els webs de les empreses que es sumen a la persecució governamental contra Assange. El grup també va emetre un comunicat deixant clara la postura de la no organització. Però tal com empijora la protesta, també ho fan les accions de l'altra part en disputa, i disculpin que ho digui així, però com no tenen la menor idea de què fer, van detenir un jove a Holanda; un adolescent de només setze anys detingut per participar dels atacs que van bloquejar durant unes hores els llocs de Visa i Mastercard. El noi hauria confessat la seva participació en els atacs, però encara no se sap per quin crim el mantenen detingut ni si és un membre "important" de l'"organització" o només un voluntari. La situació cada cop és més ridícula. Fa vint anys, el govern dels EUA va dur a terme una enorme campanya que va concloure amb l'arrest de diverses desenes de hackers i, com a epíleg, la mala imatge d'aquests, que encara perdura. En aquell temps va néixer l'Electronic Frontier Foundation, organització que va defensar legalment aquella generació de hackers davant dels ridículs càrrecs pels quals se'ls imputava.

Els governs no poden pretendre controlar allò que roman lliure

Llavors no es sabia res d'ordinadors personals i tecnologia. Avui els governs no tenen excuses, no poden continuar comportant-se igual. No poden desentendre's del que van crear i pretendre controlar allò que roman lliure i autoorganitzada. A dia d'avui, els mitjans no entenen que WikiLeaks no tingui finalitats polítiques aparents i ho pregunten una i altra vegada. A dia d'avui, els mitjans no entenen que Anonymous no és una organització, no hi ha capítols als quals arrestar i culpar. Clar que poden arrestar un noi de setze anys que probablement hagi seguit les instruccions i hagi ofert voluntàriament el seu portàtil per ser part d'aquesta nova forma de protesta, com milers d'altres persones que s'hi sumen arreu del món. Cada dia que passa, amb les autoritats trencant-se el cap per tapar tot el que està passant en lloc d'aprendre i assimilar-lo, és un dia més que es retarda el nostre progrés. Internet és un lloc màgic que ens ha canviat, que ens ha permès expressar-nos amb llibertat, comunicar-nos i aprendre com mai. I tot això gràcies a que mai no ha estat directament controlat per cap poder. És difícil explicar-lo i potser sigui per això que no ho entenen, però totes les cartes estan sobre la taula. I continuen sense veure-ho.